

Με βαρύ χειμώνα απειλούν οι δυνάμεις του συστήματος

Οι ανάγκες του λαού δεν κοστολογούνται!

Ποιος θυμάται πλέον τις εξαγγελίες της ΔΕΘ; Δεν πέρασαν παρά λίγες μόνο μέρες από τον καταιγισμό προτάσεων και υποσχέσεων κυβέρνησης και αστικής αντιπολίτευσης, ωστόσο αυτές φαντάζουν ήδη σαν μια μακρινή ακοή. Γιατί για άλλη μια φορά η πραγματικότητα της φτώχειας και της ακρίβειας, που βιώνει η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, αποδεικνύεται ισχυρότερη από τα ψέματα και τα ψίχουλα που μοιράζει το αστικό πολιτικό προσωπικό.

«Έρχεται δύσκολος χειμώνας», λοιπόν, σύμφωνα με τον υπουργό Ανάπτυξης, Θεόδωρο Κόκο, που ομολογεί ότι δεν μπορούν καν να τηρηθούν τα προσχήματα των προσδοκιών που επιχειρεί να καλλιεργήσει η κυβέρνηση. Κανέναν δεν πείθει, άλλωστε, το αφήγημα της «ευημερούσας» Ελλάδας, σε μια περιοχή και έναν κόσμο όπου κυριαρχούν η γεωπολιτική και οικονομική αναταραχή. Η τοποθέτηση της Αγκάρ της ΕΚΤ, που μετά τη νέα απόφαση για την αύξηση των επιτοκίων

φρόντιζε να ξεκαθαρίσει την πορεία των πραγμάτων προς την ύφεση και τις νέες εκτινάξεις του πληθωρισμού, καθώς και την απαίτηση για απαρέγκλιτη προσαρμογή στις υποχρεώσεις αποπληρωμής του χρέους, αποτυπώνει την πραγματική κατάσταση και συμπληρώνει τη διαρκή λιτότητα που προετοιμάζεται για τους λαούς με το Πολυετές Δημοσιονομικό Πλαίσιο 2028-34 της ΕΕ.

συνέχεια στη σελίδα 2

Μέτρα Μητσοτάκη στη ΔΕΘ
Τα ψίχουλα που έπεσαν
από το τραπέζι
του δημοσιονομικού χώρου

Είναι αλήθεια ότι πρέπει κάποιος να είναι πολύ κυνικός για να μιλάει για «πρόοδο» και «ευημερία» του εργαζόμενου λαού σε μια περίοδο που κυριολεκτικά στενάζει κάτω από το βάρος της καπιταλιστικής ακρίβειας και της αδυναμίας του να ζήσει μια αξιοπρεπή ζωή.

σελ. 5

Να αποκτήσουν οι εργαζόμενοι φωνή

Η οργάνωση είναι η διέξοδός μας. Η πάλη με στόχο, επιμονή και συνέπεια, στη βάση των εργαζομένων. Να φτιάξουμε τα δικά μας εργαλεία τα οποία θα υπηρετούν τους στόχους μας και τους αγώνες μας. Να πιέσουμε και να συμπαρασύρουμε με την κίνησή μας όσους αμφιταλαντεύονται και να αδειάσουμε όσους μας μπαίνουν εμπόδιο στην πάλη.

σελ. 11

Μπορεί η οργή και αγανάκτηση
της νεολαίας να χωρέσει
στις κάλπες τους;

Η προοπτική της νεολαίας δεν μπορεί να κριθεί στις κάλπες των αστών που επιδιώκουν να εκτονώσουν την οργή της σε διεξόδους ακίνδυνες για το σύστημα που υπηρετούν. Και αυτό το γνωρίζει ο λαός από την ίδια του την εμπειρία.

σελ. 15

Νέα σχολική χρονιά-
«Χρονιά μετάβασης»... σε μια νέα μαύρη
πραγματικότητα!

Φέτος θα είναι η χρονιά βαθέματος της επίθεσης ή η χρονιά των νικηφόρων αγώνων; Θέλουν να ισοπεδώσουν τα πάντα για να χτίσουν την εκπαίδευση των λίγων και εκλεκτών. Είναι η ώρα να τους χαλάσουμε τα σχέδια!

σελ. 17

Αντιφασιστική διαδήλωση στη Γερμανία, ενάντια στη νίκη της AfD

Γερμανία

Η AfD αλλάζει τα πολιτικά δεδομένα

σελ. 18

Αφιέρωμα

Ελληνοτουρκικά

σελ. 12, 13

Με βαρύ χειμώνα απειλούν οι δυνάμεις του συστήματος Οι ανάγκες του λαού δεν κοστολογούνται!

συνέχεια από τη σελίδα 1

Σε αυτές τις συνθήκες, ένα είναι το κεντρικό δόγμα της πολιτικής της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης, που αποτέλεσε και τον κοινό παρονομαστή των τοποθετήσεων των αστικών πολιτικών δυνάμεων στη ΔΕΘ: καμία παρέκκλιση από τη «δημοσιονομική πειθαρχία»! Βάσει του δόγματος αυτού, λοιπόν, στο οποίο κυβέρνηση και αστική

αντιπολίτευση ταυτίζονται απόλυτα, τα δικαιώματα των εργαζόμενων και της νεολαίας αποτελούν έναν διαρκή κίνδυνο για τη «σταθερότητα» και μπορούν ανά πάσα στιγμή να εκτροχιάσουν τα δημόσια οικονομικά. Οι εργατικές και λαϊκές διεκδικήσεις, επομένως, πρέπει να βγουν στην παρανομία ως παράγοντας διασάλευσης της δημοσιονομικής τάξης

και οι προσδοκίες του λαού να μην ξεπερνάνε τα... 30 ευρώ διαφορά που έχει ο κατώτατος μισθός που υπόσχεται ο Τσίπρας από αυτόν του Μητσοτάκη. Ο αντιδραστικός καυγάς που στήθηκε γύρω από τον βαθμό «κοστολόγησης» των προγραμμάτων των κομμάτων, στην πραγματικότητα δεν στοχεύει πουθενά αλλού πέρα από την προβολή και υπερά-

σπιση αυτού του ιερού και απαραβίαστου για το σύστημα ορίου, δηλαδή της αιώνιας πολιτικής της φτώχειας για τις πλατιές λαϊκές μάζες, που λίγο-πολύ πρέπει να γίνει αποδεκτή ως φυσική τάξη πραγμάτων!

Οι δηλώσεις του Μαρινάκη και του Βορίδη για την ανάγκη κατάργησης του επιδόματος ανεργίας μετά τον δεύτερο μήνα και «εξορθολογισμού» των κάθε λογής επιδομάτων, εξάλλου, αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα αυτής της πραγματικής και ενιαίας πολιτικής του συστήματος. Και ακόμα και αν κυβερνητικοί και αντιπολιτευτικοί παράγοντες φρόντισαν να κρατήσουν τις αποστάσεις τους, πρέπει να είναι σαφές πως τα στελέχη αυτά της κυβέρνησης μίλησαν ως «λαγοί» για λογαριασμό συνολικά των κυρίαρχων και των επιδιωξέων τους, που δευτερευόντως έχουν να κάνουν με οικονομικές παραμέτρους και τις περικοπές που προωθούνται. Γιατί αποτελεί κεντρική στόχευση των συστημικών δυνάμεων η ενοχοποίηση των εργαζόμενων για την ανεργία που γεννάει ο καπιταλισμός. Γιατί, επίσης, είναι ζητούμενη η διεύρυνση και ενίσχυση του αντεργατικού πλαισίου που έχει οικοδομηθεί από όλες τις κυβερνήσεις τα τελευταία χρόνια, με το κεφάλαιο να βρίσκει νέα όπλα επιβολής και καθυστόταξης των εργαζομένων, όταν η απειλή της ανεργίας θα είναι συνώνυμη πλέον με την απόλυτη εξαθλίωση.

Η άλλη όψη του κεντρικού δόγματος του εγχώριου αστισμού, φυσικά, στην οποία δίνουν όρκους πίστης σύσσωμα τα αστικά κόμματα, δεν είναι άλλη από την άνευ όρων και ορίων παραχώρηση του

ΠΑΣΟΚ - ΕΛ.Α.Σ

Στυλοβάτες της αστικής διαχείρισης και της επίθεσης στα λαϊκά δικαιώματα

Λίγες μέρες έχουν περάσει από τη ΔΕΘ, με τις εξαγγελίες των κομμάτων να στήνουν σκηνικό προεκλογικής αντιπαράθεσης. ΠΑΣΟΚ και ΕΛ.Α.Σ. προσπαθούν ανεπιτυχώς να παίξουν το ρόλο της αντιπολίτευσης. Οι μεταξύ τους διαφορές ανύπαρκτες όπως και η απόσταση που τους χωρίζει από την κυβερνώσα ΝΔ. Αντιπολίτευση με την ίδια αντιλαϊκή πολιτική, με τον Τσίπρα να προ-

αξιόπιστη εναλλακτική.

Η ΝΔ κατηγορεί το ΠΑΣΟΚ ότι αντιγράφει το πρόγραμμα της. Το ΠΑΣΟΚ με τη σειρά του κατηγορεί το κόμμα Τσίπρα, που πλασάρεται ως νεοσύστατο, ότι υιοθετεί το πρόγραμμα του κατά 80%. Ταυτόχρονα το ΠΑΣΟΚ χαρακτηρίζει το πρόγραμμα του Τσίπρα ως λαϊκίστικο. Είναι μια από τις ελάχιστες φορές που όλοι λένε την αλήθεια. Το αποτέλεσμα της παραπάνω εξίσωσης βγάζει ότι είναι όλοι τους 100% αποφασισμένοι να συνεχίσουν την ίδια αντιλαϊκή πολιτική, ευθυγραμμισμένοι με τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις και τα συμφέροντα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου. Δεν έχουν καμία λύση για τα προβλήματα του λαού απλά τον τρομοκρατούν και τον εκβιάζουν καλώντας τον να διαλέξει διαχειριστή στη φτώχεια του.

Παρά τους καυγάδες μεταξύ στελε-

χών του ΠΑΣΟΚ και της ΕΛ.Α.Σ στα τηλεοπτικά πάνελ, ευθυγραμμίζονται απόλυτα στην γραμμή της κυβέρνησης περί «κοστολογημένων» προγραμμάτων, απόδειξη υποταγής στην κατεύθυνση της «δημοσιονομικής σταθερότητας» που έχει επιβληθεί από την Ε.Ε. Σπεύδουν να εγγυηθούν ότι τα προγράμματά τους είναι κοστολογημένα αλλά δεν διευκρινίζουν ποιοι τα κοστολογούν, με ποια κριτήρια και πόσο αξίζουν οι ζωές των φτωχών εργαζομένων και των φτωχών αγροτών που οδηγούνται στην εξαθλίωση. Η περίφημη «δημοσιονομική σταθερότητα» δεν είναι τίποτα περισσότερο από την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του συστήματος εκμετάλλευσης και της εξάρτησης σε βάρος του λαού. Ένας δημοσιονομικός «κορσές» που δεν χωράει αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, δεν χωράει την επαναφορά της δέκατης τρί-

της και δέκατης τέταρτης σύνταξης αλλά και του αντίστοιχου μισθού στο δημόσιο, δεν χωράει τις δαπάνες για δωρεάν παιδεία και εκπαίδευση του λαού. Είναι ξεκάθαρο ότι η γραμμή που ακολουθούν ΠΑΣΟΚ και ΕΛ.Α.Σ. δεν αφορά τις λαϊκές ανάγκες, απευθύνονται πρωτίστως στα κέντρα εξουσίας του συστήματος και εγγυώνται ότι είναι έτοιμοι να υπηρετήσουν τα συμφέροντά τους. Είναι εμφανής η αγωνία του Ανδρουλάκη να παρουσιάσει σαν την υπεύθυνη δύναμη που θα φέρει σε πέρας τη συνέχιση της αντιλαϊκής πολιτικής. Ενώ ο Τσίπρας δηλώνει πιο έμπειρος και υπεύθυνος από την προηγούμενη θητεία του, ως πρωθυπουργός, πρόθυμος να αποπροσανατολίσει και να εκτονώσει την οργή του λαού.

Η υποθετειμένη διαφοροποίησή

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

οικοπέδου «Ελλάδα» στα υπερπόντια ιμπεριαλιστικά αφεντικά και την όλο και βαθύτερη εμπλοκή στα πολεμικά σχέδιά τους. Τούτη η κατεύθυνση είναι μονόδρομος για την ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη και με την κλιμάκωσή της επιχειρεί να σταθεί μπροστά στην αβεβαιότητα της νέας όξυνσης του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Δεν της μένει τίποτε άλλο, λοιπόν, από το να επικαλείται τις «στρατηγικές της συμμαχίες», δηλαδή τη μετατροπή ολόκληρης της χώρας σε πλατφόρμα εξόρμησης των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών, τα δισεκατομμύρια σε εξοπλιστικά προγράμματα, τις αναβαθμισμένες σχέσεις με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ καθ' υπαγόρευση των ΗΠΑ. Και είναι τόσο «στρατηγικός» ο ορίζοντας αυτής της άρχουσας τάξης, που ακόμα και ο λεγόμενος «πηγαίος κώδικας» της πολυδιαφημισμένης και κακόφημης «Ασπίδας του Αχιλλέα» δεν θα βρίσκεται υπό τον έλεγχό της, ενώ, όπως αποκαλύπτεται, κρίσιμες παράμετροι των οπλικών του συστημάτων θα υπάγονται απευθείας στην αμερικανική δικαιοδοσία. Μπροστά στο κοινό και διπλό αυτό δόγμα των κυρίαρχων, ο λαός καλείται να σκύψει το κεφάλι, να δεχτεί να ζει μέσα στην ανέχεια, να ματώνει για τις στρατιωτικές δαπάνες, να υποταχτεί στην κατεύθυνση της πολεμικής προετοιμασίας και τις εθνικιστικές-ρατσιστικές κραυγές ενάντια στους γείτονες λαούς και τους πρόσφυγες-μετανάστες. Σε αυτή τη βάση παροξύνεται η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, που επιφυλάσσει διώξεις και καταστολή για τους αγωνιζόμενους, την ίδια στιγμή που απελευθερώνει τους κάθε λογής «Κασιδιάρηδες» προς πάσα χρήση.

Η νέα «καινοτομία» της συνδικαλιστικής ηγεσίας της ΑΔΕΔΥ, που απέναντι στην προωθούμενη συνταγματική αναθεώρηση προκήρυξε στάση εργασίας για την Αττική και για «όσους συμμετάσχουν στη συγκέντρωση», ακολουθεί την περυσινή της προκηρυγμένης απεργίας ενάντια στον προϋπολογισμό χωρίς συγκέντρωση και είναι ενδεικτική των ζητημάτων που έχουν να αντιμετωπίσουν η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία. Με συνδικαλιστικές ηγεσίες υποταγμένες και την επίσημη -και μη- Αριστερά να δοξάζει τις τροπολογίες στο κοινοβούλιο, την ανάθεση και την ελεγχόμενη διαμαρτυρία, έχοντας κηρύξει σιωπητήριο για όσο διαρκεί η παρατεταμένη προεκλογική περίοδος.

Το σύστημα, όμως, υπόσχεται κόλαση και έχουν περάσει ανεπιστρεπτί οι εποχές που μπορούσε προσωρινά να εμφανίζεται μεταμφιεσμένο, όταν στον ορίζοντα διαφαίνονταν εκλογές. Γι' αυτό και το δίλημμα οργάνωση και αγώνας ή υποταγή είναι το μόνο πραγματικό και είναι αυτό που μπορεί και πρέπει να σταθεί απέναντι στα διλήμματα και τους εκβιασμούς των αστικών δυνάμεων, που καλούν τις μάζες να αποδεχτούν την κοστολογημένη φτώχεια και την πορεία προς τον πόλεμο ως υποτιθέμενη εγγύηση απέναντι στις «περιπέτειες». Σε αυτές τις συνθήκες, τα βήματα που θα καταγραφούν στην κατεύθυνση συγκρότησης των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων, έξω από εκλογικούς σχεδιασμούς και υπολογισμούς, είναι και η μοναδική βάση για τη συγκέντρωση και ανάπτυξη των αγωνιστικών-επαναστατικών προσπαθειών που επιδιώκουν και μπορούν να κινηθούν κόντρα στο κυρίαρχο αντιδραστικό ρεύμα.

Αποψη

Τσακώνονται στα τηλεπαράθυρα καθημερινά για το ποιος θα είναι αυτός που θα αναλάβει τα ηνία μετά τις επερχόμενες εκλογές. Οι επίδοξοι διαχειριστές του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης πασχίζουν να πείσουν τον λαό και τους εργαζόμενους να τους ψηφίσουν για να μπορέσουν οι τελευταίοι να δουν επιτέλους μια άσπρη μέρα...

Συνέχιση της επίθεσης και διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων έχει το μενού...

Είναι αλήθεια ότι παρά τις προεκλογικές αντιπαραθέσεις, δύσκολα κανείς θα μπορούσε να βρει τις διαφορές μεταξύ του πολιτικού προγράμματος της κυβέρνησης και των εκάστοτε κομμάτων της αντιπολίτευσης, μιας και όπως φαίνεται είναι ταγμένοι στην ίδια ακριβώς κατεύθυνση. Να συνεχίσουν να επιτίθενται σε κάθε έννοια δικαιώματος και κατάκτησης των εργαζομένων και του λαού, όσο δεν βρίσκουν αντίσταση από τα κάτω.

Έτσι, όσο κι αν προσπαθούν να πείσουν για το αντίθετο, αυτό που δεν μπορούν να κρύψουν κυβέρνηση και αντιπολίτευση είναι ότι αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Ότι ουσιαστικά έχουν έναν κοινό παρονομαστή και αυτός είναι η συνέχιση της αντεργατικής επίθεσης.

Κοινή συνισταμένη των επίδοξων «σωτήρων» η διάλυση των δικαιωμάτων μας Η απάντηση θα δοθεί στους δρόμους!

Είναι τυχαίο άραγε το γεγονός ότι σύσσωμη η αντιπολίτευση δεν έχει μισή λέξη να πει για την κατάργηση του αντεργατικού οπλοστασίου που έστησε η κυβέρνηση της ΝΔ με το σύνολο των αντεργατικών εκτρωμάτων που πέρασε όλα αυτά τα χρόνια; Γιατί άραγε η αντιπαραθέση επικεντρώνεται στη διαφθορά, τα σκάνδαλα και τη δικαιοσύνη;

Είναι τυχαίο το γεγονός ότι κανένας λόγος δεν γίνεται για τον νόμο Χατζηδάκη, που διέλυσε τις εργασιακές σχέσεις και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα; Για τον επαίσχυντο νόμο για το 13ωρο που μας θέλει να πεθαίνουμε στη δουλειά; Για τον νόμο που θέλει η εκάστοτε κυβέρνηση να καθορίζει τον κατώτατο μισθό, ώστε να παραμένει για πάντα μισθός πείνας; Για τον νόμο που διαλύει τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας;

Θα μπορούσαμε να απαριθμούμε για ώρα το αντεργατικό οπλοστάσιο που έχει στηθεί για να διαλύσει τα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, δεν μπορούμε όμως να βρούμε ούτε έναν αυτοαποκαλούμενο «σωτήρα» που να μην έχει στην ατζέντα του όχι μόνο την εφαρμογή και υλοποίηση όλων των παραπάνω νόμων, αλλά και τη συνέχιση και το βάθεμα της αντεργατικής επίθεσης.

Όλοι τους έχουν δώσει και δίνουν καθημερινά τα εχέγγυά τους σε Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, αλλά και στο εγχώριο κεφάλαιο, ότι είναι κάτι παραπάνω από άξιοι να συνεχίσουν το έργο της κυβέρνησης της ΝΔ και να διαλύσουν ακόμα παραπέρα τα εργασιακά δικαιώματα και τις κατακτήσεις.

Για να αντέξει η οικονομία να πεθάνουν λαός και εργαζόμενοι...

Αυτό θα μπορούσε να ήταν το προεκλογικό μότο κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, αλλά για ευνόητους λόγους το ντύνουν με το γνωστό αφήγημα περί δημοσιονομικών δυνατοτήτων και αντοχών της οικονομίας.

Έτσι, την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση πήγε σε μια ΔΕΘ χωρίς να μπορεί να τάξει ουσιαστικά τίποτα στον λαό, ο Τσίπρας παρουσίασε το Εθνικό Σχέδιο Ανασυγκρότησης, ξεκαθαρίζοντας ότι «*αριστερή πολιτική είναι να εξαντλείς κάθε δυνατότητα μέσα στα υφιστάμενα πραγματικά όρια και να διευρύνεις αυτά τα όρια*» καθώς επίσης και ότι το πρόγραμμά του είναι κοστολογημένο μέχρι τελευταίας δεκάρας. Ο ΣΥΡΙΖΑ ΠΣ ομοίως έρχεται με «*συγκεκριμένες προτάσεις και κοστολογημένες παρεμβάσεις*» και το ΠΑΣΟΚ έτοιμο να καταθέσει το οικονομικό του πρόγραμμα στο Δημοσιονομικό Συμβούλιο, για να αποδείξει ότι δεν παρεκκλίνει ούτε ευρώ από τις δημοσιονομικές δυνατότητες. Όλοι τους με προτάσεις έτοιμες προς το σύστημα, προσπαθούν να πείσουν ότι μπορούν να αναλάβουν τη διακυβέρνηση, απαντώντας παράλληλα στην κριτική της κυβέρνησης περί «*ακοστολόγητης παροχολογίας*».

Την ίδια ώρα που όλοι αυτοί σκίζουν τα ιμάτιά τους για το ποιος έχει το πιο ορθά κοστολογημένο πρόγραμμα, ο λαός ζει με ψίκουλα, και δίνει καθημερινά αγώνα για

τους στο νέο παραγωγικό μοντέλο της χώρας το οποίο θα μετασχηματίσουν μόλις έρθουν στην κυβέρνηση, αποτελεί μια γενικόλογη έκθεση ιδεών που δεν αμφισβητεί κανένα από τους βασικούς άξονες, που έχουν επιβληθεί από τους ιμπεριαλιστές, και έχουν οδηγήσει στην διάλυση της οικονομίας. Υπόσχονται επενδύσεις, που θα γίνουν από ποίους και με τι όρους για την εργατική τάξη; Η ανάπτυξη της «βαριάς βιομηχανίας» του τουρισμού έφερε το ξεπούλημα στο ξένο κεφάλαιο, από τις παραλίες μέχρι και τους αρχαιολογικούς χώρους και τους εργαζόμενους να δουλεύουν σεζόν με εξαντλητικά ωράρια και μισθούς πείνας. Μιλούν για ανάπτυξη της ναυσιπλοΐας, αυτοί που οδήγησαν σε μαρασμό και διάλυση τα ναυπηγεία ενώ δεν αμφισβητούν την εξάρτηση από τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές που απαιτούν τα λιμάνια να ελέγχονται από τους ίδιους και όχι από τους Κινέζους. Κόπτονται ότι θα μειώσουν την ακρίβεια μέσα από «ανεξάρτητους» ελεγκτικούς μηχανισμούς τη στιγμή που οι τιμές του πετρελαίου καλπάζουν και δεν λένε κουβέντα για τον πόλεμο στη Μ. Ανατολή και την Ουκρανία. Υπόσχονται ανακούφιση των χαμηλόμισθων με προτάσεις για αύξηση του βασικού στα 1.000 ευρώ μικτά

Αυτό που δεν ομολογούν το ΠΑΣΟΚ και η ΕΛ.Α.Σ αλλά δεν μπορούν και να κρύψουν είναι ότι στην ουσία συμφωνούν στην κατεύθυνση που ακολουθεί και η κυβέρνηση της ΝΔ. Κατεύθυνση που από τη μία μεριά

βαθαίνει την εξάρτηση της χώρας από τους ιμπεριαλιστές και ταυτόχρονα εντείνει την επίθεση στην εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία. Καμία από τις δυο αντιπολιτευόμενες δυνάμεις δεν αμφισβητεί τη συστράτευση κάτω από την ομπρέλα των επιδιώξεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή. Δεν αμφισβήτησαν ούτε κεραία από τις αμυντικές συμφωνίες με τους Αμερικάνους, που μετατρέπει την χώρα σε ορμητήριο τους για τις πολεμικές εξορμήσεις τους, την στρατηγική αμυντική συμφωνία με το Ισραήλ, τα δεκάδες δισεκατομμύρια που θα ξοδευτούν είτε για την «ασπίδα του Αχιλλέα» είτε για τις ιταλικές και γαλλικές φρεγάτες.

Τα στελέχη και των δυο αστικών κόμματος που προσπαθούν να παίξουν το ρόλο της αντιπολίτευσης στα πλαίσια διαχείρισης του αδιεξόδου της αστικής τάξης, θεωρούν ότι απευθύνονται σε λωτοφάγους που ξέχασαν ότι και αυτά τα κόμματα και τα στελέχη τους, συνέβαλαν και συνυπέγραψαν τα μνημόνια, που τα τελευταία 15 χρόνια διέλυσαν την όποια παραγωγική δομή είχε απομείνει στη χώρα. Σφιχταγκαλιάστηκαν με τον «σατανικά» καλό Τραμπ, θεωρούν δεδομένη τη συνεργασία με τους Σιωνιστές φασίστες του Ισραήλ. Αλλά πολύ περισσότερο διέλυσαν τον κόσμο της δουλειάς προχωρώντας την επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων, της εργατικής τάξης και του λαού.

να επιβιώσει. Γιατί όλοι αυτοί που μιλούν για πενταροδεκάρες αύξησης στον κατώτατο μισθό δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για το πού έχει φτάσει ο πληθωρισμός και οι τιμές στα βασικά αγαθά και τα ενοίκια.

Δεν πρόκειται απλώς περί κοροϊδίας απέναντι σε έναν λαό που εξαθλιώνεται μέσα με τη μέρα. Πρόκειται για μια καλοκουρδισμένη προσπάθεια από πλευράς συστήματος να καλλιεργήσει στη συνείδηση του λαού, των εργαζομένων και της νεολαίας, ότι πάνω και πρώτα από όλα πρέπει να μπει η οικονομία, η δημοσιονομική σταθερότητα και η «ανάπτυξη» γιατί τάχα μέσα από αυτή θα έρθει η ευημερία για όλους. Προσπαθούν συντεταγμένα να πείσουν ότι αιτήματα για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις κινούνται εκτός κάθε πραγματικότητας, ενώ αντίθετα είναι φυσιολογικό να δίνονται δισεκατομμύρια για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Έτσι, αντί οι εργαζόμενοι να δουν εάν μπορούν όντως να ζήσουν με τους μισθούς που παίρνουν, θα πρέπει να βγάλουν τα κομπιουτεράκια και να υπολογίσουν αν βγαίνει το σύστημα να δώσει αυξήσεις στους μισθούς. Και επειδή οι αλγόριθμοι είναι κομμένοι και ραμμένοι στα μέτρα του συστήματος, η απάντηση είναι από τα πριν γνωστή και άρα η λύση είναι... 13 ώρες δουλειά. Αυτή η πραγματικότητα όμως δεν μπορεί να μας χωρέσει.

Καμία κάλπη και κανένας «σωτήρας» δεν θα ανατρέψει τη μαυρίλα που μας έχουν φορέσει για καθημερινότητα. Λαός, εργαζόμενοι και νεολαία, στηριζόμενοι μόνο στις δικές τους δυνάμεις θα μπορέσουν να πάρουν πίσω τη ζωή και τα δικαιώματά τους.

δημοκρατικά δικαιώματα

Μόνιμα στο στόχαστρο οι Τούρκοι και Κούρδοι αγωνιστές και επαναστάτες

Από την ίδια την Τουρκία μέχρι την Ελλάδα και τις «δημοκρατίες» της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε., οι Τούρκοι και Κούρδοι αγωνιστές και πολιτικοί πρόσφυγες αποτελούν μόνιμο στόχο τόσο των διωκτικών αρχών του αντιδραστικού καθεστώτος της Τουρκίας όσο και των ντόπιων και των ευρωπαϊκών. Και των αντίστοιχων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, φυσικά. Έτσι, ο αγωνιστής γιατρός Barış Kaya συνελήφθη βίαια στις 23 Ιούνη στην Κωνσταντινούπολη, στο πλαίσιο αστυνομικής επιχείρησης ενόψει της συνόδου του ΝΑΤΟ της 7-8/7 στην Άγκυρα.

Απόφοιτος Ιατρικής του Πανεπιστημίου Γκαζιαντέπ και στη συνέχεια γενικός χειρουργός, συνδικαλιστής και έντονα κοινωνικά ενεργός, ο Barış Kaya έχει στοχοποιηθεί επανειλημμένα απ' το αντιδραστικό τουρκικό κράτος. Είχε συλληφθεί και τον Ιούλη του '24 και είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα γιατί υπερασπίστηκε παθιασμένα το δικαίωμα του λαού στη δωρεάν ιατρική περίθαλψη. Επίσης, έχει πραγματοποιήσει δωρεάν εξετάσεις σε φτωχούς λαϊκούς ανθρώπους, τους χορηγούσε δωρεάν φάρμακα, έφτιαχνε και μοίραζε μάσκες την περίοδο της πανδημίας του COVID-19, συνέδραμε στα θύματα του σεισμού της 6ης Φλεβάρη '23, παρασκεύασε και μοίραζε φάρμακο κατά της ψώρας, παρέδιδε μαθήματα πρώτων βοηθειών, συνέδραμε θύματα βασανιστηρίων ή σακατεμένους φονικών εργατικών «ατυχημάτων».

Τώρα κατηγορείται ως «μέλος παράνομης οργάνωσης». Μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές παρέμενε κρατούμενος, ενώ αναπτύσσεται κίνημα αλληλεγγύης για την απελευθέρωσή του. Σχετική ανακοίνωση εξέδωσε και το ΚΚΕ(μ-λ). Την ίδια στιγμή, στη χώρα μας, ο αγωνιστής Sinan Oktay Özen, μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς Κρατούμενους στην Τουρκία και το Κουρδιστάν και πρόεδρος του Κέντρου Αγωνιστικής και Πολιτιστικής Αλληλεγγύης, που ζει στη χώρα μας 30 χρόνια, κινδυνεύει με άρση του πολιτικού του Ασύλου. Εξέλιξη που πρέπει να αποτραπεί! Χρέος του λαϊκού κινήματος, να υπερασπίσει όλους τους αγωνιστές απ' τις επιθέσεις των αστικών τάξεων, των κυβερνήσεων και των ιμπεριαλιστών!

Βγήκε σώος απ' τον «Ευαγγελισμό» ο πρώην απεργός πείνας Αριστοτέλης Χαντζής!

Μετά από 140 ημέρες απεργίας πείνας και 73 ημέρες στο Νοσοκομείο «Ευαγγελισμός», απ' τις οποίες τις 43 στη ΜΕΘ, ο Αριστοτέλης Χαντζής πήρε εξιτήριο στις 2 Σεπτέμβρη. Η απεργία πείνας που έκανε, η οποία έφτασε σε οριακά για τη ζωή του σημεία, η απεργία πείνας της Suzon Dorragné, αλλά και το επίμονο και μαζικό κίνημα που αναπτύχθηκε για να μην καταστραφούν τα Προσφυγικά της Λ. Αλεξάνδρας στον βωμό της εμπορικής και κερδοσκοπικής εκμετάλλευσης και της καταστολής κινηματικών χώρων, οδήγησε την κυβέρνηση σε αναδίπλωση και σχετική υποχώρηση. Με κόστος για την υγεία του, αλλά με ανεβασμένο ηθικό, επέστρεψε στην Κοινότητα των Κατελιμμένων Προσφυγικών. Ακολούθησαν συγκεντρώσεις, μοτοπορεία και εκδήλωση - συνέντευξη Τύπου την Τρίτη 15/9. Ο αγώνας συνεχίζεται!

13 χρόνια μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα,
ο Κασιδιάρης αποφυλακίστηκε

Ο φασισμός, χρήσιμο δεκανίκι του συστήματος

Ο αρχιναζί Ηλίας Κασιδιάρης αποφυλακίστηκε την Τρίτη 15 Σεπτέμβρη. Αυτή ήταν η ποινική καταδίκη του απ' το αστικό, ταξικό δικαστικό σύστημα. Τώρα, είναι απόλυτα διαθέσιμος να υπηρετήσει με καλύτερους όρους το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, απελευθερωμένος απ' το «βαρίδι» της φυλακής, που δεν τον εμπόδισε ωστόσο να καθοδηγεί νεοναζιστικά μορφώματα και να παρεμβαίνει, με τη μαύρη προπαγάνδα του, στο διαδίκτυο. Δημοσιεύματα αναφέρουν πως αναζητείται τώρα «νομικό» παραθυράκι για την ενεργό επιστροφή του στην κεντρική πολιτική σκηνή και για το σίγουρο -όπως αναφέρεται- κατέβασμά του στις προσεχείς βουλευτικές εκλογές. Ένα «παραθυράκι» για να ξεπεραστεί το εμπόδιο της τροπολογίας που απαγορεύει τη συμμετοχή κομμάτων των οποίων η πραγματική ηγεσία ασκείται από καταδικασμένους για συγκεκριμένα αδικήματα (όπως η «διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης»).

Το πώς θα ξεπεραστεί το νομικό κώλυμα θα το κρίνει το ίδιο το αστικό δικαστικό σύστημα μέσω των ανωτάτων δικαστών του Α1 τμήματος του Αρείου Πάγου. Θεωρητικά, οι εναλλακτικές είναι: Να εμφανιστεί ο ίδιος ως αρχηγός πολιτικού κόμματος. Να εμφανιστεί κάποιος άλλος ως αρχηγός, αλλά αυτός να είναι ο πραγματικός, είτε φαίνεται είτε όχι. Να κατέβει ως «ανεξάρτητος» σε κάποια περιφέρεια. Όπως και να 'ναι, η ουσία βρίσκεται στην αξιοποίησή του σ' ένα πολιτικό σκηνικό που φασιστικοποιείται ολοένα και περισσότερο, σ' ένα σκηνικό ολοένα και πιο «μαύρο», αντιλαϊκό και αντιδραστικό.

Ο ίδιος δηλώνει ευθαρσώς πως επιστρέφει στον πολιτικό στίβο, προχωρά άμεσα στην ίδρυση «εθνικού κόμματος, όπως αυτά που κυριαρχούν στην Ευρώπη», όπως δήλωσε βγαίνοντας απ' τη φυλακή Δομοκού (του δίνει, προφανώς, αέρα στα πανιά του η άνοδος των νεοναζιστικών και φασιστικών κομμάτων στην ιμπεριαλιστική Ε.Ε. κι αυτή του AfD των «φίλων μας των Γερμανών»), ετοιμάζει μάλιστα και διάγγελμα και συνέντευξη Τύπου. Μένει να φανεί το πώς ακριβώς θα τον αξιοποιήσουν η άρχουσα τάξη και τα ξένα ιμπεριαλιστικά αφεντικά (βλέπετε, είχαμε και τη δήλωση του Ελον Μασκ) μέσα στο σημερινό κατακερματισμένο πολιτικό σκηνικό διαχείρισης του συστήματος.

Κι ενώ το σύστημα αυτό χρειάζεται και τους νεοναζί με τα μαχαίρια και τους νεοναζί με τις γραβάτες, με τους τελευταίους να μπορούν ν' αξιοποιηθούν και στο πολύ «επίσημο» πεδίο, έχει κάνει κι ο ίδιος προσπάθειες στην κατεύθυνση ένταξής του σ' αυτό. Όπως όταν, στην απολογία του στο Εφετείο, τον Οκτώβρη του '25, δήλωνε θρασύτατα πως... «κατάδικασε επανειλημμένα» τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από «οπαδούς» (sic) της Χρυσής Αυγής», η οποία έγινε «εν

αγνοία του», ή την επίθεση στους Αιγύπτιους αλιεργάτες. Δεν το έκανε μόνο για να σώσει το τομάρι του. Αλλά και για να δημιουργήσει παρακαταθήκες για μια πιο αναβαθμισμένη, πιο επίσημη, πιο καίρια χρήση του απ' τη συστημική διαχείριση. Αυτό μένει να εκτιμηθεί απ' τα ντόπια και ξένα κέντρα.

Δεν θα είναι η πρώτη φορά που πρώην ροπαλοφόροι, ακροδεξιόι τραμπούκοι αξιοποιούνται, φτάνοντας, μάλιστα, να καταλαμβάνουν σε μια πορεία μέχρι και υπουργικές θέσεις... Το αγρίεμα της συστημικής επίθεσης ενάντια σε εργαζόμενους, λαό και νεολαία, σε δικαιώματα και κατακτήσεις, η ιδεολογική τρομοκρατία προς το λαό με τη δημιουργία εθνικιστικού και σοβινιστικού κλίματος, λόγω της όξυνσης της αντιπαράθεσης ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις Ελλάδας-Τουρκίας, η εξυπηρέτηση των φιλοπόλεμων ενεργειών και σχεδίων των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ και ΕΕ, η γραμμή της στρατιωτικοποίησης των οικονομιών ευνοούν μια τέτοια εξέλιξη. Σε συνδυασμό με την ανυπαρξία υπολογισμού, συγκροτημένου, αγωνιστικού και επαναστατικού πολιτικού αντίπαλου δέους, που θα χαράσσει πραγματικές διεξόδους για τον λαό.

Ο φασισμός, εκτός από παράγωγο, αποτελεί και χρήσιμο δεκανίκι του συστήματος της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης.

Όταν τρομοκρατεί (μετανάστες, αλιεργάτες, ναυτεργάτες, νέους, αγωνιστές) ή δολοφονεί (Πάυλος Φύσσας, Σαχζάτ Λουκμάν).

Όταν συγκαλύπτει τους πραγματικούς υπαίτιους της λαϊκής δυστυχίας, που είναι το ντόπιο κεφάλαιο, οι ξένοι ιμπεριαλιστές, οι κυβερνήσεις, η πολιτική τους και το κράτος τους.

Όταν συγκαλύπτει την ίδια τη φύση και τη λειτουργία του συστήματος αυτού.

Όταν επιδιώκει να στρέψει το ένα τμήμα των καταπιεσμένων ενάντια στο άλλο.

Όταν αξιοποιείται για τη λεγόμενη «εθνική συστράτευση» ενάντια στους γείτονες λαούς. Μαζί με την ντόπια άρχουσα τάξη και τα ξένα αφεντικά της, τους οποίους εκλιπαρεί, ή με τους συμμάχους της, σιωνιστές φονιάδες του Ισραήλ.

Όταν αξιοποιείται για την περιστολή ακόμα κι αυτών των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών που έχουν κατακτηθεί με αίμα, στο πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας.

Όταν, τέλος, αναλαμβάνει τη «βρόμικη δουλειά» προκειμένου να τρομοκρατήσει όσους αντιστέκονται στην πολιτική του συστήματος. «Συμπληρώνοντας» τα ΜΑΤ, τις διώξεις, τις δίκες αγωνιστών.

Και το σύστημα αυτό κάνει ό,τι μπορεί απ' τη μεριά του για να τον ξεπλύνει. Τα ΜΜΕ του συστήματος παρουσίασαν αρχικά τη δολοφονία του Παύλου σαν αποτέλεσμα «οπαδικής συμπλοκής». Οι δυνάμεις καταστολής προστάτευαν και προστατεύουν, πάντα, τους φασίστες. Μα, κυρίως, είναι οι ίδιες οι πολιτικές των κυβερνήσεων που τους «ξεπλένουν», τους αναγνωρίζουν, τους προβάλλουν, που θα ήθελαν μια «σοβαρή Χρυσή Αυγή», όπως δήλωνε κι ο Παπαδημητρίου της ΝΔ. Κι όταν αυτοί «ξεφύγουν» των - πάντα σχετικών - «ορίων», αναλαμβάνει η αστική δικαιοσύνη, με τα γνωστά αποτελέσματα (αποφυλακίσεις, εύνοιες, ειδική μεταχείριση).

Ο αγώνας ενάντια στο φασισμό δεν είναι νομικός αγώνας! Ο φασισμός δεν πρόκειται να καταπολεμηθεί απ' την αστική δικαιοσύνη, τους «θεσμούς», τα δικαστήρια. Το γνωστό σύνθημα «τον φασισμό τσακίζουν αγώνες λαϊκοί» δεν αποτελεί ένα κενό γράμμα. Αλλά τη μόνη πραγματική κατεύθυνση, τη μόνη πραγματική αντιμετώπιση του τέρατος αυτού, όπως έχει αποδείξει επανειλημμένα η Ιστορία. Βάση αποτελούν τα ίδια τα αντιφασιστικά και δημοκρατικά αισθήματα του λαού και της νεολαίας, που εκφράστηκαν ξανά στις κινητοποιήσεις της επετείου της δολοφονίας του Παύλου.

Μέτρα Μητσοτάκη στη ΔΕΘ

Τα ψίχουλα που έπεσαν από το τραπέζι του δημοσιονομικού χώρου

Με τυμπανοκρουσίες και πολύ προπαγανδιστικό θόρυβο που ξεσήκωσαν όλα τα συστημικά ΜΜΕ και οι κάθε λογής παρατρεχάμενοι της κυβέρνησης ΝΔ, ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε στο διήμερο 5-6 Σεπτεμβρίου στη Θεσσαλονίκη το «συμβόλαιο προόδου και ευημερίας» για τα επόμενα χρόνια.

Είναι αλήθεια ότι πρέπει κάποιος να είναι πολύ κυνικός για να μιλάει για «πρόοδο» και «ευημερία» του εργαζόμενου λαού σε μια περίοδο που κυριολεκτικά στενάζει κάτω από το βάρος της καπιταλιστικής ακρίβειας και της αδυναμίας του να ζήσει μια αξιοπρεπή ζωή. Είναι η πολιτική έκφραση της ωμότητας του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος με την οποία αντιμετωπίζονται οι ανάγκες των εργαζόμενων, των νέων, των συνταξιούχων, που περιγράφονται με το «*αυτά περισσεύουν από τον δημοσιονομικό χώρο*». Καθώς τα μέτρα πρέπει να είναι εναρμονισμένα με τους κανόνες της ΕΕ και τις συμφωνίες της κυβέρνησης με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για το ποσοστό αύξησης των καθαρών δαπανών.

Πιο αναλυτικά, τα μέτρα που ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης και «εξειδίκευσαν» από το υπουργείο Οικονομικών είναι: 400 ευρώ βοήθημα για τους συνταξιούχους που είναι πάνω από 65 χρόνων, χρήματα που θα δοθούν φέτος τον Νοέμβριο. Εδώ να σημειώσουμε ότι ο «κόφτης» αφορά την ηλικία και δεν έχει εισοδηματικά και περιουσιακά κριτήρια, αποκλείοντας έτσι ακόμη και από αυτό το πενιχρό βοήθημα δεκάδες χιλιάδες μικροσυνταξιούχους που είναι κάτω των 65. Για τους δημόσιους υπαλλήλους, 500 ευρώ μικτά τον Δεκέμβριο του 2027 σαν «δώρο Χριστουγέννων», προσπαθώντας με τον τρόπο αυτό να αποπροσανατολίσει και να σταματήσει τη διεκδίκηση από τη μεριά τους του 13ου και 14ου μισθού που κόπηκαν με τα αντεργατικά μέτρα των μνημονίων.

Για τον κατώτατο μισθό αναγγέλθηκε ότι θα φτάσει τον Γενάρη του 2028 στα 1.000 ευρώ, που θα είναι και η τελευταία φορά που ανακοινώνεται από το υπουργείο Εργασίας και μετά θα μπει σε λειτουργία ο αλγόριθμος που θα «αποφασίζει» για τις όποιες αυξήσεις μπορούν να δοθούν στον κατώτατο μισθό. Για τα εισοδήματα των αγροτών, μηδενικός φόρος μέχρι τις 20.000 ευρώ. Ένα μέτρο που οι φτωχομεσαίοι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι υποδέχθηκαν με οργή και αγανάκτηση καθώς το θεωρούν σκέτη κοροϊδία και «στάχτη στα μάτια» όταν στην πλειοψηφία τους δεν έχουν εισόδημα να δηλώσουν. Ενώ, από την άλλη, ευνοούνται τα πραγματικά μεγάλα εισοδήματα στον αγροτικό χώρο.

Αυτά είναι τα μέτρα της κυβέρνησης για τα οποία πρέπει εργαζόμενοι και συνταξιούχοι να αισθάνονται ικανοποιημένοι και να μην είναι «μίζεροι», όπως λέει και ο Γεωργιάδης.

Σαν να μην έφτανε αυτός ο «πακτωλός», έρχεται και «ο κουμπάρς της νέας γενιάς» όπου, για νεογέννητα και μέχρι 2 ετών παιδιά, στα μέχρι 100 ευρώ τον μήνα που θα καταθέτουν σε τραπεζικό λογαριασμό οι γονείς θα καταθέτει άλλα 100 ευρώ η κυβέρνηση μέσω του υπουργείου Οικονομικών και στα 18 θα έχουν «προίκα» που μπορεί να φτάσει τα 60.000 ευρώ!!!

Είναι η κορωνίδα της κυνικότητας και της κοροϊδίας με την οποία οι πολι-

Είναι αλήθεια ότι πρέπει κάποιος να είναι πολύ κυνικός για να μιλάει για «πρόοδο» και «ευημερία» του εργαζόμενου λαού σε μια περίοδο που κυριολεκτικά στενάζει κάτω από το βάρος της καπιταλιστικής ακρίβειας και της αδυναμίας του να ζήσει μια αξιοπρεπή ζωή. Είναι η πολιτική έκφραση της ωμότητας του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος με την οποία αντιμετωπίζονται οι ανάγκες των εργαζόμενων, των νέων, των συνταξιούχων, που περιγράφονται με το «*αυτά περισσεύουν από τον δημοσιονομικό χώρο*»

τικοί εκπρόσωποι του συστήματος περιπαίζουν την αγωνία των νέων γονιών για το πώς θα μεγαλώσουν τα παιδιά τους μέσα σε αυτές τις βάρβαρες συνθήκες. Όταν δεν μπορείς να βγάλεις τον μήνα από τις υποχρεώσεις που γονατίζουν την εργατική - λαϊκή οικογένεια, είναι θράσος να τον καλείς να βάζει και 100 ευρώ τον μήνα για να «εξασφαλίσει το μέλλον» των παιδιών του. Από την άλλη μεριά, βέβαια, κάποιοι που έχουν μεγάλα εισοδήματα μπορούν να αξιοποιήσουν και αυτό το κυβερνητικό μέτρο προς όφελός τους, ενώ ταυτόχρονα θα ενισχυθεί με σημαντική ρευστότητα και το τραπεζικό σύστημα από τις δεσμευμένες καταθέσεις ιδιωτών και κυβέρνησης.

Από την άλλη μεριά, ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε μέτρα για τις επιχειρήσεις και τους επαγγελματίες για τη μείωση του φορολογικού και του λεγόμενου μη μισθολογικού κόστους. Κατάργηση του τέλους επιτηδεύματος για τα νομικά πρόσωπα το 2027 για την περιφέρεια και τη Θεσσαλονίκη και το 2029 για την Αττική. Μείωση της προκαταβολής φόρου για τα νομικά πρόσωπα 5% κάθε χρόνο, έτσι ώστε να φτάσει στο 50% από 80% που είναι σήμερα μέχρι το 2028. Μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζόμενων κατά 0,5% από τον Απρίλη του 2027.

Είναι φανερό η προσπάθεια ενίσχυσης των καπιταλιστικών επιχειρήσεων με μειώσεις φόρων, ενώ συνεχίζεται το χτύπημα της ασφάλισης των εργαζόμενων με τη μείωση των εισφορών της εργοδοσίας, που θα έχουν σαν αποτέλεσμα με το ανταποδοτικό σύστημα που ισχύει τη μείωση των συντάξεων.

Ενώ για τους επαγγελματίες ανακοίνωσε μείωση κάποιων τεκμηρίων με την προϋπόθεση μεταξύ άλλων ότι για 5 χρόνια δεν θα τους έχει επιβληθεί κάποιο πρόστιμο.

Δεν πρόλαβε ο Μητσοτάκης να ανακοινώσει τα μέτρα στη ΔΕΘ και ήρθε η έκθεση του Σεπτεμβρίου από την Τράπεζα της Ελλάδος για να ανακοινώσει ότι ο πληθωρισμός του 2026 θα κινηθεί στο 3,5% από το 2,9% που κινήθηκε το 2025.

Δεν πιστεύουμε ότι ο Μητσοτάκης δεν ήταν ενήμερος για την πορεία του πληθωρισμού από τον Στουρνάρα πριν από την ανακοίνωση των μέτρων. Αποκαλύπτοντας έτσι ότι η ανακοίνωση των μέτρων αποτελεί μία ωμή πολιτική δήλωση ότι η κυβέρνηση της ΝΔ, ως βασικός πολιτικός εκπρόσωπος της ντόπιας άρχουσας τάξης, θα ακολουθήσει την ίδια και ακόμη πιο βάρβαρη αντεργατική - αντιλαϊκή πολιτική.

Μία δήλωση που λέει ότι αυτό που έχει προτεραιότητα από τη μια μεριά είναι η «παραγωγή πλούτου», δηλαδή η

αύξηση της κερδοφορίας των ξένων και ντόπιων καπιταλιστών, και ,από την άλλη, η «αμυντική ενίσχυση της χώρας», δηλαδή η εκτίναξη των πολεμικών εξοπλισμών για την εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων και των αντιδραστικών ανταγωνισμών της ντόπιας άρχουσας τάξης.

Ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία οφείλουν να αναγνωρίσουν τις προτεραιότητες της κυβερνητικής πολιτικής, να υποταχτούν σε αυτές και να περιμένουν κάθε φορά ποια ψίχουλα θα πέσουν από το τραπέζι όπου γίνεται το μεγάλο φαγοπότη κεφαλαίου και ιμπεριαλιστών.

Από την άλλη μεριά, οι προτεραιότητες του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας είναι στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση. Η διεκδίκηση του δικαιώματος στη ζωή και στη δουλειά, ενάντια στην καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, δεν μπορεί ούτε να εκχωρηθεί ούτε να ανατεθεί είτε σε επίδοξους πολιτικούς σωτήρες είτε σε συνδικαλιστικούς και πολιτικούς εκπροσώπους, αλλά αποτελεί υπόθεση οργάνωσης και αγώνα των ίδιων των εργαζόμενων και της νεολαίας. Μία υπόθεση η οποία δεν εξαντλείται σε ένα συλλαλητήριο και μία διαδήλωση στη ΔΕΘ, αλλά απαιτεί συνέχεια και συνέπεια και κυρίως αγωνιστική κατεύθυνση.

Ηλιούπολη

Το πάρκο Χαλικάκι ανήκει στον λαό!

Σε αναβρασμό βρίσκονται οι κάτοικοι της Ηλιούπολης τους τελευταίους 3 μήνες μετά την απόφαση της δημοτικής αρχής να νοικιάσει το πάρκο Χαλικάκι από την ΕΤΑΔ προκειμένου να προχωρήσει σε εργασίες ανάπλασης με χρηματοδότηση του Πράσινου Ταμείου υπό την εποπτεία της Περιφέρειας. Το έργο αφορά «βιοκλιματική αναβάθμιση του πάρκου» με μπόλικο τσιμέντο, αφού προβλέπεται η εγκατάσταση κτιρίων με χρήση αναψυκτηρίου και χώρους στάθμευσης!

Για την ιστορία, οι κάτοικοι της Ηλιούπολης έχουν δώσει πολύχρονους αγώνες ενάντια σε καταπατητές (κληρονόμοι Νάστου) που διεκδικούσαν για λογαριασμό τους μια σειρά από ακίνητα (ο συνολικός αριθμός πλησιάζει τα 150). Το πάρκο Χαλικάκι ήταν ένα από αυτά που ύστερα από επίμονους αγώνες σε συνδυασμό με δικαστικές διαμάχες πέρασε στην κυριότητα του ελληνικού δημοσίου το 2018. Είναι ο μεγαλύτερος ελεύθερος χώρος στην Ηλιούπολη, με έκταση περίπου 30 στρέμματα, που αποτελεί μια ανάσα για τους κατοίκους της περιοχής.

Η επιχειρηματολογία της δημοτικής αρχής ότι μέσω της ενοικίασης εξασφαλίζεται ότι το πάρκο δεν θα παραχωρηθεί σε ιδιώτες υπογραμμίζει την αντίληψη ότι οι ελεύθεροι χώροι αποτελούν πεδίο δράσης και κερδοφορίας του κεφαλαίου. Το σύστημα δεν αναγνωρίζει το δικαίωμα των κατοίκων στους ελεύθερους χώρους. Οι ευφάνταστες μακέτες και τα φωτορεαλιστικά σχέδια δεν μπορούν να κρύψουν ότι η χρηματοδότηση του Πράσινου Ταμείου γίνεται με την προϋπόθεση να δημιουργηθεί μια ελεγχόμενη έκταση, μακριά από τις ανάγκες των κατοίκων, με ανταποδοτικές χρήσεις. Το επιχείρημα της δημοτικής αρχής ότι το πάρκο είναι σήμερα χώρος βίας και εγκληματικότητας, πέρα από συκοφαντικό, αποκαλύπτει και τη συνειδητή απαξίωση του χώρου από τη

δημοτική αρχή προκειμένου να προχωρήσουν ανεμπόδιστα οι σχεδιασμοί της.

Η συγκρότηση του Υπερταμείου ως μνημονιακή υποχρέωση και της ΕΤΑΔ στη συνέχεια ήταν το όχημα ώστε το κεφάλαιο, ξένο και ντόπιο, να απλώσει το χέρι στην «αναξιοποίητη» δημόσια περιουσία. Με τον νόμο 4389/2026 που ψηφίστηκε μέσα στο καλοκαίρι, η κυριότητα και η νομή όλων των ακίνητων περιουσιακών στοιχείων τα οποία ανήκουν στο Ελληνικό Δημόσιο μεταβιβάζονται αυτομάτως στην ΕΤΑΔ.

Η απόφαση της δημοτικής αρχής, λίγες μέρες μετά την ψήφιση του νόμου, να ζητήσει από την ΕΤΑΔ την παραχώρηση της έκτασης του πάρκου Χαλικάκι για 30 έτη έναντι ετήσιου τιμήματος 18.000€ αποτέλεσε και τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής των κατοίκων.

Με κεντρικό σύνθημα «KANENA NOIKI SE O,TI MAS ANHKEI - KATΩ TA XERIA AΠO TO XALIKAKI», 3.000 κάτοικοι βρέθηκαν στον δρόμο στις 26/6, αναδεικνύοντας την αδιαπραγμάτευτη αντίθεση

τους στα σχέδια της δημοτικής αρχής. Με μαζικές ανοιχτές συνελεύσεις σχεδιάζονται τα επόμενα βήματα με στόχο την αναίρεση της απόφασης του δήμου. Στην τελευταία συνέλευση στις 7/9 αποφασίστηκε η πραγματοποίηση συναυλίας στον χώρο του πάρκου και νέα μαζική κινητοποίηση στο δημοτικό συμβούλιο με

στόχο την αναίρεση της απόφασης. Η διεκδίκηση των ελεύθερων χώρων από τον λαό χωρίς όρους και προϋποθέσεις πρέπει να είναι αδιαπραγμάτευτη. Το πάρκο Χαλικάκι ανήκει στον λαό της περιοχής και έτσι θα παραμείνει.

Ν. Ιωνία Αττικής

Να μην περάσει το νέο δημοτικό χαράτσι για απαλλοτριώσεις!

Πέρυσι το καλοκαίρι ο δήμαρχος της Ν. Ιωνίας έφερε για ψήφιση στο Δημοτικό Συμβούλιο την πρόταση για θεσμοθέτηση ενός «ειδικού τέλους απαλλοτρίωσης», όπως το ονόμαζε, που θα πληρωνόταν από όλα τα ακίνητα του Δήμου μέσω των λογαριασμών ρεύματος και το οποίο προσδιόριζε σε 0,5 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο και για 6 χρόνια. Τα χρήματα που θα μαζεύονταν επρόκειτο να διατεθούν για την αγορά-απαλλοτρίωση ελεύθερων χώρων στον Δήμο για τη δημιουργία πάρκων, πλατειών κ.λπ. Η πρόταση αυτή καταψηφίστηκε από όλες τις δημοτικές παρατάξεις εκτός της παράταξης του δημάρχου που την υπερψήφισε και την «πέρασε». Ένα μήνα αργότερα, η Αποκεντρωμένη Διοίκηση την απορρίπτει, διαπιστώνοντας «έλλειψη σαφήνειας και ανεπαρκή αιτιολόγηση» -και σε καμία περίπτωση αντίθεση- για το νέο χαράτσι.

Πριν από λίγες μέρες, ο δήμαρχος κυκλοφορεί ανακοίνωση με την υπογραφή του, επαναφέροντας την ίδια πρόταση και, με τη δυνατότητα που δίνει ο νέος Κώδικας Τοπικής Αυτοδιοίκησης στους δημάρχους να «χαρτσώνουν» κατά το δοκούν τους κατοίκους των δήμων τους, επανέρχεται «στοχεύοντας» στο θυμικό των κατοίκων, βάζοντας το δίλημμα: «*Μένουμε μόνο στην υλοποίηση του επιχειρησιακού μας σχεδίου [...] και αφήνουμε τους ελεύθερους χώρους να χτιστούν από ιδιώτες [...] ή διασφαλίζουμε μια καλύτερη πόλη για τα παιδιά μας*».

Αξίζει να σημειώσουμε ότι παράλληλα με το χαράτσι που θέλει, ξανά, να επιβάλει ο δήμαρχος, μετά την ψήφιση του νέου Κώδικα ενοποιείται το

τέλος ακίνητης περιουσίας ΤΑΠ με το φόρο ηλεκτροδοτούμενων ακινήτων ΦΗΧ και δημιουργείται το τέλος τοπικής ανάπτυξης ΤΤΑ, που είναι ουσιαστικά το διπλάσιο από το άθροισμα των δύο προηγούμενων τελών. Σα να λέμε, και διπλασιασμός των δημοτικών τελών μέσω του κεντρικού κράτους και χαράτσι απαλλοτρίωσης ξεχωριστά που θέλει να επιβάλει ο Δήμαρχος.

Όλα αυτά, στο φόντο της παραπέρα επιδείνωσης των οικονομικών και της ζωής των λαϊκών νοικοκυριών, που λόγω των πολέμων και της εκθετικής αύξησης της τιμής του ρεύματος, της βενζίνης και ό,τι αυτά συμπαράσφουρον στο κόστος των τροφίμων και των μεταφορών, μαζί με τα δυσθεώρητα νοίκια και έναν τιμάρημο που σκαρφλώνει μήνα τον μήνα, έχουν κάνει τον βίο αβίωτο για χιλιάδες οικογένειες.

Βέβαια αυτή η κατάσταση δεν φαίνεται να απασχολεί τον δήμαρχο. Στον ίδιο δρόμο με αυτόν των υπουργών και κυβερνητικών παραγόντων που προειδοποιούν για πολύ δύσκολο χειμώνα ενώ υπόσχονται τα ψίκουλα της ΔΕΘ και δαπανούν δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς!

Στην περσινή προσπάθεια του δημάρχου αντιταχθήκαμε στην επικίνδυνη λογική της ατομικής ευθύνης, του «πλήρωνε αν θες να έχεις» σε μία εποχή που συσώρευε ακρίβεια σε όλα τα είδη λαϊκής κατανάλωσης σε εργαζόμενους και συνταξιούχους, που οι μισθοί και οι συντάξεις δεν έφταναν να βγει ο μήνας. Φέτος πρέπει να αντιταχθούμε με πολλαπλάσια ένταση και κινητοποιήσεις, ώστε να μην περάσουν τα κρατικά και δημοτικά χαράτσια.

Θεσσαλονίκη

Όχι στην εμπορευματοποίηση του Γεντί-Κουλέ (Επταπύργιο)

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιδιώκει να μην αφήσει τίποτα όρθιο. Ύστερα από τόσα και τόσα ξεπουλήματα ήρθε και η σειρά του Γεντί-Κουλέ (Επταπύργιο) της Θεσσαλονίκης, που από χώρος μνημείου και ιστορικής μνήμης για τον λαό της πόλης και όχι μόνο, γίνεται και χώρος γαστρονομίας, για να υποτιμηθεί ακόμα περισσότερο ο φόρος αίματος των θυσιών των κομμουνιστών, των αγωνιστών και των δημοκρατικών πολιτών, που φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν ή εκτελέστηκαν μέσα και γύρω από αυτό.

Η προσπάθεια να ξαναγραφεί η ιστορία του λαού μας, έτσι όπως ταιριάζει στην αντίδραση του τόπου μας, είναι συνεχόμενη και αδιάλειπτη. Ήδη αυτή η ιστορία ξεκίνησε φανερά και αδιάντροπα από την εποχή που οι χαροκαμένες μάνες των εκτελεσμένων παλληκαριών, ιδιαίτερα στη διάρκεια του εμφυλίου, μετέτρεψαν τους τόπους εκτέλεσης, δηλαδή τις πλαγιές έξω από το Γεντί-Κουλέ, σ' ένα μεγάλο νεκροταφείο, μιας και τα στρατοδικεία και η στρατιωτική καρβανοκρατία δεν επέτρεπε στους συγ-

γενείς των εκτελεσμένων να ενταφιάσουν τους νεκρούς τους.

Ακόμα και αυτό το ιδιότυπο νεκροταφείο, που σκέπαζε τόσο πόνο και τόση θυσία, αποφάσισε η τότε διοίκηση του Γ' Σώματος Στρατού που έδρευε στη Θεσσαλονίκη να το ισοπεδώσει με τις μπουλντόζες του στρατού. Πρόσφατα έχουν έρθει στην επιφάνεια οι σκελετοί εκτελεσμένων αγωνιστών και γίνεται προσπάθεια ταυτοποίησης των νεκρών.

Ο «Σύνδεσμος Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αγωνιστών 1967-1974» έκανε έντονη την παρουσία του στην πόλη της Θεσσαλονίκης για να διαμαρτυρηθεί και να ζητήσει, όπως και ο «Σύλλογος Ελλήνων Αρχαιολόγων», καθώς και το ΔΣ του Δήμου Νεάπολης-Συκεών, την εξαίρεση του αιματοβαμμένου μνημείου της Θεσσαλονίκης από τις εκδηλώσεις γευσισγνωσίας του ΥΠΠΟ. Ο αγώνας τιμής και μνήμης των αγωνιστών, που συνεχίζεται και περνά στους σημερινούς και αυριανούς αγώνες, πρέπει να εμποδίσει αυτήν την πρωτοφανή προσβολή αυτών που βασανίστηκαν και μαρτύρησαν στο Γεντί-Κουλέ.

Ανακοίνωση του ΚΚΕ(μ-λ)
Λέσβος
Αλληλεγγύη στον αγώνα των κτηνοτρόφων!
Εμπλοκή του στρατού και πειθαρχικές διώξεις η κυβερνητική απάντηση!

Την 1η του Σεπτέμβρη, με σχετική τροπολογία, η κυβέρνηση αποφάσισε να αναλάβει ο στρατός τη διαχείριση της ζωνοδότης του αφθώδους πυρετού, όπου θα αποφασίζει ποια κοπάδια θα σφάζονται, που θα θάβονται, πως θα οριοθετούνται οι ζώνες προστασίας και επιτήρησης, που θα γίνει απολύμανση... Η στρατιωτική ηγεσία θα αποφασίζει για την όλη διαχείριση του θέματος και θα εκδίδει ανάλογες ...εντολές προς τις δημόσιες υπηρεσίες.

Η απόφαση αυτή δεν αποτελεί κάποια ομολογία της αποτυχημένης διαχείρισης από την Περιφέρεια, το υπουργείο και την κυβέρνηση, όπως πολλοί προσπαθούν να μας πείσουν. Αλλά απο-

τελεί πρωτοφανή αναβάθμιση της αντιλαϊκής πολιτικής που ακολουθείται μέχρι τώρα, δηλαδή της καταστροφής και του ξεκληρίσματος των μικρομεσαίων κτηνοτρόφων. Ο αφθώδης πυρετός αξιοποιήθηκε για να προχωρήσει και στο νησί μας το «ξεπάστρεμα» των αγροτών και κτηνοτρόφων και η επιβίωση μόνο των μεγάλων μονάδων, όπως ακριβώς επιβάλουν τα μεγάλα αφεντικά της ΕΕ, με την εφαρμογή της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής.

Η ανάληψη του στρατού δεν αποτελεί καθόλου τυχαία εξέλιξη! Εντάσσεται στην ενίσχυση της φασιστικοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής, η οποία, μάλιστα, προβλέπει πειθαρχικές διώξεις και

βαριά πρόστιμα σε όσους κτηνοτρόφους δεν συμμορφωθούν με τις κυβερνητικές αποφάσεις! Το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης θέλει να τρομοκρατήσει τους κτηνοτρόφους και τον δίκαιο αγώνα τους, γι' αυτό επιστρατεύει την απειλή για δίκες, την εμπλοκή της αστυνομίας, ακόμα, τώρα και του στρατού.

Απέναντι στην εξέλιξη αυτή, η μόνη πραγματική διέξοδος είναι η πάλη μας και οι αγώνες μας! Οι κτηνοτρόφοι και ο λαός δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τις εκλογές και τα κόμματα που τάζουν μια τάχα καλύτερη διαχείριση. Δεν υπάρχουν σωτήρες, ούτε η ενίσχυση του τάδε ή του δείνα κόμματος, θα φέρει αλ-

λαγές προς το καλύτερο στις ζωές μας. Κόντρα σε εκλογικές αναμονές και στημένα παζάρια, μια πραγματική νίκη για τους κτηνοτρόφους μπορεί να έρθει μόνο με τη συνέχιση του αγώνα τους και της αλληλεγγύης του λαού σ' αυτόν. Με απαίτηση για πλήρη αποζημίωσή τους αλλά και για την αποκατάσταση της παραγωγικής δυνατότητας των κοπαδιών!

- Η τρομοκρατία δεν θα περάσει!
- Πλήρης αποζημίωση και αναπλήρωση της παραγωγικής δυνατότητας των κοπαδιών!
- Η συνέχιση του αγώνα είναι η μόνη λύση!

Ο αγώνας των κατοίκων της Κυψέλης πιέζει...
Να δυναμώσει και να μαζικοποιηθεί!

Όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις παίρνει το ζήτημα των καταστροφών που έχουν προκαλέσει οι εργασίες για την κατασκευή του Μετρό στην Κυψέλη. Δεκάδες κτίρια έχουν υποστεί σοβαρές ζημιές ενώ οι κάτοικοι της περιοχής βλέπουν με τεράστια ανησυχία και πέρα για πέρα δίκαιη οργή τη γειτονιά και τη ζωή τους να καταστρέφονται. Μπροστά στις επικίνδυνες αυτές εξελίξεις αλλά και την προκλητική επιχείρηση καθυσχασμού τους από την κυβέρνηση και την «Ελληνικό Μετρό» αποφάσισαν να συγκροτήσουν την «Πρωτοβουλία Κατοίκων» και να κινητοποιηθούν συλλογικά. Η επιμονή τους έχει ασκήσει σοβαρές πιέσεις και αποτελεί το λόγο που το ζήτημα έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις.

Οι αρχικές τοποθετήσεις άρνησης του προβλήματος, που με περισσή υποκρισία έκαναν εκπρόσωποι της κυβέρνησης αλλά και της εταιρείας, μετά τον βομβαρδισμό καταγγελιών και τη δημοσιοποίηση των ζημιών από τους κατοίκους, μετατοπίστηκαν, σε πρώτη φάση, στο να αναγκαστούν να αναγνωρίσουν ότι υπάρχει πρόβλημα. Και πάλι, βέβαια, ο υφυπουργός Υποδομών Ν. Ταχιάος επιδιώκει να προσφέρει «ενέσεις εφησυχασμού», μιλώντας για στασιμότητα των ζημιών, τη στιγμή που νέες ρωγμές εμφανίζονται σε κολώνες, πατώματα και ταβάνια, ακόμη και σε πολυκατοικίες που τους είχε γίνει αυτοψία μόλις τον Αύγουστο. Η τυφλή εμπιστοσύνη που απαιτεί για τις αυτοψίες και τις καταγραφές του ΤΕΕ στερείται βάσης, αφού σύμφωνα με τους ίδιους τους κατοίκους οι πραγματογνωμοσύνες διενεργούνται εντελώς δειγματοληπτικά, ενώ οι μηχανικοί περιορίζονται στην καταγραφή μόνο των σημείων που υποδεικνύονται από τους κατοίκους, εφόσον βέβαια καταστεί εφικτό να έρθουν σε προσωπική επαφή μαζί τους.

Επιπλέον, είναι προκλητικό, την

ίδια ώρα που οι κάτοικοι έχουν χάσει κυριολεκτικά τον ύπνο τους, ο υφυπουργός να κάνει λόγο για παρερμηνεία σχετικά με τους χαρακτηρισμούς «Κόκκινο» και «Κίτρινο». Οι ίδιες οι προδιαγραφές μελέτης της «Ελληνικό Μετρό» αναφέρουν πως «Κίτρινο» σημαίνει κτίριο με προσδοκία για ζημιές και «Κόκκινο» σημαίνει κτίριο με ζημιές στο σκελετό.

Από την άλλη, η «Ελληνικό Μετρό» αφού για μήνες διαβεβαίωνε πως δεν υπάρχουν ενδείξεις βλάβης, απέκρυπτε στοιχεία και στη συνέχεια, όσα αναγκάστηκε να αποκαλύψει, συνδέονταν με ρήτρες εμπιστευτικότητας. Σήμερα βρίσκεται στη θέση να παραιτείται ο πρόεδρος της. Μια σημαντική εξέλιξη που αναδεικνύει τις πιέσεις που ήδη ασκούνται από τον αγώνα των κατοί-

κων, αλλά μαρτυρά και το πόσο μεγάλο είναι το πρόβλημα εν τέλει...

Αν ήδη προκύπτει ένα πολύτιμο συμπέρασμα είναι πως η κινητοποίηση και η συλλογική δράση των κατοίκων μπορεί να δημιουργήσει δεδομένα και είναι ο μόνος παράγοντας που μπορεί να πιέσει ώστε να δικαιωθούν τα αιτήματά τους. Οι κάτοικοι είναι οι μόνοι που δε φέρουν καμία ευθύνη και πρέπει ΑΜΕΣΑ να εξασφαλιστεί η ασφάλειά και αξιοπρεπής διαβίωση στη γειτονιά, όσων μένουν στις πληγείσες πολυκατοικίες, αλλά και συνολικά όσων ζουν και δραστηριοποιούνται στην ευρύτερη περιοχή.

Για το ρόλο της Δημοτικής Αρχής που φαίνεται να στέκεται αλληλέγγυα στους κατοίκους και επιδιώκει να πάρει πάνω της τον αγώνα, στέλνοντας επιστολές και τρέχοντας το ζήτημα νομικά, χρειάζεται

μία προσοχή. Δε θα σταθούμε στο ρόλο των Δήμων που στην πραγματικότητα αποτελούν το μακρύ χέρι του κράτους, ούτε στα πολιτικά παιχνίδια που παίζονται, μιας και βρισκόμαστε και σε προεκλογική περίοδο... Θα σταθούμε όμως στο ότι όλες οι υποσχέσεις και οι νομικές κινήσεις που γίνονται θα μείνουν κενό γράμμα αν δεν υπάρχει πίεση από ένα μαζικό κίνημα κατοίκων στη γειτονιά που θα παρεμβαίνει, θα καλεί σε συγκεντρώσεις και ανοικτές συζητήσεις, θα ανοίγει το ζήτημα και σε άλλους χώρους και εν τέλει θα κάνει τον αγώνα αυτό δική του υπόθεση. Όπως και η κινητοποίηση στις 3/10 στην πλατεία Κυψέλης και η μαζικοποίησή της είναι δική τους υπόθεση! Μόνο η ίδια η πάλη των κατοίκων και το δυνάμωμα της μπορούν να πιέσουν ώστε να νικήσει ο αγώνας τους.

Πανελλαδική διαδικτυακή εκδήλωση των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

«Συμπεράσματα από τον νικηφόρο αγώνα ενάντια στη δυνητική αργία... Συνεχίζουμε πιο αποφασιστικά!»

Στο πλαίσιο της πανελλαδικής μεγάλης καμπάνιας που αποφασίστηκε στη Σύσκεψη των Αγωνιστικών Κινήσεων διοργανώνεται η διαδικτυακή εκδήλωση την Κυριακή 20/9 στις 19:00. Ο βασικός στόχος, να φτάσουν όσο πιο πλατιά γίνεται τα συμπεράσματα και οι παρακαταθήκες από τον μεγάλο νικηφόρο αγώνα ενάντια στη δυνητική αργία της Χρύσας Χοτζόγλου.

Έτσι, λοιπόν, εκπαιδευτικοί αλλά και αγωνιστές από όλη την Ελλάδα θα συζητήσουν και θα μεταφέρουν εμπειρία, αλ-

λά και εικόνες αγώνα από τις επίμονες και συνεχείς κινητοποιήσεις, που απαίτησαν και κατάφεραν να σταματήσει η δυνητική αργία της Χρύσας Χοτζόγλου και να επιστρέψει στο σχολείο της.

Πολύ σημαντική η παρέμβαση εκπαιδευτικών από τις επιτροπές αλληλεγγύης που στήθηκαν και πάλεψαν σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας. Γιατί αποτέλεσαν τα βασικά εργαλεία ενεργοποίησης κόσμου, αλλά και ουσιαστικής πίεσης στις ηγεσίες των σωματείων για να παρθούν αποφάσεις κινητοποιήσεων.

Αυτό αποτέλεσε και στοιχείο της αγωνιστικής αντίληψης που κυριάρχησε σε όλες τις κινητοποιήσεις και έκανε «πέρα» τη γραμμή της υποταγής, που εκφραζόταν από τις κυρίαρχες δυνάμεις των σωματείων (ΑΣΕ/ΠΑΜΕ, ΔΑΚΕ, ΣΥΝΕΚ) οι οποίες με κάθε τρόπο προσπαθούσαν να υπονομεύσουν και να αποδυναμώσουν τις αποφάσεις που αναγκάζονταν να πάρουν.

Ήταν αυτή η πλατύτερη κίνηση κόσμου, έξω και μέσα στην εκπαίδευση, που στάθηκε μπροστά στον αγώνα - πολλοί και απεργώντας για πρώτη φορά -, που βρήκε διέξοδο κίνησης και ενεργό ρόλο μέσα στις επιτροπές, στις καμπάνιες οικονομικής ενίσχυσης, η οποία έδρασε καθοριστικά στην εξέλιξη αυτού του κινήματος.

Αυτό αποτελεί σημαντική κινηματική παρακαταθήκη. Αποτελεί την καλύτερη απάντηση σε όλους αυτούς που με διάφορους τρόπους, χλευάζουν ή υποτιμούν τη συνείδηση ή τα αντανάκλαστικά του κόσμου. Γιατί μπροστά σε ένα πραγματικό επίδικο, το να μην περάσουν οι πρώτες απολύσεις στο δημόσιο σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους, ο κόσμος επέλεξε και κινήθηκε με την αγωνιστική κατεύθυνση, φυσικά με την καθοριστική παρέμβαση των πολιτικών δυνάμεων (στην οποία πρωταγωνίστησαν οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών), που έδωσαν προοπτική και περιεχόμενο στον αγώνα αυτό.

Σε αυτό το πλαίσιο προγραμματίστηκε και θέλει να συμβάλει η εκδήλωση

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
Σύνδεσμος συμμετοχής: https://meet.jit.si/Ekdilwsi_AKE_20_9_26

20 Σεπτέμβρη
Κυριακή **στις 19:00**

“Συμπεράσματα από τον νικηφόρο αγώνα ενάντια στην δυνητική αργία.... Συνεχίζουμε πιο αποφασιστικά!”

συντονίζει **Κλαίρη Ανδρέου ΕΛΜΕ Πειραιά**
άνοιγμα **Γιάννης Παπαδόπουλος ΣΕΠΕ Αλ. Δελμούζος**
την **Χρύσα Χοτζόγλου**
θα γίνουν παρεμβάσεις από
&
εκπαιδευτικούς από τις επιτροπές πανελλαδικά

Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών

Παρακολουθήστε την εκδήλωση εδώ

αυτή. Το επόμενο διάστημα θα προχωρήσουν και άλλες πρωτοβουλίες ανάδειξης της σημαντικής αυτής νίκης.

**** Η εκδήλωση θα μεταδοθεί ζωντανά και έπειτα θα είναι διαθέσιμη για παρακολούθηση στο κανάλι των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών στο youtube**

Ανακοίνωση αποτελεσμάτων PISA ή προπαγάνδα υπέρ των αντιλαϊκών μέτρων στην εκπαίδευση;

Ανακοινώθηκαν πριν από λίγες μέρες από το υπουργείο Παιδείας τα αποτελέσματα των εξετάσεων PISA 2025, οι οποίες, όπως και τα προηγούμενα έτη, έτσι και φέτος διεξήχθησαν εν μέσω κινητοποιήσεων των εκπαιδευτικών και αποχής των μαθητών. Αισιόδοξα, ωστόσο, εμφανίζονται τα αποτελέσματα από την ερευνητική ομάδα, τόσο ως προς τη συμμετοχή των μαθητών όσο και ως προς τα μαθησιακά αποτελέσματα. Ασφαλώς, θα λέγαμε, αφού εδώ και χρόνια οι εξετάσεις PISA αξιοποιούνται ως προπαγάνδα για τη συνέχιση και την αναβάθμιση της επίθεσης στην εκπαίδευση, με την κυβέρνηση να ασκεί τρομοκρατία με διώξεις και πειθαρχικά για τη συμμετοχή εκπαιδευτικών και μαθητών σε αυτές.

Μικρή βελτίωση στις επιδόσεις των μαθητών σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια βλέπει η ερευνητική ομάδα, παρόλο που το ποσοστό των μαθητών που «τελειώνει την υποχρεωτική εκπαίδευση χωρίς να διαθέτει το βασικό επίπεδο λειτουργικού εγγράμματισμού» παραμένει υψηλό (40-50%). Παράλληλα, μεγάλη πτώση παρατηρείται σε παγκόσμιο επίπεδο, σε χώρες που θεωρούνται ότι έχουν ισχυρά εκπαιδευτικά συστήματα με βάση τον μέσο όρο του ΟΟΣΑ, με την υπουργό Παιδείας Σ. Ζαχαράκη να αποδίδει την ελληνική «επιτυχία» στην «κατεύθυνση των 51 νέων και επικαιροποι-

ημένων Προγραμμάτων Σπουδών και του νέου εκπαιδευτικού υλικού, που θα εφαρμοστούν από το σχολικό έτος 2027-2028, μαζί με το Πολλαπλό Βιβλίο».

Αυτή είναι και η αιτία που το υπουργείο Παιδείας κάνει ό, τι μπορεί για να παγιώσει τις εξετάσεις PISA και τα αποτελέσματά τους. Δεν πρόκειται δηλαδή για μια ερευνητική έκθεση που στοχεύει στη βελτίωση της ποιότητας της εκπαίδευσης, όπως παρουσιάζεται, αλλά για την περαιτέρω εφαρμογή και την παγίωση των αντεκπαιδευτικών μέτρων της Τράπεζας Θεμάτων, της ΕΒΕ, του πολλαπλού βιβλίου, του Εθνικού Απολυτηρίου, των πειθαρχικών ποινών, αλλά και της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών, με στόχο την πειθάρχηση και το ξεσκαρτάρισμα των φτωχών λαϊκών στρωμάτων από την εκπαίδευση και την ανάδειξη των «αρίστων» τους. Αυτά τα αντιλαϊκά μέτρα είναι που οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση τα σχολεία, που οι εκπαιδευτικοί καθημερινά αντιμετωπίζουν χωρίς καμία PISA να χρειάζεται να τους το πει, με τους μαθητές να οδηγούνται στην αμορφωσιά: κατέβασμα της ύλης προς τα κάτω από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση, υπέρογκη ύλη στη δευτεροβάθμια, στοίβαγμα σε τμήματα 27-28 μαθητών -που να σημειωθεί ότι δεν αναφέρεται πουθενά στην έκθεση της PISA, χιλιάδες κενά εκπαιδευτικών κάθε χρόνο και χιλιάδες χαμένες ώρες μαθημάτων.

Και ποια είναι η απάντηση της υπουργού; Μα δεν είναι άλλη από την εφαρμογή των ίδιων μέτρων με στόχο να υψωθούν ακόμα ψηλότεροι ταξικοί φραγμοί για τα λαϊκά στρώματα: η εφαρμογή των νέων αναλυτικών προγραμμάτων με το κατέβασμα της ύλης από την α' δημοτικού κιόλας, με ό, τι σημαίνει αυτό για τις υπόλοιπες τάξεις, που θα πετάξει ακόμα περισσότερους μαθητές από την εκπαίδευση, ο εμπλουτισμός της Τράπεζας Θεμάτων με 12.000 νέα θέματα, ενώ το Εθνικό Απολυτήριο και τα Γνώσεις προορίζονται για τους «αρίστους».

Από την πλευρά των μαθητών, τα μέτρα αυτά έχουν οδηγήσει σε ένα ασφυκτικό πλαίσιο, σε ένα αδιέξοδο το οποίο πριν από λίγους μήνες οδήγησε στην αυτοκτονία των δύο μαθητριών στην Ηλιούπολη. Για τους μαθητές το σχολείο δεν προσφέρει ασφάλεια, όπως συμπεραίνει η έρευνα της PISA, αλλά ένα εξεταστικό κάτεργο που οδηγεί στην απόρριψη, την αποτυχία και την εργασιακή ανασφάλεια. Σε συνδυασμό μάλιστα με την αυστηροποίηση των ποινών, που μετατρέπει τους εκπαιδευτικούς σε χωροφύλακες και τους μαθητές σε εγκληματίες, το σχολείο χάνει οποιαδήποτε θετική αίσθηση για τους μαθητές. Επιπλέον, από την πλευρά των εκπαιδευτικών, τα αποτελέσματα της PISA συνδέονται με την αξιολόγηση, μεταφέροντας την ευθύνη για όλα τα παραπάνω στις πλάτες

τους. Η σχολική αποτυχία και παραβατικότητα φορτώνονται στους εκπαιδευτικούς, που αν δεν συμμορφωθούν στην εφαρμογή των αντεκπαιδευτικών μέτρων, τους περιμένουν πειθαρχικά, διώξεις και στο βάθος απολύσεις.

Οι εξετάσεις PISA έχουν αποτελέσει κεντρικό μέτωπο στην αντιπαράθεση εκπαιδευτικών, μαθητών και κυβέρνησης. Παρόλη την υπονόμευση των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, αλλά και των δυνάμεων που κυριαρχούν στα σωματεία, που βάζουν στάσεις εργασίας τις ημέρες διεξαγωγής τους για να βγουν από την υποχρέωση, μαθητές και εκπαιδευτικοί έχουν βρει δρόμους και έχουν δημιουργήσει ζωντανές και μαχητικές κινητοποιήσεις ενάντια στον θεσμό που αξιοποιείται για να βγουν τα συμπεράσματα που το ΥΠΑΙΘ θέλει. Αυτή η κοινή πάλη έχει στοχοποιηθεί πολλαπλώς. Για μια τέτοια πετυχημένη κοινή κινητοποίηση εκπαιδευτικών και μαθητών σε σχολεία του Κερατσινίου, τέσσερις εκπαιδευτικοί, μέλη της ΕΛΜΕ Πειραιά, διώκονται και το πειθαρχικό τους εκδικάζεται στις 30/9 στην Περιφερειακή Διεύθυνση Εκπαίδευσης Αττικής (Ξένιας 24). Ο ένας μάλιστα συνταξιούχος -και πολλαπλά διωκόμενος- ο συναγωνιστής Γιώργος Καββαδίας. Γι' αυτό η θέση κάθε εκπαιδευτικού αλλά και εργαζομένου είναι εκείνη τη μέρα να βρεθεί στο δρόμο!

Με αφορμή έναν ξαφνικό θάνατο...

Πέσανε από τα σύννεφα αρμόδιοι και δημοσιογράφοι, μετά τον θάνατο του γνωστού τραγουδιστή Γιώργου Μαζωνάκη. Πέσανε από τα σύννεφα τα στελέχη της κυβέρνησης και ο υπουργός Υγείας για την κατάσταση που επικρατεί στα κάθε λογής ιδιωτικά ιατρεία, που προσφέρουν διάφορες ιατρικές υπηρεσίες και πολλά υποσχόμενες, θεραπείες. Βέβαια, προσγειώθηκαν ανώμαλα όταν βγήκαν στην επιφάνεια ντοκουμέντα και φωτογραφίες από το 1ο Διεθνές Συνέδριο Τουρισμού Υγείας, που πραγματοποιήθηκε στις 4-5 Μαΐου 2023, υπό την αιγίδα των υπουργείων Υγείας και Τουρισμού και την υποστήριξη του Ιατρικού Συλλόγου Αθήνας. Εκεί, παρουσία του τότε υπουργού Υγείας και του νυν προέδρου του ΙΣΑ, η γιατρός που τώρα διώκεται για ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο, παρουσίαζε το βιογραφικό της, εκθείαζε τις θεραπείες και την ποιότητα των υπηρεσιών του ιατρείου της και καταχειροκροτήθηκε! Μάλιστα το συνέδριο είχε ακριβώς αυτό το θέμα. Το πώς η χώρα μας θα μετατραπεί σε παράδεισο τουρισμού υγείας, για την προσέλκυση των κάθε λογής πλουσίων που θέλουν να υποβληθούν σε θεραπείες ευεξίας και μακροζωίας. Μια πρόταση που δεν έχει εγκαταλειφθεί από την κυβέρνηση, ακόμα και τώρα, με δηλώσεις του σημερινού υπουργού Υγείας για πραγματοποίηση θεραπειών ακόμα και σε... ξενοδοχεία πολυτελείας! Μια νέα «μόδα» που έχουν βρει οι απανταχού πλούσιοι για να τρώνε τα λεφτά που μαζεύουν από την εκμετάλλευση των εργαζομένων και του λαού. Ωραίες λέξεις χρησιμοποιούνται, νέες ειδικότητες «εφευρίσκονται» και πρωτοποριακές θεραπείες εμφανίζονται αποκλειστικά και εξατομικευμένα για όποιον έχει να πληρώσει το αντίτιμο. Πολυτελείας υπηρεσίες υγείας για τους πλούσιους, λοιπόν, πολύωρες αναμονές και εγκατάλειψη για τον λαό.

Η υπόθεση Μαζωνάκη αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου. Το πρόβλημα έχει τεράστιες διαστάσεις. Ο ίδιος ο Πανελλήνιος Ιατρικός Σύλλογος, ούτε λίγο ούτε πολύ, μας κατέστησε υπεύθυνους. Μας κουνάει το δάκτυλο για τους γιατρούς που εμπιστευόμαστε, λέγοντάς μας ότι θα πρέπει να... ελέγχουμε τα πτυχία και τις εξειδικεύσεις τους, τη στιγμή που αυτό προφανώς θα έπρεπε να έχει γίνει από τον ίδιο και το κράτος. Όμως εκεί τα πράγματα έγιναν αλλιώς: άδειες λειτουργίας που δεν θα έπρεπε να είχαν δοθεί δόθηκαν, ιατρεία άλαξαν αντικείμενο μετά την αδειοδότησή τους χωρίς να το δηλώσουν και οι ελάχισταί έλεγχοι πέρασαν χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία. Μόνο που, εκ των υστέρων, βρέθηκαν φάκελοι, κρυμμένα μηχανήματα κι ένα σωρό άλλες αποδείξεις για να ισχύει, τελικά, το ότι «ό,τι δηλώσεις είσαι, μέχρι να αποδειχθεί το αντίθετο».

Μια κατάσταση που προφανώς θα ισχύει και για πολλούς άλλους επαγγελματίες υγείας στη χώρα μας, που προκειμένου να αυξήσουν τα κέρδη τους, θέτουν σε κίνδυνο τους ασθενείς τους. Γιατί στα ιδιωτικά ιατρεία δεν καταφεύγουν μόνο οι... Μαζωνάκηδες. Η συγκεκριμένη θεραπεία, για παράδειγμα, είναι απαραίτητη σε ασθενείς με σοβαρά νοσήματα και γίνεται μόνο σε έξι δημόσια νοσοκομεία πανελλαδικά που καλύπτουν μόλις τρεις πόλεις. Σε όλα τα ιδιωτικά ιατρικά κέντρα καταφεύγουν καθημερινά χιλιάδες ασθενείς που δεν μπορούν να βρουν ραντεβού στα δημόσια νοσοκομεία για να υποβληθούν σε μια θεραπεία, που δεν μπορούν να αντέ-

ξουν τις πολύωρες αναμονές στα επείγοντα για να εξεταστούν, για να υποβληθούν σε εξετάσεις όταν ο αξονικός τομογράφος -στην καθ' όλα ανακαινισμένη μονάδα!- δεν λειτουργεί... Το «καλύτερο ΕΣΥ» που με τόσο θράσος διαφημίζει η κυβέρνηση, είναι αδειανό πουκάμισο. Έργα βιτρίνας και μεγάλα λόγια και από πίσω υπάρχει εντατικοποίηση των εργαζομένων, ελλείψεις προσωπικού και μήνες αναμονής για μια θεραπεία και μια εξέταση, που οδηγούν τους ασθενείς κατά χιλιάδες σε ιδιωτικά κέντρα και ιατρεία αμφιβόλου ποιότητας.

Εκτός, λοιπόν, από τους επώνυμους που πληρώνουν αδρά θεραπείες ή «θεραπείες» για να νιώσουν καλύτερα, να ζήσουν περισσότερο ή να μη γεράσουν, καθημερινά άνθρωποι του λαού, εξαιτίας των τεραστίων προβλημάτων που έχει το σύστημα υγείας και τα οποία τους έχουν αποκλείσει από τη δημόσια και δωρεάν περίθαλψη, πέφτουν θύματα επιτήδειων, καταφεύγουν για θεραπείες και εξετάσεις σε αμφίβολα κέντρα, με αποτέλεσμα να χάνουν ένα σωρό χρήματα και κυρίως την υγεία τους. Εκεί, συχνά, έναντι αδράς αμοιβής, γιατροί ή «γιατροί» χωρίς εξειδίκευση, σε χώρους χωρίς τις κατάλληλες άδειες λειτουργίας, με μηχανήματα που δεν θα έπρεπε να χρησιμοποιούν, τάζουν θεα-

ματικά αποτελέσματα και θέτουν σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές για το κέρδος.

Με αφορμή, λοιπόν, αυτή τη συζήτηση βγήκε στην επιφάνεια, για άλλη μια φορά, η κατάσταση που επικρατεί στα διάφορα ιδιωτικά ιατρικά κέντρα. Μια κατάσταση που όσον αφορά τον λαό που, μην έχοντας πρόσβαση σε δωρεάν περίθαλψη, αναγκάζεται να καταφύγει εκεί, αποσιωπάται, αλλά όταν αφορά κάποιον επώνυμο γίνεται θέμα.

Σε ένα σύστημα που πάνω από όλα βάζει το κέρδος και όχι την ανθρώπινη ζωή, τίποτα δεν πρέπει να μας εκπλήσει. Όμως η ίση, πλήρης και δωρεάν περίθαλψη για όλους, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, είναι δικαίωμα των εργαζομένων και του λαού. Δεν είναι παραχώρηση, είναι κατάκτηση και δεν μπορεί να θυσιάζεται στον βωμό του κέρδους.

Κατάργηση κυριακάτικης αργίας στο εργοτάξιο του Βοτανικού

Οι αφέντες των κατασκευαστικών εξασφάλισαν τους σκλάβους τους

Ο κλάδος της κατασκευής έχει αποτελέσει για το σύστημα ένα πρώτης τάξης πεδίο για την εφαρμογή και γιγάντωση της αντεργατικής κυβερνητικής πολιτικής και ξεπλύματος κάθε «εθνικού στόχου». Από τους Ολυμπιακούς του 2004, μέχρι το Ελληνικό του 2026, οι εργάτες και οι εργαζόμενοι στα «μεγάλα» έργα της αστικής ανάπτυξης έχουν πρωτοπορήσει στον περιορισμό των δικαιωμάτων τους. Με κόστος όχι μόνο τα ωράρια, τους μισθούς και τις εργασιακές σχέσεις, αλλά και την ίδια τη ζωή δεκάδων εργατών που συνεχίζουν να «πέφτουν» εν ώρα εργασίας στον βωμό του κέρδους του κεφαλαίου και των εργοδοτών.

Στα εργοτάξια, με ομολογία των ίδιων των εργοδοτών, που έχει μάλιστα παρουσιαστεί και ως παραχώρηση προς τους εργαζόμενους (βλ. ΤΕΡΝΑ και εξασφάλιση ότι «κανένας εργαζόμενος δεν δουλεύει πάνω από 60 ώρες την εβδομάδα»...), τα 10ωρα/6ήμερα είναι το συνηθισμένο πλέον καθεστώς. Φαίνεται, όμως, πως αυτό δεν αρκεί για να ευοδωθούν οι στόχοι και τα οράματα. «Επιτρέπεται, κατόπιν σχετικής άδειας της αρμόδιας Επιθεώρησης Εργασίας, η απασχόληση εργαζομένων κατά τις Κυριακές και ημέρες αργίας, στα έργα που εκτελούνται στο πλαίσιο του Προγράμματος "Διπλή Ανάπτυξη" στις περιοχές του Βοτανικού και της Λεωφόρου Αλεξάνδρας του Δήμου Αθηναίων». Αυτή η διάταξη στον νόμο για τα Επαγγελματικά Ταμεία που ψηφίστηκε στα τέλη του Αυγούστου, έρχεται να δώσει ένα ακόμη σοβαρό χτύπημα,

καταργώντας την κυριακάτικη αργία με κυβερνητική απόφαση. Βεβαίως, καθόλου καθησυχαστικό δεν είναι το γεγονός ότι η συγκεκριμένη ρύθμιση έχει ημερομηνία λήξης τον Αύγουστο του 2027, ούτε το γεγονός ότι περιορίζεται σε έναν συγκεκριμένο κλάδο και ένα συγκεκριμένο έργο. Τα χρονοδιαγράμματα είναι μια έννοια που είτε χρησιμοποιείται για να πιέσει τους εργαζόμενους είτε για να διευκολύνει την εργοδοσία, ενώ οι διάφοροι κλάδοι δουλειάς λειτουργούν πάντα ως συγκοινωνούντα δοχεία στην κατάργηση δικαιωμάτων.

Για ακόμη μια φορά δίνονται όλα στο κεφάλαιο. Οι μεγαλοκατασκευαστές του Βοτανικού (ΤΕΡΝΑ, ΑΚΤΩΡ, ΜΕΤΚΑ, τρεις από τις πέντε μεγαλύτερες κατασκευαστικές στη χώρα), αλλά και η μερίδα του αστικού κεφαλαίου που εδώ... «παίζει μπάλα», έρχονται να απολαύσουν μια ακόμη γενναιόδωρη παραχώρηση από τους διαχειριστές του συστήματος. Είναι και εκλογική χρονιά, άλλωστε, οι εξαρτήσεις πρέπει να ταϊστούν... Για να δοθούν, όμως, όλα στο κεφάλαιο, πρέπει πρώτα να κλαπούν από τους εργαζόμενους. Να πάψει να υπάρχει πλέον ωράριο, να μην απομείνει κανένα δικαίωμα στη δουλειά με ανθρώπινες συνθήκες, να λιώσουν οι εργάτες στα εργοτάξια, γιατί αυτός είναι ένας ακόμη εθνικός προσανατολισμός. Κάπως έτσι περιγράφεται η σύγχρονη σκλαβιά και κάπως έτσι αποκρυσταλλώνεται στη «σύγχρονη» αστική νομοθεσία. Αυτά είναι τα «πάμε μπροστά τη χώρα» που υπόσχεται η κυβέρνηση και οι επί-

δοξοι αντικαταστάτες της στο τιμόνι της ίδιας πολιτικής.

Οι εργαζόμενοι έρχονται αντιμέτωποι με την πρόθεση του συστήματος να καθιερώσει την **7ήμερη εργασία**. Όχι μόνο οι εργαζόμενοι του Βοτανικού, όχι μόνο ο τεχνικός κλάδος, αλλά **συνολικά οι εργαζόμενοι της χώρας**. Όπως ήταν το 2013 οι εργαζόμενοι των εμπορικών καταστημάτων που θα δούλευαν μερικές Κυριακές παραπάνω (ν. 4177/13), όπως ήταν οι εργαζόμενοι στα εμπορικά των τουριστικών ζωνών που θα δούλευαν όλες τις Κυριακές από Μάη έως Οκτώβρη (ν. 4472/2017 και τροπολογία του 2020 ειδικά για τα Σπάτα), όπως είναι οι εργαζόμενοι των «λευκών νυχτών» στους διάφορους Δήμους. **Η επίθεση αφορά τους εργαζόμενους και τον λαό, χωρίς διακρίσεις.**

Στις 11 του περασμένου Ιούνη, ο 27χρονος Αιγύπτιος Ahmed Aly έπεσε από ύψος 20 μέτρων, δουλεύοντας στις κερκίδες του Βοτανικού. Δεν έζησε. Πόσοι ακόμη θα ριχτούν σε αυτόν τον βωμό, τώρα που θα απαγορευτεί η πρόσβαση στο πιο στοιχειώδες... μέτρο ατομικής προστασίας του εργάτη, την ξεκούραση; Ποιο νέο επικείμενο θα βρει το κεφάλαιο για να αιτιολογήσει τα δράματα που είναι μπροστά;

Αυτή η καταίγιδα δεν έχει σταματημό. Μόνο πιο βίαιη μπορεί να γίνει, αν αφήσουν οι εργαζόμενοι την τύχη τους στα χέρια της εργοδοσίας, του κεφαλαίου και του πολιτικού του προσωπικού. Αν δεν παλέψουν με κάθε μέσο για την υπεράσπιση του 5ήμερου και του 8ωρου.

ΟΤΑ

Πώς η μονιμοποίηση έγινε μοριοδότηση!

Χρειάστηκαν μόλις λίγοι μήνες για να καταρρεύσει το αφήγημα της κυβέρνησης περί «μονιμοποίησης» των συμβασιούχων. Χρειάστηκε λίγος καιρός και σελίδες επί σελίδων νόμων και εγκυκλίων για να διαλυθούν οι πανηγυρισμοί νίκης της ΠΟΕ-ΟΤΑ.

Πρώτα ήρθε η τροποποίηση του Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης που έβαλε τους δήμους ακόμα περισσότερο κάτω από τον έλεγχο του κράτους, ώστε να μην μπορούν να αποφασίσουν για τίποτα χωρίς την παρέμβαση της κεντρικής εξουσίας. Η τελευταία, μάλιστα, πλέον ορίζει καθολικά τον τρόπο λειτουργίας τους, ανοίγοντας τον δρόμο διάπλατα στην, ακόμα μεγαλύτερη, συρρίκνωση και υποβάθμιση των υπηρεσιών τους. Επίσης, και όσον αφορά στους εργαζόμενους, δεν αφήνεται πλέον κανένα περιθώριο για νέες θετικές αποφάσεις και ασφαλιστικά μέτρα, ορίζοντας, σε κάθε δικαστική διαφορά για εργασιακά ζητήματα, υποχρεωτικά ως διάδικους, πέραν από τον δήμο, τα υπουργεία Εσωτερικών, Οικονομικών και Οικονομίας.

Μόνη «παραφωνία» στον νέο Κώδικα αποτελεί το άρθρο που εξαιρεί τους εργαζόμενους στους παιδικούς σταθμούς από τη διάταξη Βορίδη. Δηλαδή, επιτρέπει στους δημάρχους που θέλουν, να μην προχωρήσουν σε έφεση και να εφαρμόσουν την πρωτόδικη θετική απόφαση που δικαιώνει τους εργαζόμενους και να μετατρέψουν τις συμβάσεις τους σε αορίστου χρόνου. Μια εξαίρεση που προφανώς δεν ισχύει για όλους τους συμβασιούχους, αφορά μόνο τους εργαζόμενους στους παιδικούς σταθμούς που, τον Ιούλιο που βγήκε το σχετικό ΦΕΚ, είχαν πάνω από 2 χρόνια προϋπηρεσία και θετική πρωτόδικη απόφαση και για τους οποίους οι δήμαρχοι όχι μόνο μπορούν, αλλά και θέλουν να τους προσλάβουν. Για όσους, δε, διατηρούσαν ακόμα ελπίδες, ακολούθησε η σχετική εγκύκλιος που, στον τεράστιο όγκο των σελίδων της, άφησε πολλά παραθυράκια ώστε κάθε δήμαρχος να την ερμηνεύει κατά το δοκούν.

Στις 24 Αυγούστου, μάλιστα, δημοσιεύθηκε και το Π.Δ. 49/2026 με τα «κρι-

τήρια κατάταξης των υποψηφίων για την κάλυψη θέσεων σε δημοτικούς παιδικούς, βρεφικούς και βρεφονηπιακούς σταθμούς», που έβαλε επιπλέον «κόφτες». Πιο συγκεκριμένα, θα γίνει ανοιχτή προκήρυξη στην οποία μπορεί να συμμετάσχει ο καθένας φτάνει να έχει τα απαραίτητα τυπικά προσόντα. Το αποτέλεσμα, κατ' αρχήν, είναι οι κατηγορίες ΠΕ (Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης) και ΤΕ (Τεχνικής Εκπαίδευσης) να μοριοδοτούνται περισσότερο έναντι της κατηγορίας ΔΕ (Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης) και, κυρίως, της κατηγορίας ΥΕ (Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης), για την οποία μετράει μόνο η προϋπηρεσία. Η περίφημη δε αυξημένη μοριοδότηση των νυν συμβασιούχων που, σύμφωνα με την ΠΟΕ-ΟΤΑ και την κυβέρνηση, θα εξασφάλιζε τη μονιμοποίησή τους, μετατράπηκε σε διπλή μοριοδότηση μόνο της προϋπηρεσίας που έχει διανυθεί στον ίδιο φορέα για τον οποίο κάνει αίτηση ο υποψήφιος, μόνο σε συγκεκριμένα προγράμματα του ΕΣΠΑ και μόνο έως 10 χρόνια. Και όλα αυτά υπό την προϋπόθεση ότι θα δηλώσει υπεύθυνα πως θα παραμείνει στη συγκεκριμένη θέση για τουλάχιστον άλλα 10 χρόνια!

Και οι περιπτώσεις των εξαιρέσεων συνεχίζονται. Το προεδρικό διάταγμα κατ' αρχάς δεν αφορά όλους τους συμβασιούχους των δήμων, παρά μόνο αυτούς των παιδικών σταθμών. Πίσω από τα ψιλά γράμματα βρίσκονται χιλιάδες εργαζόμενοι που αγωνιούν για την τύχη τους και βλέπουν να οδηγούνται στην ανεργία. Και, βέβαια, παραμένει πάντα ερωτηματικό το ζήτημα της χρηματοδότησης, που οι δήμαρχοι χρησιμοποιούν απειλητικά σαν ένα ακόμα εμπόδιο.

Μια σειρά από ασάφειες, λοιπόν, που, καθόλου τυχαία, οδηγούν σε κατακερματισμό, και, εν τέλει, αποκλεισμό από τις όποιες δήθεν ευνοϊκές διατάξεις

χιλιάδων εργαζομένων. Και τελικά, αντί για ένα καθαρό και ενιαίο δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, οι εργαζόμενοι καλούνται να ανταγωνιστούν ο ένας τον άλλο για μια θέση, με βάση μόρια, προϋποθέσεις και αποκλεισμούς. Μια ακόμη διαδικασία που αφήνει άθικτη την ουσία της εργασιακής ομηρίας τους και μετατρέπει ένα συλλογικό τους δικαίωμα σε ατομική υπόθεση μοριοδότησης και ανταγωνισμού. Εξάλλου το σύστημα θέλει αυτή την ομηρία, αποτελεί επιλογή του και έχει προχωρήσει σε δεκάδες αντεργατικούς νόμους ενάντια στο δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Ας μην ξεχνάμε και την προτεινόμενη αναθεώρηση του Συντάγματος που, με όχημα την αξιολόγηση, επιδιώκει να κατοχυρώσει την άρση της μονιμότητας στο δημόσιο.

Ωστόσο, το αίτημα για μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων παραμένει, γιατί πολύ απλά δεν έχει ικανοποιηθεί. Θα λέγαμε ότι, με εξαίρεση τη μεγάλη απεργία της 24ης Απριλίου, δεν έχει καν τεθεί στα σοβαρά. Μέρα τη μέρα, ανακοίνωση την ανακοίνωση, οι εργαζόμενοι διαπιστώνουν ότι οι προτάσεις της κυβέρνησης, των δημάρχων και της ΠΟΕ-ΟΤΑ απέχουν πάρα πολύ από το δίκαιο αίτημά τους για μόνιμη και σταθερή δουλειά. Οι τροπολογίες, οι προτάσεις νόμου, οι αυταπάτες για τον ρόλο της Βουλής και της ΕΕ, τις οποίες καλλιεργούν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο όλες οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις, αστικές και ρεφορμιστικές, δεν ανοίγουν τον δρόμο της δικαίωσης. Ίσα ίσα μπερδεύουν και, το σημαντικότερο, δεν οδηγούν και δεν μπορούν να οδηγήσουν σε νίκη. Ο μόνος δρόμος που μπορεί να έχει αποτέλεσμα είναι ο μαζικός αγώνας με έναν ξεκάθαρο στόχο: τη ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΩΝ ΧΩΡΙΣ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ.

Ολλανδία

Απεργιακός ξεσηκωμός ενάντια στις περικοπές των κοινωνικών δαπανών

Οι εργαζόμενοι στην Ολλανδία αρνούνται να πληρώσουν με τον κόπο και τον ιδρώτα τους τις πολεμικές προετοιμασίες. Λιμενεργάτες, εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες, μεταλλεργάτες, δημόσιοι υπάλληλοι, αγρότες, εργαζόμενοι στην υγεία και σε άλλους κλάδους, με διαδοχικές απεργιακές κινητοποιήσεις μπαίνουν στον αγώνα για ναβάλουν φρένο στις περικοπές κοινωνικών δικαιωμάτων.

Η Ολλανδία έχει δεσμευτεί στον στόχο του ΝΑΤΟ για δαπάνες «άμυνας και ασφάλειας» ύψους 5% του ΑΕΠ μέχρι το 2035, με την κυβέρνηση να υπολογίζει ότι απαιτούνται περίπου 19 δις. ευρώ επιπλέον κάθε χρόνο. Ποιος άλλος θα καλεστεί να πληρώσει τον λογαριασμό παρά οι εργαζόμενοι, ο λαός και η νεολαία! 6,5 δις. ευρώ περικοπές στην κοινωνική ασφάλιση, με χτύπημα στα επιδόματα ανεργίας, στα επιδόματα και τις παροχές αναπηρίας, στις συντάξεις, στην υγεία και την περίθαλψη.

Όταν η άρχουσα τάξη ετοιμάζεται για πόλεμο, χρειάζεται πρώτα να εξαθλιώσει και συντρίψει τον ταξικό της αντίπαλο, να τον πείσει ότι είναι έρμαιο των επιδιώξεων και των σχεδιασμών της. Έτσι για άλλη μια φορά, οι ανάγκες και τα δικαιώματα του εργαζόμενου λαού καλούνται να χωρέσουν σε δημοσιονομικά όρια και να υποταχθούν στις επιταγές της δημοσιονομικής πειθαρχίας.

Μόνο που οι ανάγκες, οι κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων δεν κρίνονται από τα «δημοσιονομικά όρια» που καθορί-

ζουν τα ματωμένα σχέδια των οικονομικών της ΕΕ στους προϋπολογισμούς του τρόμου. Οι εργαζόμενοι τα υπερασπίζονται και τα κατακτούν στο πεδίο της ταξικής πάλης. Οργανωμένα και σε αντιπαράθεση με τις πολιτικές της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της υποταγής, ενάντια στους άδικους πολέμους που ετοιμάζουν.

Οι κινητοποιήσεις ήδη άσκησαν πίεση και η ολλανδική κυβέρνηση πήρε πίσω το μέτρο για την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης. Μπροστά στην έκταση των κινητοποιήσεων, η κυβέρνηση ανακοίνωσε στις 15 Σεπτέμβρη την απόσυρση ορισμένων μέτρων και τη μετάθεση άλλων. Η συνομοσπονδία εργατικών συνδικάτων FNV τονίζει ότι σημαντικό μέρος των περικοπών δεν αποσύρεται αλλά αναβάλλεται. Στόχος, ποιος άλλος; να εκτονωθεί η οργή και να καμφθεί το απεργιακό κύμα.

Είναι ζητούμενο οι απεργιακές κινητοποιήσεις στην Ολλανδία να μην αποτελέσουν ένα ξέσπασμα που θα ξεθυμάνει. Η συγκρότηση και η μαζικοποίησή τους, η συνέχιση και η κλιμάκωσή τους στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων, είναι ζωτικής σημασίας για να ανατραπεί η διάλυση των κοινωνικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων τους. Ο δρόμος του αγώνα, χωρίς παζάρια, χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς την αναζήτηση σωτήρων στην πλευρά των λύκων, είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να δώσει στους εργαζόμενους, στην Ολλανδία όπως και σε κάθε χώρα, την αντίληψη της δύναμης που έχουν στα χέρια τους για να παλέψουν και να κερδίσουν.

Αγ. Δημήτριος Αττικής

Βαριά τραυματισμένος αποθηκάριος σε κατάσταση «ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗ»

Σοβαρά τραυματισμένος στον αυχένα και με κίνδυνο να μείνει παράλυτος βρίσκεται εργαζόμενος σε σουπερμάρκετ «ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ» στον Αγ. Δημήτριο Αττικής, αφού καταπλάκωθηκε από εμπορεύματα κατά τη διάρκεια παραλαβής στις 27/8. Είχε εξαναγκαστεί να μετακινηθεί στο συγκεκριμένο πόστο ύστερα από πολλά χρόνια δουλειάς στο μανάβικο άλλου καταστήματος της ίδιας εταιρίας, ως προϋπόθεση για να μετατραπεί η σύμβαση εργασίας του από 5ωρο σε 8ωρο. Το εργοδοτικό έγκλημα σημειώθηκε λίγο μετά τη μετακίνησή του και υπό καθεστώς εντατικοποίησης, ελαχιστοποίησης του προσωπικού, κακοσυντηρημένων και ακατάλληλων υποδομών και ανύπαρκτων μέτρων ουσιαστικής ασφάλειας. Το ίδιο καθεστώς δηλαδή που επικρατεί σε όλα τα σουπερμάρκετ, τόσο της συγκεκριμένης αλυσίδας όσο και

των υπολοίπων, που κατά τ' άλλα διαγκωνίζονται ποιος θα παρουσιαστεί σαν «καλύτερος εργοδότης».

Οι εργαζόμενοι σ' όλους τους κλάδους βρίσκονται αντιμέτωποι με τους καθημερινούς κινδύνους που προκαλεί η ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για μεγιστοποίηση των κερδών του. Δεν χωράει καμία υποτίμηση του πώς μεταφράζονται για τους εργαζόμενους οι επιλογές της εργοδοσίας. Όπως δεν χωράει και καμία υποταγή των συνδικαλιστικών ηγεσιών στην «καλή» εργοδοσία, όπως συμβαίνει (και) στα σουπερμάρκετ «ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ», με τους χιλιάδες υπαλλήλους και μ' ένα επιχειρησιακό σωματείο που επέλεξε να μη βγάλει ούτε ανακοίνωση. Ίσως ν' ανάρρωνε απ' τη συμμετοχή στην απεργία της ΟΙΥΕ την Κυριακή 197 και να μάζεε δυνάμεις για τη ΔΕΘ στις 5/9.

Να αποκτήσουν οι εργαζόμενοι φωνή

Με εξαγγελίες κοροϊδία έληξε η ΔΕΘ απ' την πλευρά της κυβέρνησης. Απ' τη μια το πυροτέχνημα της «εθνικής πρωτοβουλίας μείωσης τιμών» και απ' την άλλη η φάρσα της αύξησης του κατώτατου μισθού στα 950 ευρώ (μεικτά) το 2027 και 1.000 (πάλι μεικτά) ως το 2028. Η αλήθεια όμως που προσπαθούν να κρύψουν (και δεν κρύβεται) πίσω απ' τις όποιες εξαγγελίες είναι ότι έχουν προσδέσει τους εργαζόμενους και την εργατική τάξη στο άρμα της φτώχειας και της εκμετάλλευσης και το κερασάκι στην τούρτα που ετοιμάζουν για όλους μας είναι ο πόλεμος και ο εθνικισμός. Με αυτά τα «εθνικά» ιδεώδη θα προχωρήσει η κυβέρνηση του κεφαλαίου και από δίπλα η αντιπολίτευση. Γιατί όλα τα αστικά κόμματα συνομολογούν σε μία γραμμή: Όλα στο κεφάλαιο, όλα για τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά μας.

Όποιος λοιπόν δεν έχασε τα παραμύθια του Μητσοτάκη στη ΔΕΘ καλό είναι να προετοιμαστεί για δύσκολο χειμώνα. Οι επιπτώσεις του πολέμου σε Ουκρανία και Ιράν θα φέρουν καινούργιες ανατιμήσεις στα βασικά αγαθά και στο στόχαστρο θα μπουν μισθοί, συντάξεις, δικαιώματα. Απ' τα τέλη Αυγούστου, το εργοτάξιο του Ελληνικού με τροπολογία εξαιρέθηκε απ' την κυριακάτικη αργία με σκοπό να δουλεύουν οι εργάτες 7 στις 7 ημέρες. Μαρινάκης και Βορίδης ανοίγουν μέτωπο στους εργαζόμενους και τους κατηγορούν για τεμπέληδες και ότι φταίνει για την ανεργία («δουλειές υπάρχουν και οι άνεργοι δεν θέλουν να δουλέψουν», αυτά διαδίδουν στα κανάλια) ανοίγοντας τη συζήτηση για το χτύπημα-κατάργηση του ταμείου ανεργίας. Το χτύπημα είναι πρώτα απ' όλα ιδεολογικό. Μεταφέρουν το φταίξιμο για την ανεργία στον λαό. Κάνουν πως δεν ξέρουν ότι η ανεργία είναι συνυφασμένη με τον καπιταλισμό και ότι όσο υπάρχει αυτό το σύστημα, τόσο θα υπάρχει κόσμος που δεν θα έχει δουλειά. Στο μυαλό στοχεύουν και στη συγκρότηση των εργαζο-

μένων. Για να μην μπορούν να σηκώσουν κεφάλι, για να πιστεύουν ότι τα προβλήματα τους είναι δική τους ευθύνη.

Είναι κοινός τόπος για κυβέρνηση κι αντιπολίτευση. Οι εργαζόμενοι να εμπεδώσουν την ανημπόρια τους και κάθε λίγα χρόνια να εκτονώνουν την όποια αντίδρασή τους στις κάλπες. Να πιστεύουν σε σωτήρες και να μην έχουν καμία πίστη στις δικές τους δυνάμεις. Αυτή είναι η αντίληψη που πρέπει να αποτινάξει η εργατική τάξη. Για να μπορέσει να συγκροτήσει αγώνες νικηφόρους και να πετύχει νίκες. Αυτό έγινε και με τη σημαντική νίκη ενάντια στην αργία της Χρύσας Χοτζόγλου. Με επιμονή και συνέπεια υπηρέτηθηκε η γραμμή που έλεγε ότι ο στόχος είναι να παρθεί πίσω η αργία και ότι οι εργαζόμενοι με τους αγώνες τους είναι οι μόνοι που μπορούν να το καταφέρουν. Κόντρα σε όλους τους υπόλοιπους που, από δεξιά και από αριστερά... τρομάρα τους, μας κούναγαν το δάχτυλο για τα κόκκινα και αγωνιστικά ΔΣ, για την κόκκινη ΟΛΜΕ, την κόκκινη ΑΔΕΔΥ, ενώ στην πραγματικότητα μπλόκαραν τον αγώνα.

Αυτά τα αγωνιστικά παραδείγματα πρέπει να υιοθετήσει η εργατική τάξη. Αυτή τη λογική της πάλης για δικαιώματα, όπως αυτό της δουλειάς, του μισθού και της σύνταξης που να φτάνουν για να ζεις αξιοπρεπώς, της ζωής με δικαιώματα. Πάλη δηλαδή για αυτά που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι, ανεξάρτητα από το τι μπορεί να προσφέρει το σύστημα.

Η κυβέρνηση και τα κόμματα της αντιπολίτευσης έχουν κοστολογήσει τα πάντα. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα δικαιώματα και οι διεκδικήσεις μας πρέπει να είναι κοστολογημένα και μέσα στα όρια αντοχής της οικονομίας. Η αλήθεια όμως είναι ότι η οικονομία του εξαρτημένου καπιταλισμού και ιδιαίτερα σε περίοδο κρίσης και πολεμικής προετοιμασίας δεν χωρά καμία ανάγκη των εργαζομένων. Αντίθετα, αυτό που βάζει μπροστά είναι η άγρια εκμετάλλευσή

τους. Γι' αυτό πρέπει να γυρίσουμε την πλάτη σε όλους αυτούς τους επίδοξους σωτήρες, που θέλουν να μας σώσουν με προγράμματα αντοχής της οικονομίας και μέσα στα δημοσιοοικονομικά όρια. Γιατί όλοι αυτοί σαν κύριο μέλημά τους έχουν τα συμφέροντα του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών τους, ΗΠΑ και ΕΕ, και όχι τα ασυμβίβαστα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Η οργάνωση είναι η διέξοδός μας. Η πάλη με στόχο, επιμονή και συνέπεια, στη βάση των εργαζομένων. Ναι, είναι όλοι απέναντί μας. Ακόμα κι οι ηγεσίες των σωματείων μας, ακόμα κι αυτοί που δηλώνουν ταξικοί και με την οργάνωση, στην πραγματικότητα είναι μέσα στα

όρια της αστικής νομιμότητας και του ό,τι αυτή επιτρέπει. Πρέπει λοιπόν να τους προσπεράσουμε. Να φτιάξουμε τα δικά μας εργαλεία τα οποία θα υπηρετούν τους στόχους μας και τους αγώνες μας. Να πιέσουμε και να συμπαρασύρουμε με την κίνησή μας όσους αμφιταλαντεύονται και να αδειάσουμε όσους μας μπαίνουν εμπόδιο στην πάλη. Όσο αυτή η κατεύθυνση δεν συγκροτείται, τόσο θα βρισκόμαστε σε μια παρατεταμένη προεκλογική περίοδο αναζήτησης καινούργιων σωτήρων στην κάλπη. Τόσο οι εργαζόμενοι δεν θα αποκτάνε φωνή, αλλά θα τους την κλέβουν.

«ΒΙΟΛΑΝΤΑ»

Η ζωή συνεχίζεται για την εργοδοσία»

7 μήνες μετά την έκρηξη στο εργοστάσιο της μπισκοτοβιομηχανίας «ΒΙΟΛΑΝΤΑ» στα Τρίκαλα που κόστισε τη ζωή σε πέντε εργάτριες και 6 μήνες μετά την προφυλάκισή του, ο ιδιοκτήτης Κ. Τζιωρτζιώτης αποφυλακίστηκε την 1/9/2026 με απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Τρικάλων. Θα μπορεί λοιπόν ελεύθερα να συνεχίσει την ανάπτυξη της επιχείρησής του, που έχει εν τω μεταξύ μεταβιβάσει σε γιο του, μέχρι κάποια στιγμή να δικαστεί.

Τι κι αν είχε στήσει ολόκληρη εγκατάσταση αποθήκευσης και παροχής προπανίου χωρίς πιστοποιήσεις και προδιαγραφές, χωρίς σύστημα πυρόσβεσης, με ψεύτικο σύστημα αυτόματης διακοπής σε περίπτωση διαρροής (αφού δεν υπήρχε σύστημα ανίχνευσης, ενώ η ηλεκτροβάνα διακοπής ήταν τοποθετημένη σε δευτερεύοντα σωλήνα και με τα καλώδια αποσυνδεδεμένα),

που τροφοδοτούσε καυστήρες φυσικού αερίου (όχι προπανίου, με αποτέλεσμα συχνά έντονο καπνό στους φούρνους); Τι κι αν ήξερε τουλάχιστον απ' τον Μάη του 2025 ότι υπάρχει διαρροή, τόσο απ' τα προβλήματα απόδοσης των καυστήρων και παγώματος των δεξαμενών (όπως συμβαίνει όταν το υπό πίεση προπάνιο εκτονώνεται στην ατμόσφαιρα), όσο και απ' την ενημέρωση για έντονη δυσοσμία απ' τις εργάτριες, τις οποίες αντιμετώπισε με ανοικτά ψέματα περί βόθρων;

Όλα παραβλέπονται όταν προτεραιότητα είναι η «ανάπτυξη». Άλλωστε, τα δύο άλλα εργοστάσια του επιχειρηματία σταμάτησαν μόνο για λίγες βδομάδες μετά το έγκλημα, ενώ και το τμήμα που καταστράφηκε αντικαταστάθηκε τον Αύγουστο από καινούριες μονάδες, ακριβώς απέναντι. Παράλληλα, τα παιδιά του επιχειρηματία ίδρυσαν και νέα

εταιρία «Μπισκοτοποιία Βανίλια Ι.Κ.Ε.» με έδρα στη Σιάτιστα, προκειμένου να ετοιμαστεί -αν χρειαστεί- η μετάβαση σε νέο, «καθαρό» σχήμα.

Η αποφυλάκιση δίνει καθαρό σήμα στον ιδιοκτήτη της «ΒΙΟΛΑΝΤΑ» ότι μπορεί να συνεχίσει την κερδοφορία στο έδαφος της ασυδοσίας, των πενιχρών μισθών, της τρομοκρατίας (γράφεται ότι όσοι εργαζόμενοι κατέθεσαν στις αρχές έχουν ήδη απολυθεί), της δολοφονίας των εργατριών. Το ίδιο σήμα που έδωσαν οι δηλώσεις στήριξής του από κυβερνητικά στελέχη ή η πλήρης κάλυψη απ' τα ΜΜΕ της «φιέστας» που στήθηκε «προς υποστήριξή του» μετά τη σύλληψη. Το ίδιο σήμα που λαμβάνουν όλοι οι εργοδότες και το κεφάλαιο συνολικά, ότι το σύστημα κι οι μηχανισμοί του είναι στη διάθεσή τους για την εκμετάλλευσή, σε βαθμό εξόντωσης, της εργατικής τάξης.

Ασπρόπυργος

Και δεύτερος εργάτης νεκρός απ' το εργοδοτικό έγκλημα αρχές Ιούλη

Έχασε τη μάχη για τη ζωή του και ο δεύτερος απ' τους τρεις εργάτες που είχαν τραυματιστεί σοβαρά απ' τις εκρήξεις στις 9 Ιούλη σε συνεργείο ανταλλακτικών βαρέων οχημάτων στον Ασπρόπυργο. Ο πρώτος εργάτης, 54 χρονών, είχε πεθάνει μετά από τρεις μέρες στην εντατική. Ο δεύτερος, 41 χρονών, πέθανε στις 2/9. Ο τρίτος, 28 χρονών, που εργαζόταν σε διπλανή επιχείρηση logistics, συνεχίζει να παλεύει για την επιβίωσή του. Πρόσφατα αφυπνίστηκε από τεχνητό κώμα και, παρότι η εκτίμηση είναι ότι έχει διαφύγει τον μεγάλο κίνδυνο για τη ζωή του, θα χρειαστεί πολύ καιρό προκειμένου ν' αντιμετωπιστούν οι βλάβες που έχουν υποστεί όλα

του τα όργανα.

Η περίπτωση του Ασπρόπυργου υπενθυμίζει ότι τα θύματα των εργοδοτικών εγκλημάτων είναι συχνά πολύ περισσότερα απ' όσα φαίνονται άμεσα. Σ' ένα σύστημα που κάνει ό,τι μπορεί για να συγκαλύψει τη δολοφονική του πολιτική, οι εργάτες που χάνουν τη ζωή τους λίγο μετά το έγκλημα «δεν μετράνε». Οι εργάτες κι οι εργάτριες που ζουν για χρόνια, ακόμα και όλη τους ζωή, με τις συνέπειες του εγκλήματος «δεν φαίνονται». Μόνο η ίδια η εργατική τάξη, με τους αγώνες της, μπορεί να υπερασπιστεί τη ζωή της, ν' αποκαλύψει τη δολοφονική φύση αυτού του συστήματος, να το αντιπαλέψει και μέχρι να το ανατρέψει.

Ένας αντιδραστικός επικίνδυνος ανταγωνισμός

Δεκαετίες τώρα, οι άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας ανταγωνίζονται πάνω σε μια σειρά ζητήματα στις περιοχές των συνόρων τους, με μια κοινή ωστόσο επιδίωξη: την αναβάθμιση της μιας έναντι της άλλης, το κέρδιμα πόντων στη μεταξύ τους σχέση, την ανάληψη ρόλων για λογαριασμό των ιμπεριαλιστών της Δύσης και βασικά των Αμερικανών. Πρόκειται για αστικές τάξεις εξαρτημένες πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά από τις ΗΠΑ, με επιπλέον στοιχείο την ελληνική πολιτικοοικονομική εξάρτηση και από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ελλάδα και Τουρκία είναι μέλη του ΝΑΤΟ με τις ανάλογες υποχρεώσεις, διατηρούν ΝΑΤΟικές βάσεις στα εδάφη τους, ενώ εντάσσονται με τον τρόπο τους στα τεκταινόμενα της ευρύτερης περιοχής των Βαλκανίων, της Εγγύς και Μέσης Ανατολής και της Ανατολικής Μεσογείου.

Ο ανταγωνισμός τους αυτός έχει αντιδραστικά και αντιλαϊκά χαρακτηριστικά, ενώ έχει οδηγήσει σε πολέμους και εισβολές τόσο στο απώτερο όσο και στο σχετικά πρόσφατο παρελθόν (μικρασιατική εκστρατεία και καταστροφή, πραξικόπημα, εισβολή και κατοχή τμήματος της Κύπρου). Στις αντιθέσεις τους αυτές, οι λαοί -ελληνικός, τουρκικός, κουρδικός, κυπριακός- αντιμετωπίζονται ως αναλώσιμοι και όργανα προώθησης των συμφερόντων τους. Δεν ρωτήθηκαν ποτέ και ούτε πρόκειται να ερωτηθούν σε περίπτωση που οι περιστάσεις απαιτήσουν νέες αιματοχυσίες. Οι μαζικολογίες και οι μωροφιλοδοξίες είναι κοινό στοιχείο και των δύο ολιγαρχιών του πλούτου και

από τις δύο πλευρές του Αιγαίου Πελάγους. Ανάλογα με τις συγκυρίες και τις «ευκαιρίες» που εκτιμά πως παρουσιάζονται η κάθε πλευρά, εμφανίζεται τότε επιτιθέμενη και τότε αμυνόμενη.

Για να μείνουμε μόνο στα πιο πρόσφατα, χωρίς να παραγνωρίζουμε τα υπόλοιπα, όπως τα μειονοτικά, τα θρησκευτικά ή την εργαλειοποίηση κι από τις δύο πλευρές του προσφυγικού-μεταναστευτικού, το Αιγαίο και η Ανατολική Μεσόγειος αποτελούν το κατ' εξοχήν μήλον της έριδος της περιόδου. Η αντιπαράθεση δεν είναι καθόλου προσχηματική, όπως αφήνουν να εννοηθεί ορισμένες τοποθετήσεις. Πρόκειται για ζητήματα που άπτονται με έναν άμεσο τρόπο της κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων κάθε πλευράς και στα οποία και οι δύο δείχνουν άκαμπτες. Επικαλούνται το Διεθνές Δίκαιο και προβαίνουν αμφοτέρως σε μονομερείς ενέργειες με στόχο τη δημιουργία τετελεσμένων.

Η ντόπια άρχουσα τάξη θεωρεί το Αιγαίο στο σύνολό του ελληνική λίμνη. Διακηρύσσει ότι τα νησιά έχουν υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ. Επομένως η Τουρκία πρέπει να περιοριστεί κοντά στα παράλια του ηπειρωτικού της εδάφους. Η τουρκική αστική τάξη εξαφανίζει τα νησιά από τον χάρτη. Δεν δέχεται υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ γι' αυτά, ενώ δεν αναγνωρίζει ελληνική κυριαρχία σε όσα δεν αναφέρονται ρητά ως ελληνικά από διεθνείς συμβάσεις. Παράλληλα, ζητά αποστρατιωτικοποίηση των νησιών του ανατολικού Αιγαίου.

Το ζήτημα της Κύπρου, από την άλλη μεριά, έχει πυροδοτήσει σωρεία διενέξε-

ων επί πολλές δεκαετίες. Η Ελλάδα και η Κυπριακή Δημοκρατία, μετά την πολιτικοστρατιωτική ήττα της πρώτης το 1974, συντάσσεται με τη «λύση» της λεγόμενης διζωνικής-δικονοτικής ομοσπονδίας, σύμφωνα με τα σχετικά ψηφίσματα του ΟΗΕ. Η Τουρκία και η τουρκοκυπριακή πλευρά προωθούν τη «λύση» των δύο κρατών. Οι δύο θέσεις κατ' αρχάς δεν τέμνονται. Περίοδοι συνμιλιών εναλλάσσονται με περιόδους κατάρρευσης των διαπραγματεύσεων κι έτσι η de facto διχοτόμηση (πράγμα που συμφέρει τους ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα τους Αμερικάνους, που τη χρειάζονται ως «αθύθιστο αεροπλανοφόρο» τους στην περιοχή) καλά κρατεί. Τα κατά καιρούς σχέδια επικειρούν να μετατρέψουν τη διχοτόμηση και σε de jure.

Τα επονομαζόμενα θαλάσσια πάρκα και το περιβόητο καλώδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ έχουν ανεβάσει κατακόρυφα την αντιπαράθεση. Η ανακήρυξη του ελληνικού εκτεταμένου πάρκου στο κεντρικό Αιγαίο ακολουθήθηκε από την αντίστοιχη των τουρκικών, του ενός στο βόρειο και του άλλου στο νότιο Αιγαίο, που «εξαφανίζει» το Καστελόριζο. Κάθε πλευρά προσπαθεί να διαμορφώσει τετελεσμένα που η αντίπαλη πλευρά δεν αναγνωρίζει. Τα «ήρεμα νερά» έδωσαν τη θέση τους σε φουρτούνες. Ο λεκτικός και διπλωματικός πόλεμος βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη. Στο τουρκικό casus belli, εσχάτως κι από «ελληνικές διπλωματικές πηγές», διατυπώθηκε η πρόθεση επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια νότια της Κρήτης. Όσο για το κα-

λώδιο, η γαλλική Meridiem δεν είναι βέβαιο ότι θα έχει την ευκαιρία να συνεχίσει τις εργασίες από εκεί που αφέθηκαν στα ανοιχτά της Κάσου, μετά την παρέμβαση τουρκικών πολεμικών πλοίων.

Σε όλο το πλέγμα των ελληνοτουρκικών σχέσεων-αντιθέσεων, καθοριστικός είναι ο ρόλος του ιμπεριαλιστικού παράγοντα. Σε αυτόν στηρίζονται οι όποιες κινήσεις έθνην καίεθιν, τον λαμβάνουν υποχρεωτικά υπόψη, προσπαθούν να πλάσαριστούν στις επιδιώξεις του, με τα ανάλογα φυσικά κόστη και οφέλη. Και οι δύο πλευρές βαυκαλίζονται ότι μπορούν να «αξιοποιούν» τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, ενώ στην ουσία γίνονται ενεργούμενα του δικού του σχεδιασμού σε πολεμικό, οικονομικό, ενεργειακό, γεωστρατηγικό επίπεδο. Στην πραγματικότητα, δεν ελέγχουν πλήρως τον αντιδραστικό τους ανταγωνισμό, ενώ είναι έρμαιο ιεραρχήσεων, μετατοπίσεων και επιδιώξεων, ανάλογα με τα συμφέροντά τους, των ιμπεριαλιστών που κανοναρχούν τις εξελίξεις, και ιδίως των ΗΠΑ.

Όσο αυτά τα ζητήματα μένουν στα χέρια του ιμπεριαλισμού και των αστικών τάξεων, τίποτε το θετικό δεν μπορεί να προκύψει για τους λαούς. Αντίθετα, η κατάσταση θα γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη γι' αυτούς. Η διέξοδος βρίσκεται στο κοινό μέτωπο, στον κοινό αγώνα του ελληνικού, του τουρκικού, του κουρδικού και του κυπριακού λαού (Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων) για την ανάπτυξη του αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού και αντιεθνικιστικού κινήματος.

Να χτυπήσουμε το δηλητήριο του εθνικισμού

Όλες οι αστικές τάξεις, με προεξάρχουσες τις ιμπεριαλιστικές (π.χ. ΗΠΑ: Make America Great Again ή παραλλαγές του), πλάσσουν ένα εθνικιστικό και σοβινιστικό αφήγημα. Η άρχουσα τάξη της χώρας μας δεν αποτελεί εξαίρεση, αν και, ως βαθιά εξαρτημένη από τη Δύση, έχει παραχωρήσει τα πάντα στους Αμερικάνους κι Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Είναι κι αυτό ένα φαινομενικά οξύμωρο της πολιτικής της. Τα αστικά κόμματα, μηδενός εξαιρουμένου, επενδύουν στον εθνικισμό. Το άσχημο είναι ότι και κόμματα που αυτοτοποθετούνται στο αριστερό φάσμα ακολουθούν μια πολιτική «ουράς» στο αντιδραστικό αυτό αφήγημα.

Σε σχέση με τα ελληνοτουρκικά, το μοτίβο που πλάσφεται εδώ και δεκαετίες είναι ότι «η Τουρκία είναι επιθετική και η Ελλάδα αμυνεται». Βέβαια, όλοι οι ακραϊφείς «πατριώτες κι Ελληναράδες» κάνουν πως ξεχνούν ότι στους δύο πιο σημαντικούς σταθμούς του αντιδραστικού αφηγηματός τους του προηγούμενου αιώνα -μικρασιατική εκστρατεία και καταστροφή / πραξικόπημα και τουρκική εισβολή και κατοχή τμήματος της Κύπρου- όλα ξεκίνησαν από αμηνώς επιθετικές ενέργειες της ελληνικής πλευράς. Οι... «αμυνόμενοι» βρέθηκαν... «επιτιθέμενοι»!

Το θεώρημα της «Γαλάζιας Πατρίδας» και το σχετικό νομοσχέδιο που προωθεί η τουρκική ηγεσία, το casus belli σε περίπτωση επέκτασης των ελληνικών χωρικών υδάτων πέραν των 6 ναυτικών μι-

λίων που μετρά δεκαετίες τώρα, οι «γκρίζες ζώνες» στο Αιγαίο, η αποστρατιωτικοποίηση των νησιών, η προκλητική ρητορική κ.ά., λέει, αποδεικνύει τους ιαχυρισμούς τους. Όμως, τι διαφορετικό έχουν κινήσεις της ελληνικής πλευράς, όπως ο αποκλεισμός της Τουρκίας στα παρόγια του ηπειρωτικού της εδάφους, οι ζμερείς που θέλουν να την πετάξουν έξω από την Ανατολική Μεσόγειο, η απόκτηση «λόγου» του Ισραήλ (μέσω της ελληνικής «ασπίδας») και στα δυτικά, πέρα από τα νότια, της Τουρκίας κ.ά.; Η απάντηση είναι γνωστή: η Ελλάδα «δικαιούται». Τα ίδια «δικαιώματα», ωστόσο, επικαλείται και η απέναντι πλευρά. Μαζικολογίες και μωροφιλοδοξίες έχουν την τιμητική τους κι από τις δύο πλευρές.

Η ηγεσία του ΚΚΕ, απ' τη μεριά της, δίνει «αέρα» και συμβάλλει στο εθνικιστικό αφήγημα της αστικής τάξης, όταν μιλάει μονόπαντα για επιθετικότητα της αστικής τάξης της Τουρκίας. Έχει φτάσει στο σημείο να «εγκαλεί» το ΝΑΤΟ για ανθελληνική συμπεριφορά και να κριτικάρει την ντόπια άρχουσα τάξη για πολιτι-

κή κατευνασμού και υποχωρητικότητας έναντι της Τουρκίας. Πρόκειται για κριτική στην αστική τάξη από τα δεξιά! Ρίχνει, έτσι, νερό στον μύλο του σοβινισμού και της τουρκοφαγίας, θυμίζοντας εθνικιστικά κόμματα και φυλλάδες. Να υπενθυμίσουμε ότι, επί σειρά ετών από το 1974 και μετά, υπερψήφισε τις πολεμικές δαπάνες των προϋπολογισμών, στηρίζοντας την αστική και ιμπεριαλιστική πολιτική στον κρίσιμο αυτό τομέα. Σήμερα, προειδοποιεί: ο διαμοιρασμός και η συνεκμετάλλευση του Αιγαίου βρίσκεται στο «τέλος» του ελληνοτουρκικού αντιδραστικού ανταγωνισμού.

Με ανάλογο τρόπο στέκεται το Μ-Λ ΚΚΕ, ό,τι απέμεινε από την ΚΟΕ κ.ά.

Ανάμεσα σε δύο πολεμικά θέατρα

Ελλάδα και Τουρκία, δύο χώρες της Ανατολικής Μεσογείου, έχουν την ατυχία να γεινιάζουν στα δύο πολεμικά επίκεντρα της περιόδου: στην παγκόσμια εμβέλεια σύγκρουση Δύσης-Ρωσίας στο έδαφος της Ουκρανίας, Βασικό εργαστήριο της ιμπεριαλιστικής προετοιμασίας των όρων ενός Γ' παγκοσμίου πολέμου, και στον πόλεμο ΗΠΑ/Ισραήλ-Ιράν στη Μέση Ανατολή. Το γεγονός αυτό υποχρεώνει τις δύο αστικές τάξεις, τις κυβερνήσεις και τα κράτη τους να κινούνται με τρόπο που αφενός μεν θα λαμβάνει υπόψη τα συμφέροντα της στρατηγικής πολεμικής συμμαχίας στην οποία συμμετέχουν (ΝΑΤΟ), αφετέρου θα προσπαθεί να προσδώσει πολιτικά-οικονομικά οφέλη στις ίδιες. Με λιγότερες δυνατότητες ευελιξίας η ελληνική ελίτ και περισσότερες η τουρκική, ξετυλίζουν τον αντιδραστικό ανταγωνισμό τους και σε αυτό το επίπεδο.

Οι επιταγές των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ είναι αυτές που δεν μπορούν να προσπεραστούν. Στη σημερινή ελίτ που όλα τα «σφυριά» της ιμπεριαλιστικής Δύσης απαιτείται να χτυπούν την ιμπεριαλιστική Ρωσία, δεν υπάρ-

χει περιθώριο για διασάλευση της συνοχής της νοτιοανατολικής πτέρυγας της Συμμαχίας. Εξ ου και η απαίτηση των Αμερικανών να πέφτουν οι τόνοι αντιπαράθεσης, να παραμένουν ανοιχτοί οι διαύλοι επικοινωνίας και να εντάσσονται ολοκληρωτικά οι δύο άρχουσες τάξεις στον πολεμικό τους βηματισμό. Κάτι που δεν επιτυγχάνεται πάντοτε, βέβαια, κυρίως από τουρκικής πλευράς, μιας και η γειτονική χώρα διεκδικεί ρόλο περιφερειακής δύναμης στην περιοχή.

Ωστόσο, οι αντιθέσεις τους είναι τόσο βαθιές που, στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής τους εξάρτησης και της αέναης προσπάθειας να αποσπάσουν πόντους από τους προστάτες τους, διαμορφώνουν το έδαφος έως και για πλήρως αντιθετικές κινήσεις. Οι στρατηγικές συμμαχίες που συνάπτουν, όπως θα δούμε παρακάτω, σε αυτό το συμπέρασμα μας οδηγούν.

Η Συμφωνία της Μέκκας μεταξύ Πακιστάν, Σαουδικής Αραβίας και Τουρκίας - και με την προσπαθεια να προσετατιστεί η Αίγυπτος- είναι μια κίνηση πολλαπλασιασμού των δυνατοτήτων των τριών χωρών,

κάτω από τα κενά και την εμφανή αδυναμία των Αμερικανών να επιβάλουν τη θέλησή τους στην ευρύτερη Μέση Ανατολή και σε πλήρη αντιδιαστολή τόσο με το Ιράν όσο και με το Ισραήλ. Αυτή, στο πλαίσιο των ελληνοτουρκικών αντιπαράθεσεων που εξετάζουμε, κραδαίνεται ως αντίβαρο στους τριμερείς άξονες που, καθ' υποδείξη των ΗΠΑ, συμμετέχει η Ελλάδα - Ελλάδα/Κύπρος/Ισραήλ, καθώς και τους άτυπους Ελλάδα/Κύπρος/Αίγυπτος και Ελλάδα/Κύπρος/Ιορδανία.

Η αντιδραστική στρατηγική συμμαχία της Ελλάδας με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ, τον σφαγέα του παλαιστινιακού λαού, η ανάπτυξη των στρατιωτικών, ενεργειακών και οικονομικών σχέσεων μαζί του εκλαμβάνονται από την Άγκυρα (ιδιαιτέρα μετά τη συμφωνία για τον εναέριο θόλο στο Αιγαίο) ως προσπάθεια περικύκλωσης της. Κάτι ανάλογο αισθάνεται και η Αθήνα με τις σχέσεις Τουρκίας-Αλβανίας/Κοσόβου ή, ακόμη περισσότερο, με το Τουρκολιβικό Μνημόνιο. Κινήσεις του τελευταίου διαστήματος δείχνουν ότι υπάρχει το ενδεχόμενο αυτή ακριβώς η

θαλάσσια περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου να βρεθεί στο επίκεντρο μιας πιο αναβαθμισμένης αντιπαλότητας μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Πέραν του άμεσου επικίνδυνου ανταγωνισμού τους, ακόμη και «από σπόντα» Τουρκία και Ελλάδα μπορεί να βρεθούν στο μάτι μιας πολεμικής σύγκρουσης λόγω της συμμετοχής τους σε αντίπαλες στρατηγικές συμμαχίες, στον βαθμό που παροξύνεται - όπως όλα δείχνουν- η αντιπαλότητα μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ. Σειρά θεμάτων, όπως η επιρροή σε Συρία και Λίβανο, οι σχέσεις με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, η στάση έναντι του Ιράν και, ασφαλώς, το Παλαιστινιακό, μπορούν να αποτελέσουν αφορμή για... «θέρμανση» των σχέσεων.

Πλάι σε όλα αυτά, εκτυλίσσεται εδώ και δεκαετίες μια ακατάπαυστη κούρσα πολεμικών εξοπλισμών (ποιος θυμάται το αλήστου μνήμης 7 προς 10 της μεταπολίτευσης;) τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία, η υλοποίηση των οποίων ματώνει κυριολεκτικά τους δύο λαούς. Πολεμικά αεροπλάνα και πλοία, drones και εκτοξευτές πυραύλων, άρματα μάχης και κάθε

είδους σιδηρικά ανεβάζουν τον λογαριασμό σε δυσθεώρητα ύψη. Πρόκειται για δαπάνες «ανελαστικές και υποχρεωτικές» κατά την κρίση του πολιτικού προσωπικού των δύο χωρών, που «δικαιολογεί» τη διαρκή λιτότητα και την καταβύθιση του βιοτικού επιπέδου των δύο λαών. Ωστόσο, μόνο ως «κυριότητα» των χωρών αυτών δεν μπορεί να θεωρηθεί η κατοχή αυτών των οπλικών συστημάτων, με τη σχετική συζήτηση για τον «πνγαίο κώδικα» του ελληνικού θόλου να είναι αποκαλυπτική. Ή, παλαιότερα, τη διαπίστωση ότι οι ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έχουν τη δυνατότητα, μέσω δορυφόρων και ηλεκτρονικού πολέμου, να «αχρηστεύουν» τα πανάκριβα αυτά οπλικά συστήματα.

Όλα τα δεδομένα δείχνουν, επομένως, ότι, τόσο σε αυτετελή βάση όσο και σε σχέση αλληλεξάρτησης με τα τεκταινόμενα στην περιοχή, ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός αποτελεί έναν πραγματικό βραχνά για τους λαούς, από τον οποίο πρέπει να παλέψουν για να απεγκλωβιστούν με κάθε τρόπο. Τόσο σε περιόδους ειρήνης όσο και σε απεικταίου πολέμου!

Η αδιέξοδη γραμμή της ΠΚΣ /ΚΝΕ στα πανεπιστήμια, όπως αναδείχθηκε στη ΔΕΘ

Στη φετινή ΔΕΘ η «πρώτη δύναμη» στα πανεπιστήμια, η ΚΝΕ/ΠΚΣ, επιχείρησε να προβάλλει τη δική της εκδοχή για την κατάσταση στις σχολές και το φοιτητικό κίνημα. Η κριτική στην εκδοχή αυτή δεν αφορά μόνο τα αιτήματα που προβλήθηκαν στη ΔΕΘ, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν σήμερα οι φοιτητικοί σύλλογοι και τις πολιτικές απόψεις που κυριαρχούν σε αυτούς.

Ενδεικτικά, στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η κινητοποίηση για τη φοιτητική στέγαση που πραγματοποιήθηκε στις 5 Σεπτεμβρίου, ενόψει του συλλαλητηρίου της ΔΕΘ και η οποία οργανώθηκε χωρίς να ανοίξει το ζήτημα στους συλλόγους οικοτρόφων ή στους φοιτητικούς συλλόγους των σχολών. Ομάδα φοιτητών του Μετώπου Αγώνα Σπουδαστών (ΜΑΣ) που πρόκειται στην ΚΝΕ έστησε συμβολικά σκηνές και φωτογραφήθηκε με σχετικά πλακάτ. Οι συμβολικοί ανώδυνοι ακτιβισμοί στο όνομα των φοιτητικών συλλόγων είναι η κύρια μορφή παρέμβασης που έχει επιλέξει η πρώτη δύναμη και δεν συνοδεύονται από πραγματική προσπάθεια κινητοποίησης των φοιτητών.

Αυτή η πρακτική συνδέεται με τη συνολικότερη κατάσταση του φοιτητικού κινήματος. Καθώς η ΠΚΣ/ΚΝΕ αποτελεί εδώ και χρόνια κυρίαρχη δύναμη σε πολλούς φοιτητικούς συλλόγους, το επίπεδο κινητοποίησης και πολιτικοποίησης των φοιτητών έχει πέσει σε ιστορικό χαμηλό. Την ίδια στιγμή, σοβαρά κυβερνητικά μέτρα εφαρμόζονται χωρίς αντιστάσεις, με το πιο αιχμηρό από αυτά να είναι οι διαγραφές των φοιτητών, ενώ ενισχύονται πέρα από κάθε προηγούμενο οι μηχανισμοί ελέγχου και αστυνόμευσης μέσα στα πανεπιστήμια. Από αυτή την οπτική, γεννάται το ερώτημα: Γιατί «*τώρα είναι η ώρα οι φοιτητές να διεκδικήσουμε τις ανάγκες*

μας», όπως γράφουν σε ανακοίνωσή τους για συμμετοχή στο συλλαλητήριο της ΔΕΘ οι επονομαζόμενοι «*φοιτητικοί σύλλογοι της Θεσσαλονίκης*»; Γιατί είναι τώρα η ώρα; Γιατί δεν ήταν όλα αυτά τα χρόνια;

Κεντρικό σημείο της κριτικής αφορά το πολιτικό πλαίσιο του ΜΑΣ. Το σύνθημα «*Λεφτά για την παιδεία*» είναι όχι μόνο ανεπαρκές, αλλά και αποπροσανατολιστικό, καθώς παρουσιάζει το πρόβλημα κυρίως ως ζήτημα χρηματοδότησης και όχι ως αποτέλεσμα συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών. Η αύξηση των χρημάτων για την παιδεία, όπως αποτυπώθηκε για παράδειγμα την περίοδο κατάρτισης της ΟΠΠΙ, δεν εγγυάται την ικανοποίηση των αναγκών των φοιτητών, καθώς τα χρήματα κατευθύνονται σε διοικητικούς μηχανισμούς, μέτρα καταστολής, τσέπες μεγαλοκαθηγητών ή άλλες προτεραιότητες του συστήματος που δεν αφορούν τα φοιτητικά δικαιώματα. Πρόκειται για αίτημα αταξικό και αποπροσανατολιστικό. Παράλληλα, τα ίδια τα δικαιώματα (βλ. στέγαση) αντί να διεκδικούνται ως τέτοια, βαφτίζον-

ται ως «*μέτρα στήριξης*» και παροπλίζουν το ίδιο το φοιτητικό κίνημα.

Αντίστοιχα, η θέση για «*επιστήμη και έρευνα στην υπηρεσία των κοινωνικών αναγκών και όχι του κεφαλαίου*» καλλιεργεί την αυταπάτη ότι μπορεί η καπιταλιστική επιστήμη, το καπιταλιστικό εποικοδόμημα, να μπει στην υπηρεσία του λαού χωρίς την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Έτσι τελικά το ΜΑΣ υποτάσσεται σε ενεστώτα χρόνο στην εντατικοποίηση, ζητάει κι άλλες εξεταστικές και περισσότερο φόρτο για τους φοιτητές εμποδίζοντας τη λήψη του πτυχίου στο όνομα της γνώσης.

Η διεκδίκηση «*να μη διαγραφεί κανείς φοιτητής που προσπαθεί να ολοκληρώσει τις σπουδές του*» είναι άκρως προβληματική, καθώς δεν αμφισβητεί συνολικά τον θεσμό των διαγραφών και επιτρέπει στις διαγραφές να εγκατασταθούν. Ενώ το μέτρο αυτό αποτελεί τομή της επίθεσης στα φοιτητικά δικαιώματα, εργαλείο ταξικού ξεκαθαρίσματος, εντατικοποίησης και ακραίας πειθάρχησης, δεν αντιμετωπίζεται ως τέτοιο.

Και βέβαια, ο λεγόμενος «*συντονι-*

σμός φοιτητικών συλλόγων» που παρέλασε στη ΔΕΘ δεν αποτελεί πραγματικό συντονισμό αποφασισμένο από τους ίδιους τους φοιτητές μέσα από τις συλλογικές τους διαδικασίες, αλλά έναν συντονισμό που οργανώνεται και ελέγχεται από τη συγκεκριμένη πολιτική παράταξη του ΜΑΣ με συμβιβαστικό προσανατολισμό. Τα κρίσιμα ζητήματα δεν τίθενται προς συζήτηση στις Γενικές Συνελεύσεις, ενώ οι τελευταίες συγκαλούνται όλο και πιο σπάνια με μεγάλη ευθύνη του ΜΑΣ. Έτσι, οι φοιτητικοί σύλλογοι εμφανίζονται περισσότερο ως ονόματα σε μια ατελείωτη λίστα, παρά ως ζωντανά όργανα με ενεργή συμμετοχή των φοιτητών.

Οι σημερινές πολιτικές επιλογές του ΜΑΣ και της ΠΚΣ/ΚΝΕ όχι απλά δεν αντιστοιχούν στο υπερφίαλο σύνθημα της «*Αντεπίθεσης*» που κηρύσσει, αλλά καθλώνουν στην αδράνεια τους φοιτητικούς συλλόγους και περιορίζουν τις δυνατότητες ανάπτυξης ενός μαζικού φοιτητικού κινήματος. Η ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος προϋποθέτει την υπέρβαση αυτών των πολιτικών απόψεων που είναι συμβιβαστικές και αναποτελεσματικές.

Θέσεις της ΕΛ.Α.Σ. για την εκπαίδευση Κλείνει το μάτι στο σύστημα, σφυρίζει αδιάφορα για τη νεολαία

Μεγαλοστομίες και μεγάλες υποσχέσεις ήταν η ουσία του προγράμματος της ΕΛ.Α.Σ. για την εκπαίδευση. Μέσα από την παρουσίαση των θέσεων της κατά την 90η ΔΕΘ, στην προσπάθεια να φορέσει «*αριστερή*» προβιά, δεν μπόρεσε να κρύψει τη συστημική ουσία και προτασεολογία του κόμματος.

Τα αναγκαία διαπιστευτήρια

Η ξαναξεσταμένη σούπα σερβίρεται ως φρέσκια. Το αδιέξοδο της ΕΛ.Α.Σ., που ακροβατεί μεταξύ αντικυβερνητικής-«*αριστερής*» φρασεολογίας και συστημικών προτάσεων, οδηγεί σε ένα και μόνο αποτέλεσμα: στον αποπροσανατολισμό από τα πραγματικά προβλήματα της νεολαίας στην εκπαίδευση.

Σε προηγούμενη δήλωση του κόμματος, έγινε ξεκάθαρο πως τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα μείνουν στη θέση τους, με

τη μοναδική διαφορά ότι... η ΕΛ.Α.Σ. θα τους κάνει δύσκολη τη ζωή. Προσπερνά τελείως την ουσία της ίδρυσης των ιδιωτικών πανεπιστημίων, το τι φέρνει αυτό το νέο μοντέλο για τα δημόσια πανεπιστήμια και την όξυνση των ταξικών φραγμών για τη νεολαία. Και όχι από αβλεψία. Θα ήταν αντίφαση ένα συστημικό κόμμα που διεκδικεί την εξουσία, να αγγίζει τα ίδια τα προβλήματα που δημιουργεί το σύστημα που υπηρετεί.

Οι θέσεις στη ΔΕΘ

Σε μία προσπάθεια να διαφοροποιηθεί από τις θέσεις της ΝΔ, οι βασικοί άξονες του προγράμματος της ΕΛ.Α.Σ. ήταν: στήριξη σε εκπαιδευτικούς, στήριξη σε γονείς, στήριξη σε μαθητές-φοιτητές, αλλαγή του προγράμματος σπουδών στα σχολεία.

Προκλητικές το λιγότερο τέτοιες δη-

λώσεις, τη στιγμή που ήταν η ίδια η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που διατήρησε το μνημονιακό πλαίσιο που καταργούσε από τους εκπαιδευτικούς τον 13ο και 14ο μισθό και τσάκιζε τον μισθό τους. Ήταν οι ίδιοι που περνούσαν τον ν. Γαβρόγλου, που αμφισβητούσε κάθε φοιτητικό δικαίωμα (σίτιση-στέγαση-μεταφορές-συγγράμματα). Το πιο σημαντικό, όμως, είναι πως την ίδια στιγμή που εξαγγέλλει «*στήριξη*» σε όλους, βάζει τη σφραγίδα της σε όλους τους νόμους που έχουν περάσει τα τελευταία χρόνια, στηρίζοντας τελικά μόνο το σύστημα. Κριτική στην επιφάνεια του προβλήματος, διαιώνιση του πυρήνα του.

Το σύστημα δουλεύει... ύποπτα καλά για την ΕΛ.Α.Σ.

Ποιο είναι το πρόγραμμα της ΕΛ.Α.Σ. για την ΕΒΕ, την Τράπεζα Θεμάτων, τις

Μπορεί η οργή και αγανάκτηση της νεολαίας να χωρέσει στις κάλπες τους;

Δεν περίμενε κανείς την ΔΕΘ και τις ομιλίες του πρωθυπουργού ή της λεγόμενης «αντιπολίτευσης» για να... μυριστεί το προεκλογικό κλίμα που μας πνίγει εδώ και μήνες στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Ήταν σίγουρα όμως μία ακόμα επιβεβαίωση πως όλο ανεξαρτέτως το πολιτικό προσωπικό της χώρας συμμετέχει με όλες του τις δυνάμεις σε αυτή την κούρσα με προορισμό όπως φαίνεται την άνοιξη του '27.

Από τα «ψίχουλα» της κυβέρνησης μέχρι τις φρούδες ελπίδες των επίδοξων διαχειριστών, όλοι φαίνεται να μοιράζουν απλόχερα στον λαό κάθε άλλο παρά δικαιώματα. Σε αυτό είναι που συγκλίνουν φυσικά όλοι τους, στην παραδοχή πως δικαιώματα τέλος για τον λαό και την νεολαία -από εδώ και στο εξής έχουν να τάξουν μόνο ένταση της επίθεσης. Όχι ότι πλανόμαστε πως μπορεί κάποτε αυτό το σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα να μοίραζε απλόχερα δικαιώματα στον λαό -εξάλλου αυτό είναι απόλυτα αντίθετο με την ίδια του την φύση. Παρ' όλα αυτά, δεν αγνοούμε την επίδραση του λαϊκού παράγοντα σε αυτή την εξίσωση, που έχει καταφέρνει να κερδίσει δικαιώματα και να γύρει την πλάστιγγα προς το μέρος του με τη συλλογική και οργανωμένη πάλη του -έτσι άλλωστε έχουν κερδηθεί όσα δικαιώματά μας παραμένουν μέχρι και σήμερα.

Ο σημερινός αρνητικός συσχετισμός δείχνει ότι η μόνη «σταθερότητα» είναι η ένταση της επίθεσης ανεξαρτήτως κυβέρνησης. Άλλωστε το παραδέχονται όλοι, είτε με τις δηλώσεις τους για τα δημοσιονομικά όρια που πρέπει να τηρούνται -όλα κοστολογημένα όπως τα παρουσίασαν οι πολιτικοί αρχηγοί- είτε με την μη αμφισβήτηση της υπάρχουσας διπλής εξάρτησης από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά, που μας τραβάει καθημερινά στη δίνη του πολέμου.

Κοινοβουλευτικές αυταπάτες πλασάρονται στη νεολαία

Και ενώ όλοι προσπαθούν να εντά-

ζουν και τη νεολαία σε αυτή την κουβέντα, να κατευθύνουν την οργή και την αγανάκτηση για την καθημερινότητα που βιώνει στις κάλπες, αυτή μπορεί και πρέπει να δει πέρα από αυτό και να μην τσιμπήσει τα «τυράκια» που της πλασάρουν. Από τη μία η κυβέρνηση, υποσχόμενη «σταθερότητα» -ή αλλιώς «σταθερή συνέχιση της πολιτικής της επίθεσης»- και από την άλλη η αντιπολίτευση, «νέα» και παλιά, υποσχόμενη «αλλαγή» -που θα αφορά όμως μόνο πρόσωπα και όχι πολιτικές. Η πραγματικότητα όμως είναι πως τα επίδικα που έχει μπροστά της η νεολαία είναι τόσο σοβαρά, που καμία διακυβέρνηση δεν μπορεί να τα απαντήσει, εξού και η υπεκφυγή όλων των επίδοξων κυβερνώντων από τα επίδικα αυτά.

Πιο συγκεκριμένα:

Η πορεία προετοιμασίας των όρων για ένα παγκόσμιο μακελειό, όχι μόνο δεν μπορεί να ανακοπεί από την εκλογική ανάδειξη μιας άλλης δύναμης, αλ-

λά ορίζεται και θα συνεχίζει να ορίζεται από τις μεγάλες δυνάμεις στο παγκόσμιο ταμπλό και τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς. Ο ρόλος που κατέχει η Ελλάδα ως εξαρτημένη χώρα σε αυτή τη «σκακιέρα» θα ανατεθεί σε όποιον προκύψει από τις επόμενες εκλογές με την προϋπόθεση να τον αναλάβει χωρίς δεύτερη κουβέντα. Και θα το κάνει, υπερασπιζόμενος τα συμφέροντα της αστικής τάξης της χώρας και των ιμπεριαλιστών πατρώνων τους. Κανένας απολύτως δεν αμφισβητεί αυτή την τάξη πραγμάτων, την εξάρτηση και την ανάγκη από προστάτες. Μόνο ο λαός μπορεί να βάλει φραγμό στην προδιαγεγραμμένη από τους ιμπεριαλιστές ματωμένη πορεία, από την οποία τίποτα δεν έχει να κερδίσει. **Με μαζικό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, με κοινούς αγώνες με τους γείτονες λαούς, με αλληλεγγύη στους λαούς που υποφέρουν από τους ιμπεριαλιστές και τα σκυλιά τους σε κάθε γωνιά της γης, και όχι με ψηφοδέλτια στην κάλπη. Το μέλλον της νεολαίας δεν βρίσκεται στους άδικους πολέμους τους.**

Η φασιστικοποίηση της ζωής της νεολαίας είναι απαραίτητο συστατικό της προετοιμασίας της να δεχτεί αδιαμαρτύρητα το ζοφερό μέλλον του πολέμου, αλλά και την εξαθλίωση σε καθημερινή βάση, τη φτώχεια, την ανεργία, την απουσία δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Η ιδεολογική μάχη που καλείται να δώσει η νεολαία με την επίσημη αστική προπαγάνδα που περιλαμβάνει ακόμα και φασίζουσες φωνές είναι καθημερινή. Η υπεράσπιση της ζωής της και των δικαιωμάτων της είναι ένας διαρκής αγώνας που δεν χωράει σε κάλπες. Η αποφυλάκιση του ναζι Κασιδιάρη λίγες μέρες πριν την επέτειο της δολοφονίας του Π. Φύσσα από τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής ήταν σαφές μήνυμα προς δύο πλευρές: από τη μία, χαϊδεύει τα αυτιά των ακροδεξιών μορφωμάτων κάθε λογής, προετοιμάζοντας τις εφεδρείες του και από την άλλη, δείχνει τα δόντια του στον εχθρό λαό. Η νέοι και οι νέες μπορούν να «αναπνεύσουν» πραγματικά μόνο όταν σηκώνουν το ανάστημά τους και τις γροθιές τους στον δρόμο του αγώνα!

Η πραγματικότητα που έχει

διαμορφωθεί στα πανεπιστήμια είναι άλλη μία σταθερά, όπως φαίνεται, για κάθε αστικό κόμμα. Ιδιωτικά πανεπιστήμια, διαγραφές, άσυλο και μέσα παρακολούθησης και καταστολής είναι στην ατζέντα όλων. Μάλιστα δεν ξεχνάμε ότι ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ λειτούργησαν ως προθάλαμοι της σημερινής επίθεσης στα πανεπιστήμια, με τους νόμους που οι ίδιοι έφεραν και εφάρμοσαν (βλ. «ακαδημαϊκό άσυλο», όρια σπουδών, κ.λπ). Όχι μόνο δεν μπορεί να εναποθέσει τις ελπίδες του το φοιτητικό σώμα σε επίδοξους σωτήρες, αλλά αν το κάνει θα εισπράξει την ακόμα μεγαλύτερη κοροϊδία, των «ημίμετρων», των ειδικών διατάξεων διευκόλυνσης και επί της ουσίας του «χρυσώματος του χαπιού» που θα αναγκαστούν εν τέλει να καταπιούν. Ο νέος γύρος των διαγραφών στις 5ετείς σχολές, αλλά και η κατάσταση που έχουν δημιουργήσει οι περσινές διαγραφές σε συνδυασμό με τα μέτρα καταστολής αποτελούν κυρίαρχα ζητήματα στα πανεπιστήμια. Η μόνη πραγματική απάντηση που μπορεί να δοθεί είναι μέσα από τους φοιτητικούς συλλόγους και τις διαδικασίες τους, τις γενικές συνελεύσεις και τις διαδηλώσεις, για την ανατροπή των αντιεκπαιδευτικών νόμων που βαρύνουν τη σπουδάζουσα νεολαία.

Η προοπτική της νεολαίας δεν μπορεί να κριθεί στις κάλπες των αστών που επιδιώκουν να εκτονώσουν την οργή της σε διεξόδους ακίνδυνες για το σύστημα που υπηρετούν. Και αυτό το γνωρίζει ο λαός από την ίδια του την εμπειρία. Με κόμματα που κυβερνούν ξανά και ξανά επί δεκαετίες κάθε φορά με νέες υποσχέσεις αλλά ίδιες πολιτικές, με «πρώτη φορά αριστερά», με συγκυβερνήσεις και αυτοδυναμίες. Με κάθε πιθανό συνδυασμό, βλέπει την καθημερινότητά του να επιδεινώνεται και αυτό δεν μπορεί κανείς να το αμφισβητήσει. Όπως δεν μπορούν να αμφισβητηθούν οι νίκες του λαού, όταν αυτός βγήκε στο προσκήνιο και πάλεψε για τα δικαιώματά του. Απέναντι σε όλα αυτά που υπόσχονται να μας λύσουν εν μία νυκτί με αντάλλαγμα την ψήφο μας, να προτάξουμε τον άλλο δρόμο, τον πιο δύσκολο, αλλά τον μόνο που μπορεί να υπερασπίσει τις ζωές μας: του συλλογικού αγώνα και της μαζικής πάλης κόντρα στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και τους επίδοξους σωτήρες.

διαγραφές φοιτητών και τα σχέδια ασφαλείας; Δεν έχουμε ξεκάθαρη απάντηση, ακριβώς γιατί στοχευμένα δεν αναφέρθηκε σε αυτά. Γιατί εκεί οι ακροβασίες σταματούν. Εκεί ξεκινά η ανάγκη ανάδειξης του πυρήνα της ταξικής πολιτικής. Και οι διαταξικές κορώνες αποκαλύπτουν τη γύμνια τους.

Φυσικά, αν κρίνουμε από τις μέχρι τώρα... μαχητικές εξαγγελίες για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αλλά και με τον ρόλο που παίζει η ΕΛ.Α.Σ., τίποτα δεν θα «αγγιχτεί». Απλά θα... σπηρίξουν τους ίδιους που ασφυκτούν κάτω από το βάρος της δικής τους πολιτικής.

Σχολεία και πανεπιστήμια με αυτούς τους νόμους έχουν μετατραπεί σε ταξικά σφαγεία, σε σενάρια όλο και πιο μακρινά για τον λαό. Εκεί που η εκπαίδευση αποτελεί δικαίωμα, επιχειρούν να την μετατρέψουν σε προνόμιο για όλο και λιγότερους. Κάνουν ό,τι μπορούν για να διώξουν νέους από το Λύκειο, κάνουν ό,τι μπορούν για να μην μπουν στο πανεπιστήμιο. Και αν υπερβεί κανείς αυτά τα εμπόδια, η νέα πραγματικότητα των σχολών, της ασφυξίας των σπουδών, των σπουδών χωρίς δικαιώματα και τελικά των διαγραφών δίνει το τελικό χτύπημα. Έτσι, ανοίγεται πλατύς ο δρόμος για τα φτωχά στρώματα, να εργαστούν

στις γαλέρες που ετοιμάζουν, χωρίς επαγγελματικά δικαιώματα.

Αυτοί μας ετοιμάζουν μαύρο μέλλον...

Στο πλαίσιο της επερχόμενης προεκλογικής περιόδου, οι υποσχέσεις και τα προγράμματα δίνουν και παίρνουν. Ο καθένας μετρά τα ψίχουλα που σκοπεύει να δώσει, φροντίζοντας πώς η πολιτική του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου στη χώρα θα συνεχίσει τη δουλειά της. Φροντίζουν ο πυρήνας των επιταγών των ιμπεριαλιστών και οι απαιτήσεις που έχει η ντόπια εξαρτημένη αστική τάξη να παραμείνουν ανέγγιχτες.

...να το αρνηθούμε. Να χαράξουμε τον δικό μας δρόμο!

Ξέρουμε πως όλοι, λίγο ή πολύ, μας καλούν να στοιχηθούμε πίσω από το τάδε ή το δείνα κυβερνητικό πρόγραμμα, που όμως σε κάθε περίπτωση, θα σημαίνει επίθεση στα δικαιώματά μας, τσάκισμα των κερκτημένων. Δεν χωρά το μέλλον μας στις εκλογικές υποσχέσεις. Ο δικός μας δρόμος χαράσσεται μόνο μέσα από τους αγώνες μας!

Από τον αποφυλακισμό φασίστα μέχρι τους ...κρυφοφασίστες που τον αποφυλάκισαν, όλοι τους επιτίθενται στη νεολαία

Η αποφυλάκιση του αρχιναζί Κασιδιάρη, λίγες μέρες πριν την επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα από τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής, αποτελεί πρόκληση προς τον λαό και τη νεολαία, καθώς και πράσινο φως προς τα φασιστικά μορφώματα που караδοκούν. Δεν είναι ούτε τυχαία, ούτε ουδέτερη η στιγμή που επιλέγεται, όπως δεν ήταν και η αποφυλάκιση του Μιχαηλολιάκου τέτοιες μέρες πέρσι.

Και ενώ χτίζεται μέρες το κλίμα γύρω από την αποφυλάκιση, από τη δυνατότητα εκλογικής καθόδου του ίδιου και το υπό ποια κομματική ομπρέλα θα γίνει αυτή, αλλά και γύρω από μια ενδεχόμενη αναζωπύρωση εποχών Χρυσής Αυγής, η πραγματικότητα είναι πως η παρέμβαση του φασισμού στον λαό και τη νεολαία δεν σταμάτησε στιγμή με την καταδίκη της Χρυσής Αυγής και την φυλάκιση των στελεχών της. Αντίθετα, πή-

ρε τόσες μορφές, με αποτέλεσμα σήμερα να έχουμε αφενός μια ...πολυδιάσπαση της Ακροδεξιότητας (Λατινοπούλου, Σπαρτιάτες, Νίκη και άλλοι τόσοι λιγότεροι ...«συστημικοί») και αφετέρου την ενσωμάτωσή του σε μεγάλο βαθμό στην επίσημη ιδεολογική παρέμβαση του αστικού κράτους που μέρα με την μέρα εντείνει την φασιστικοποίηση.

Έχουμε έτσι έναν βομβαρδισμό παρεμβάσεων με στόχο τη νεολαία που της πουλάνε τα εξής:

• **Μπόλικο «αντισυστημικό» λόγο:** Όλοι αυτοί που δήθεν απεχθάνονται το σύστημα και χρησιμοποιούν τέτοιο λεξιλόγιο ώστε να τοποθετήσουν τους εαυτούς τους στην απέναντι πλευρά, μαζί με τον λαό, στην πραγματικότητα δεν αμφισβητούν κανέναν αστικό θεσμό ή όργανο του κράτους, αλλά επιδιώκουν και επιζητούν την ενίσχυσή του, την ακόμα μεγαλύτερη συγκέντρωση δυνάμεων και

εξουσίας πάνω του. «Υπερασπίζονται» τον λαό και τον εργάτη με πολλαπλούς αστερίσκους στην υπεράσπισή του (να είναι Έλληνας, χριστιανός, στρείτ και εννοείται όχι αριστερός), αναπαράγοντας εθνικιστικά και ρατσιστικά αφηγήματα.

• **Πατριωτισμό όσο δεν πάει:** Είναι, λένε, δίπλα στον ελληνικό λαό, διεκδικούν για την ελληνική οικογένεια, είναι υπερήφανοι για την Ελλάδα τους, για την οποία θα έπεφταν νεκροί. Εκτός κι αν τους προλάβαιναν οι κατακτητές και τους έκαναν ρουφιάνους και ταγματασφαλίτες και σκότωναν αυτοί για χάρη τους τον ελληνικό λαό. Ή αν πρόκειται για τους πραγματικούς αφέντες τους, τους Αμερικανούς και τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, στους οποίους δεν ξεχνάνε να υποκλίνονται και να κάνουν όλα τα χατίρια αφού αυτοί μας προστατεύουν. Πολύ πατριώτες λοιπόν απέναντι στον πρόσφυγα και τον μετανάστη που μας

«κλέβει τις δουλειές» και μεγάλοι δούλοι μπροστά στα ξένα και ντόπια αφεντικά που ξεκληρίζουν ολόκληρη την χώρα.

• **«Πατρίς-θρησκεία-οικογένεια»:** Ένα τόσο αντιδραστικό και χουντικό σλόγκαν που πάει να περάσει για trend στους κόλπους της νεολαίας, ήδη από τις σχολικές ηλικίες. Ένα τρίπτυχο που πάει να ενσωματώσει μια αντίδραση που γεννιέται στους μαθητές, τους φοιτητές, τους νέους που βλέπουν τις ζωές τους να επιδεινώνονται καθημερινά, αλλά κουβαλάει τη σαπίλα μαύρων περιόδων, πολύ μακριά από την πρόοδο και την αναζήτηση της νέας γενιάς.

Δεν περιορίζεται φυσικά στη Λατινοπούλου η φασιστική παρέμβαση στην νεολαία, ούτε καν στα δεκάδες φασιστικά μορφώματα που ξεπηδούν μέρα με τη μέρα, προσπαθώντας να δηλητηριάσουν τους νέους με μίσος. Είναι τα ίδια τα συστημικά χείλη που φτύνουν τις πιο μαύρες και αντιδραστικές απόψεις καθημερινά. Είναι η αστική δικαιοσύνη που αποφυλακίζει μέχρι και τον τελευταίο Χρυσουγίτη εγκληματία. Είναι το λιμενικό σώμα που πνίγει πρόσφυγες στη θάλασσα και τους στοιβάζει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η επίσημη αστική προπαγάνδα μιλάει για «το αγέννητο παιδί», για τη θεωρία των δύο άκρων, για την αναγκαία συμμαχία με τους γενοκτόνους του Ισραήλ. Το αστικό κράτος είναι που αποφυλακίζει τον Κασιδιάρη ετοιμάζοντας τις εφεδρείες του απέναντι στον εχθρό λαό, απέναντι σε πιθανές εκρήξεις αγανάκτησης που υποβόσκουν υπό το βάρος της σκληρής καθημερινότητας του λαού και της νεολαίας. Αυτή την πρόκληση οφείλει να την απαντήσει η νεολαία που αποτελεί νούμερο ένα στόχο παρέμβασης για τις δηλητηριώδεις τους φωνές. Να κλείσει τα αυτιά στον σκοταδισμό, τον εθνικισμό, την μισαλλοδοξία και να αναζητήσει την προοπτική στον αγώνα για ζωή με δικαιώματα!

«Νέο σχολείο» - Νέοι αποκλεισμοί

Η φετινή σχολική χρονιά ξεκινάει με το Εθνικό Απολυτήριο ένα βήμα πιο κοντά. Πριν καν ξεκινήσουν καλά καλά τα σχολεία, η υπουργός Παιδείας Σ. Ζαχαράκη μιλάει για τα σχέδια της κυβέρνησης για το «νέο σχολείο», όπως το αποκαλούν, ή αλλιώς το σχολείο του μέλλοντος. Στοιχεύουν σε ένα σχολείο, το οποίο «δεν θα έχει εξετασιοκεντρικό χαρακτήρα, αλλά θα αποτυπώνει τη συνολικότερη προσπάθεια ενός μαθητή στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση». Σύμφωνα με τα λόγια της υπουργού, αυτό θα γίνεται «μέσα από ένα σύστημα εξετάσεων και αξιολόγησης δίκαιο, αντικειμενικό και αξιόπιστο, χωρίς να μετατρέπει όλο το Λύκειο σε μια αδιάκοπη εξεταστική διαδικασία».

Η κυβέρνηση δίνει το λόγο στην αντιπολίτευση μέσω του νέου κύκλου του Εθνικού Διαλόγου που ξεκινάει σχετικά με το Εθνικό Απολυτήριο. Στην πραγματικότητα όμως πρόκειται για ένα ψέμα, αφού τα περισσότερα είναι ήδη αποφασισμένα και τα περιθώρια για αλλαγές στο νομοσχέδιο είναι μικρά. Ακόμη όμως και να υπήρχαν περιθώρια για αλλαγές, δεν θα εί-

χε καμία απολύτως σημασία, γιατί πρόκειται για ένα βαθιά αντιλαϊκό μέτρο που έρχεται να αλλάξει τελείως τον χάρτη της εκπαίδευσης και να εντείνει τις ταξικές ανισότητες.

Τι γνωρίζουμε μέχρι στιγμής

Μέσα από διάφορες ανακοινώσεις του Υπουργείου και της κυβέρνησης έχει δοθεί μια πρώτη εικόνα για το τι θα φέρει το Εθνικό Απολυτήριο στα σχολεία. Πιο αναλυτικά, για να περάσει κάποιος στο Πανεπιστήμιο, πέρα από τις Πανελλαδικές εξετάσεις, θα μετράει και ο βαθμός από τις εξετάσεις και των τριών τάξεων του λυκείου. Τα θέματα των εξετάσεων θα παίρνονται από μία βάση δεδομένων, τράπεζα θεμάτων δηλαδή, και τα γραπτά θα αξιολογούνται από ξεχωριστό σώμα καθηγητών και όχι από τους καθηγητές του κάθε σχολείου. Με άλλα λόγια, ένας μαθητής θα καλείται να δώσει τέσσερις φορές πανελλαδικές για να μπει στο πανεπιστήμιο. Η ύλη των μαθημάτων θα αυξηθεί αρκετά, καθώς δεν θα γίνεται από ένα συγκεκριμένο βιβλίο, αλλά θα υπάρχει το πολ-

υπλό βιβλίο. Οι μαθητές θα χρειάζονται επιπλέον ώρες φροντιστήρια σε όλα τα μαθήματα. Προφανώς δεν θα μπορούν να αντεπεξέλθουν οικονομικά σε αυτά τα έξοδα όλες οι οικογένειες, με αποτέλεσμα παιδιά να αποκλείονται από τη δυνατότητα του φροντιστηρίου, άρα και από το πανεπιστήμιο. Ήδη με μία χρονιά πανελλαδικές και οι οικογένειες είναι ζορισμένες οικονομικά και σε πολλές περιπτώσεις οι γονείς κάνουν και δεύτερη δουλειά για να καταφέρουν να πληρώσουν τα φροντιστήρια. Ακόμη, γίνεται λόγος για τον ψηφιακό φάκελο μαθητή. Ο κάθε μαθητής θα έχει δηλαδή τη δική του καρτέλα στο υπουργείο, στην οποία θα καταγράφονται τα πάντα σχετικά με τη μαθησιακή του πορεία: από τους βαθμούς του αναλυτικά σε κάθε τάξη από το δημοτικό μέχρι και τη Γ' Λυκείου, μέχρι τις δραστηριότητες που κάνει και τις πιστοποιήσεις σε ξένες γλώσσες, υπολογιστές κ.λπ, μέχρι παραβάσεις που έχει κάνει στο σχολείο, απουσίες, αποβολές. Δηλαδή δημιουργείται ένα συνεχόμενο κυνήγι αριστείας και ανταγωνισμού μεταξύ των μαθητών για το ποιος είναι καλύτερος, ποιος έχει μα-

Νέα σχολική χρονιά -«Χρονιά μετάβασης» ...σε μια νέα μαύρη πραγματικότητα!

Η νέα σχολική χρονιά ξεκινά και το υπουργείο Παιδείας τη βαφτίζει ως «χρονιά μετάβασης». Εφαρμόζεται πιλοτικά στα «Ωνάσεια», αλλά και σε καλλιτεχνικά-μουσικά σχολεία, το IB, ένα πρόγραμμα ήδη συνδεδεμένο με τα ιδιωτικά σχολεία. Την ίδια στιγμή, ξεκινά η λειτουργία των «Ωνασειών», τα οποία αποτελούν ουσιαστικά σχολεία-βιτρίνες για τους λίγους.

Όλα αυτά συμβαίνουν ενώ η σχολική πραγματικότητα για τη συντριπτική πλειοψηφία ξεκινά με τεράστια κενά σε καθηγητές, με υποδομές υπό κατάρρευση, όπου οι σοβάδες πέφτουν στα κεφάλια μαθητών και εκπαιδευτικών, και με αίθουσες χωρίς θέρμανση.

**«Εθνικό Απολυτήριο»:
Ένας προσχηματικός διάλογος
για να μπει το κίνημα στο γύψο!**

Ταυτόχρονα, με την έναρξη της σχολικής χρονιάς, η κυβέρνηση ανακοινώνει την εκκίνηση του «διαλόγου» για το Εθνικό Απολυτήριο, το οποίο θα μετατρέψει το Λύκειο σε εξεταστικό κάτεργο με τέσσερις γύρους πανελλαδικών εξετάσεων. Το χρονοδιάγραμμα αυτού του διαλόγου στοχεύουν να ολοκληρωθεί στα τέλη του 2026 με αρχές του 2027.

Ο «διάλογος» αυτός είναι προφανώς προσχηματικός. Στόχο έχει να ρίξει στάχτη στα μάτια της κοινωνίας, να βάλει το μαθητικό κίνημα στον γύψο και να επιβάλει ένα καθεστώς αναμονής. Στην πραγματικότητα, τα περισσότερα μέτρα που περιλαμβάνει το Εθνικό Απολυτήριο είναι ήδη προαποφασισμένα, ενώ είναι βέβαιο πως θα ακολουθήσουν κι άλλα.

**Η υπόσχεση της νέας χρονιάς:
Πειθάρχηση, τρομοκρατία,
εξάντληση και άγχος!**

Για άλλη μια χρονιά, οι μαθητές βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα **αβάσταχτα σκληρό καθεστώς ποινών, αποβολών και αυστηρών ορίων στις απουσίες**. Το κλίμα από την πρώτη κιόλας μέρα στα περισσότερα σχολεία είναι κλίμα αυταρχισμού, πειθάρχησης και τρομοκρατίας, ώστε οι μαθητές να μην σηκώνουν κεφάλι.

Το χαμόγελο των πρώτων ημερών, όταν οι μαθητές ξαναβρήκαν τους συμμαθητές τους, σβήνει σταδιακά μέσα στο κλίμα πειθάρχησης και εντατικοποίησης. Βλέπουμε παιδιά χωρίς ελεύθερο χρόνο, εγκλωβισμένα σε ένα ανελέητο κυνήγι βαθμών, σε έναν άνιστο αγώνα δρόμου. Κι αυτό συμβαίνει γιατί, με όλα αυτά που επιβάλλονται στα σχολεία, οι νέοι δεν

ζουν την ηλικία τους. Αυτό το σάπιο σύστημα τους καταδικάζει στα αδιέξοδα και στην κατάθλιψη.

**Ταξικοί φραγμοί, φτωχοποίηση
και αποκλεισμός**

Πολλοί μαθητές δούλεψαν ήδη σεζόν το καλοκαίρι, ενώ πολλοί είναι αυτοί πλέον που αναγκάζονται να εργάζονται παράλληλα με το σχολείο. Άλλοι πάλι, βιώνοντας τον ταξικό αποκλεισμό, έχουν αποφασίσει εκ των προτέρων να μην δώσουν Πανελλαδικές. Κάθε χρόνο επιβεβαιώνεται ότι η επίθεση με τους ταξικούς φραγμούς τσακίζει τη νεολαία, γεννώντας απογοήτευση και αποκλει-

σμούς από την εκπαίδευση.

Τα εργατικά-λαϊκά νοικοκυριά αδυνατούν να αντεπεξέλθουν στο υπέρογκο κόστος των φροντιστηρίων. Πολλές είναι πλέον οι οικογένειες που, μέσα σε συνθήκες έντονης φτωχοποίησης, δεν στέλνουν τα παιδιά τους σε φροντιστήρια, καθιστώντας έως και αδύνατη την επιβίωσή τους στη «σφαγή» των εξετάσεων.

Άραγε για ποια «χρονιά μετάβασης» μιλούν; Πρόκειται για μετάβαση σε μια νέα, μαύρη πραγματικότητα για το δημόσιο σχολείο. Η εκπαίδευση αλλάζει ριζικά και γίνεται βαθιά ταξική.

Οργάνωση και αγώνας σε κάθε σχολείο για να ανατρέψουμε τα σχέδια τους!

ζέψει τα περισσότερα χαρτιά και φυσικά ποιος είναι πιο υπάκουος.

Δεν είναι σίγουρο ακόμη πώς και πότε θα εφαρμοστούν όλα αυτά κι αν θα γίνουν όλα μαζί, αλλά είναι βέβαιο πως θα ισχύσουν. Η υπουργός, σε πρόσφατη συνέντευξή της, ήταν ξεκάθαρη: «**οι αλλαγές στο Λύκειο για να σχεδιαστούν χρειάζονται επάρκη χρόνο, επιστημονική τεκμηρίωση και καθαρούς κανόνες για τους μαθητές, τις οικογένειες και τους εκπαιδευτικούς**».

Άρα λοιπόν δεν χωράνε αυταπάτες για ένα ακόμη νομοσχέδιο το οποίο θα μείνει στα χαρτιά ή προεκλογικοί εφησυχασμοί πως δεν θα τολμήσουν να περάσουν ένα νομοσχέδιο-κόφτη για τους μαθητές λίγο πριν τις εκλογές. Αυτά είναι απόψεις δυνάμεων, οι οποίες δεν πιστεύουν πως ένα μαζικό και συγκροτημένο κίνημα μπορεί να βάλει φραγμό στην επίθεση και να κερδίσει δικαιώματα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η ετήσια μαθητική πορεία της ΚΝΕ, που με το πρόσχημα του μαθητικού συντονισμού, καλεί μία διαδήλωση κι έπειτα στρέφει όλα τα ζητήματα στην αντιπροσώπευση μέσα στη βου-

λή. Από ό, τι φαίνεται, αυτές οι δυνάμεις ανυπομονούν για τις εκλογές και δεν έχουν «χρόνο για χάσιμο».

Η κυβέρνηση με αυτό το νομοσχέδιο πετά το γάντι στους μαθητές, οι οποίοι δεν έχουν ανάγκη ούτε από μια μεμονωμένη διαδήλωση, ούτε από αντιπροσώπευση. Από την αρχή της σχολικής χρονιάς χρειάζεται το ζήτημα να ανοίξει σε όλα τα σχολεία, όχι μόνο στους μαθητές, αλλά και στους εκπαιδευτικούς.

Δεν χρειάζεται να περιμένουν την ώρα της ψήφισης, αλλά από τώρα πρέπει να μπει η κατεύθυνση να σταματήσει οποιαδήποτε διαδικασία για το εθνικό απολυτήριο. Πρόκειται για ένα μέτρο, το οποίο δεν έρχεται απλά να αποκλείσει ακόμη περισσότερους μαθητές από το πανεπιστήμιο, αλλά θα κάνει οριακά ακατόρθωτο να τελειώσει κανείς το λύκειο. Ο διάλογος που έχει ξεκινήσει δεν έχει να προσφέρει τίποτα.

Φέτος θα είναι η χρονιά βαθέματος της επίθεσης ή η χρονιά των νικηφόρων αγώνων; Θέλουν να ισοπεδώσουν τα πάντα για να χτίσουν την εκπαίδευση των λίγων και εκλεκτών. Είναι η ώρα να τους χαλάσουμε τα σχέδια!

Ο δρόμος της συλλογικής και οργανωμένης διεκδίκησης είναι ο μόνος τρόπος για να ανακόψουμε τον οδοστρωτήρα που ετοιμάζουν στην εκπαίδευση. Είναι βασικό οι μαθητές να ανακαλύψουν ξανά τη Γενική Συνέλευση, τη συζήτηση. Να επαναπροσδιορίσουν τα μαθητικά τους όργανα (5μελή και 15μελή),μπολιάζοντάς τα με πολιτικές στοχεύσεις και μετατρέποντάς τα σε πραγματικά, μαχητικά όργανα πάλης.

Μόνο έτσι θα μπορούν όλα τα παιδιά του λαού και της εργατικής τάξης να σπουδάσουν. Για να ανατραπούν όλοι οι ταξικοί φραγμοί, τόσο αυτοί που υπάρχουν ήδη (ΕΒΕ, Τράπεζα Θεμάτων) όσο και αυτοί που σχεδιάζουν (Εθνικό Απολυτήριο). Μια νίκη δεν είναι καθόλου μακριά, όταν η νεολαία ανακαλύψει ξανά τη δύναμη του συλλογικού και οργανωμένου αγώνα!

ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟ ΑΝΟΙΓΕΙ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2026 • 18:00
ΩΔΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΗ ΑΠΟ 17:00

“ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗ
ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ
ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΗ
ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ”

ΥΠΟΔΟΜΕΣ • ΝΕΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ • ΔΕΞΙΟΤΗΤΕΣ • ΣΥΜΠΕΡΙΛΗΨΗ

Γερμανία

Η AfD αλλάζει τα πολιτικά δεδομένα

«**Τ**εκτονική μετατόπιση στο κομματικό σύστημα» και «τη χειρότερη εκλογική ήττα εδώ και δεκαετίες» χαρακτήρισε ο καγκελάριος Μερτς το αποτέλεσμα των εκλογών στο τοπικό κοινοβούλιο της Σαξονίας-Άνχαλτ στις 6 Σεπτεμβρίου. Ο λόγος; Η «Εναλλακτική για τη Γερμανία» (AfD) υπερδιπλασίασε το προηγούμενο ποσοστό της (44%), ενώ η CDU το υποδιπλασίασε (18%). Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD), εταίρος στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση, πήρε 9%, όπως και οι «Πράσινοι». Η BSW με 5% συμπληρώνει την πεντακομματική βουλή του κρατιδίου. Το ερώτημα ποιος θα σχηματίσει κυβέρνηση στη Σαξονία-Άνχαλτ παραμένει ανοικτό. Το ενδιαφέρον πολιτικών αναλυτών σε όλο τον κόσμο εστιάζεται κύρια στις επιπτώσεις στη γερμανική πολιτική σκηνή.

Οι πρώτες αντιδράσεις ήταν ανάλογες ενός γεγονότος που δημοσκοπικά είχε προεξοφληθεί. Η άνοδος της AfD, αναμενόμενη εδώ και τουλάχιστον δύο χρόνια, δεν έκρυβε κανένα μυστήριο. Το αποτέλεσμα στη Σαξονία-Άνχαλτ είχε προαναγγείλει το γειτονικό κρατίδιο της Σαξονίας τον Σεπτέμβριο του 2024. Τότε η AfD ήρθε δεύτερη, με διαφορά μόλις μίας μονάδας από την CDU (31,9% έναντι 30,6%). Μια δεκαετία τώρα καταγράφεται αύξηση της επιρροής της AfD, γεγονός που εντείνει την πίεση στα παραδοσιακά κόμματα, περιπλέκοντας ταυτόχρονα τη συζήτηση για το μέλλον της Γερμανίας.

Ωστόσο η CDU και η Βαυαρική της πτέρυγα CSU έχουν και ιδιαίτερους λόγους να ανησυχούν για την άνοδο της AfD, η οποία προέρχεται από τον δικό τους πολιτικό χώρο. Σημαντικό τμήμα του εκλογικού τους σώματος έχει στραφεί προς την «Εναλλακτική». Ο Μερτς δηλώνει... «Φυσικά, θα πρέπει να υπάρξουν συνέπειες»! Αλλά ποιες θα είναι αυτές παραμένει αβέβαιο. Κάποια σενάρια μιλούν για αλλαγή καγκελάριου.

Για τους εταίρους της CDU στον κυβερνητικό συνασπισμό η κατάσταση είναι εξίσου δραματική. Όπως γράφει η Die Welt, Βουλευτές της κοινοβουλευτικής ομάδας του SPD συζητούν το ενδεχόμενο αλλαγής της πολιτικής πορείας όσον αφορά τη Ρωσία και την Ουκρανία. Ωστόσο, προς το παρόν, η πλειονότητά τους τάσσεται υπέρ της διατήρησης της σημερινής πολιτικής. Συνολικά το πολιτικό κατεστημένο έχει την τάση να υποβαθμίζει την επιρροή της AfD, εκτιμώντας ότι αντανακλά απλά τη δυσανεμία των κατοίκων των ανατολικών κρατιδίων απέναντι στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση.

Η τακτική της AfD είχε τα γνωστά στοιχεία: Άξονας, η αντιμεταναστευτική ρητορική και η αποκατάσταση φθηνών ενεργειακών ροών από τη Ρωσία. Ωστόσο στη Σαξονία-Άνχαλτ η AfD εστίασε ειδικά σε μια «αντι-Μερτς» τακτική. Γνωρίζοντας ότι ο καγκελάριος θα επιμένει στο «τείχος» αποκλεισμού της, κατανάλωσε αρκετό χρόνο προπαγάνδας καταγγέλλοντας υποψήφιους της CDU ως «μεταμφιεσμένους αριστερούς», επειδή προτιμούν να συνεργάζονται με αριστερά κόμματα. Μάλιστα ακούγεται ότι προσπαθεί να ωθήσει σε «αποστασία» συντηρητικούς Βουλευτές για να κυβερνήσει στο κρατίδιο!

Σίγουρα το μεταναστευτικό δεν ήταν η μοναδική αιτία που άνοιξε τον δρόμο στην AfD. Έχουν περάσει 36 χρόνια από την επανένωση της Γερμανίας, όμως εξα-

κολουθεί να υπάρχει σημαντικό χάσμα μεταξύ του ανατολικού και του δυτικού τμήματος της χώρας. Σήμερα η δεινή κατάσταση της χώρας, η ενίσχυση αντιλαϊκών πολιτικών, η στρατιωτικοποίηση της βιομηχανικής παραγωγής, το κλείσιμο επιχειρήσεων, η «αναδιάρθρωση-μαζικές απολύσεις» μεγάλων επιχειρήσεων (όχι μόνο λόγω της απώλειας της ρωσικής ενέργειας, αλλά και από τον οξυνόμενο παγκόσμιο ανταγωνισμό) οδηγούν σε ακόμα μεγαλύτερη διεύρυνση αυτού του χάσματος.

Βασικά οι εκλογές στη Σαξονία-Άνχαλτ δεν κατέδειξαν μόνο το στρατηγικό δίλημμα που αντιμετωπίζει η CDU, αλλά το ίδιο το γερμανικό κατεστημένο μετά την «αναντίναξη» της «νέας Οσπολιτικής». Η Γερμανία επιδιώκει να μπει στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό παιχνίδι με αξιώσεις, αλλά το θέμα είναι «πώς»; Θα είναι παίκτης ή «μπάλα»;

Τα σημερινά κυβερνητικά πλάνα θέλουν η Bundeswehr να έχει γίνει ο ισχυρότερος στρατός στην Ευρώπη. Ο Μερτς πρόσφατα δήλωσε ότι η Γερμανία θα έκανε καλά να αποκτήσει τα δικά της πυρηνικά όπλα. Αλλά σε ποιο πλαίσιο αναφέρεται; Νατοϊκό, ευρωπαϊκό, αυτόνομο; Γνωρίζει πολύ καλά ότι η Ρωσία δεν πρόκειται να επιτεθεί στη Γερμανία. Άρα αναφέρεται σε ένα διευρυμένο πλαίσιο ή του NATO ή της ΕΕ.

Σύμφωνα με αυτή την οπτική, το ζήτημα αφορά περισσότερο ένα ενδεχόμενο σενάριο κατά το οποίο η Γερμανία και οι σύμμαχοί της θα επιχειρούσαν να επιτεθούν στη Ρωσία. Πάντως οι αναφορές για πόλεμο με τη Ρωσία ως το 2030 είναι συνεχείς. Το ερώτημα είναι, πόσο στα αλήθεια αυτό φοβίζει τους Γερμανούς; Στα ανατολικά κρατίδια το ποσοστό είναι μικρότερο από 40%. Στα δυτικά, το ποσοστό των πολιτών που υποστηρίζει αυστηρότερες κυρώσεις κατά της Ρωσίας είναι περίπου 55% με τάσεις μείωσης.

Ο Αμερικανός πρόεδρος, όπως αναμενόταν, δηλώνει ικανοποιημένος από τη νίκη της AfD στη Σαξονία-Άνχαλτ, προκαλώντας αντιδράσεις από πλευράς γερ-

μανικής ηγεσίας. Στην πραγματικότητα ο Τραμπ πιέζει όχι μόνο τη Γερμανία, αλλά όλη την Ευρώπη. Θέλει να τη γονατίσει και μετά να έρθει να τη σώσει. Έχει ξανασυμβεί κάτι τέτοιο.

Τα παραδοσιακά γερμανικά κόμματα εξακολουθούν να εφαρμόζουν τη λεγόμενη «υγειονομική ζώνη» απέναντι στην AfD, αποκλείοντας συνεργασία μαζί της. Το μόνο κόμμα που δεν έχει αποκλείσει πλήρως κάποια μορφή συνεργασίας είναι η Συμμαχία Sahra Wagenknecht (BSW).

Όμως όσο η AfD αυξάνει το εκλογικό της ποσοστό τόσο δυσκολότερο γίνεται για το πολιτικό σύστημα να αγνοήσει την επιρροή της. Τι θα κάνει το γερμανικό πολιτικό κατεστημένο αν η μέχρι σήμερα στρατηγική του «τείχους προστασίας» αποδειχθεί ανεπαρκής να αντιμετωπιστεί η AfD; Η επιλογή (που συζητιέται παρασκηνιακά) συμπερίληψης της ακροδεξιότητας στη «συστημική κανονικότητα» έχει ένα επικίνδυνο επιχείρημα: ότι η σημερινή ακροδεξιά είναι σαφώς διαφορετική από τον φασισμό και τον ναζισμό του Μεσοπολέμου! Όμως τόσο ο φασισμός όσο και ναζισμός ήλθαν στην εξουσία τότε με «κανονικές κοινοβουλευτικές διαδικασίες»!

Πάντως, ο πρωθυπουργός της Βόρειας Ρηνανίας-Βεσφαλίας, Wüst, ανοίγει ευθέως τη συζήτηση για τα επόμενα βήματα της CDU. Προτείνει «να εξεταστεί η AfD -ως προς τους στόχους της που θεωρούνται αντίθετοι προς το Σύνταγμα- και μετά να αποφασίσουμε». Ο Μερτς έχει απορρίψει την ιδέα μιας απαγόρευσης της AfD γιατί, πέρα από νομικές, έχει και σοβαρές πολιτικές συνέπειες. Ωστόσο, η σκληρή στάση του Wüst απέναντι στην AfD (που τη χαρακτηρίζει «ναζιστικό κόμμα») αποκτά ακόμη μεγαλύτερο πολιτικό βάρος, αφού θεωρείται ο πιο πιθανός διάδοχος του Μερτς σε περίπτωση που ο τελευταίος αναγκαστεί να αποχωρήσει.

Η πίεση στον Μερτς είναι βέβαιο ότι θα αυξηθεί τις επόμενες εβδομάδες, καθώς γίνονται εκλογές σε δύο ανατολικές

περιοχές αύριο, 20 Σεπτεμβρίου. Η CDU οδεύει προς σαφή ήττα στο κρατίδιο του Μεκλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας, όπου η AfD προηγείται όλων των άλλων κομμάτων. Στο Βερολίνο είναι διαφορετική η εικόνα, αλλά εκεί το κόμμα του έχει πρόβλημα και από τα αριστερά. Ακολουθούν την επόμενη χρονιά, ακόμη τέσσερις πολιτειακές εκλογές.

Μέχρι τώρα το πολιτικό κατεστημένο εκτιμά ότι οι ανατροπές σε τοπικό επίπεδο δεν μεταφέρονται άμεσα σε εθνικό επίπεδο, όπου οι υποψήφιοι πρέπει να προσελκύσουν ένα ευρύτερο τμήμα του εκλογικού σώματος. Αυτό ισχύει ως ένα βαθμό, ωστόσο το γενικότερο κλίμα δεν ευνοεί τέτοιους εφησυχασμούς.

Για χρόνια, η ακροδεξιά της Ευρώπης φαινόταν να επιλέγει «μετριοπάθεια» για να βγει από το περιθώριο. Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η πορεία που ακολούθησαν η Ιταλία Μελόνι και η Γαλλία Λεπέν. Η πρώτη είναι ήδη στο τιμόνι της Ιταλίας. Η δεύτερη, αφού για χρόνια προσπαθεί να «αποδοιμονοποιήσει» το κόμμα της, εγκαταλείποντας τις εκκλήσεις για έξοδο από την ΕΕ και αποστασιοποιώντας το από τη Ρωσία, φιλοδοξεί το ίδιο.

Όπως φαίνεται, η άνοδος της AfD αντηχεί πολύ πέρα από την ανατολική Γερμανία. Για τις άρχουσες ευρωπαϊκές ελίτ, το φόβητρο της ακροδεξιότητας ήταν βολικό, άσχετα αν οι θέσεις της υιοθετούνταν από το «δημοκρατικό τόξο». Ωστόσο, η εκλογική άνοδος της AfD υποδηλώνει ότι μπορεί να υπάρχει μια τρίτη επιλογή προς... «αντιγραφή»: ακροδεξιός ριζοσπαστισμός και εξουσία! Στη Γαλλία, ο φανατικός ακροδεξιός Ζεμούρ προσπάθησε να υπερκεράσει τη Λεπέν. Στην Ιταλία, ο πρώην στρατηγός Βανάτσι αμφισβητεί τη Μελόνι από την ακροδεξιά πτέρυγιά της.

Το κατά πόσον ο ακροδεξιός ριζοσπαστισμός της AfD θα αποτελέσει μια «νικηφόρα συνταγή» εκτός των προπυργίων της στην ανατολική Γερμανία παραμένει προς το παρόν ανοικτό ερώτημα.

XB

Παλαιστίνη

Γεωπολιτικοί ελιγμοί και υποκριτικές κυρώσεις

Η 8η Σεπτεμβρίου ήταν κάθε άλλο παρά μια συνηθισμένη Τρίτη. Πολλοί έσπευσαν να κάνουν λόγο για ιστορική ημέρα κατά την οποία ο εβραϊκής καταγωγής Βρετανός ΥΠΕΞ, Εντ Μίλιμπαντ, δήλωσε πως η Βρετανία θα απαγορεύσει το εμπόριο προϊόντων που παράγονται σε παράνομους ισραηλινούς εποίκισμούς στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη. Μάλιστα, άλλες 12 χώρες -ανάμεσά τους η Γαλλία, ο Καναδάς και σειρά χωρών της ΕΕ- δηλώνουν έτοιμες να επιβάλουν ή να εξετάσουν την επιβολή αντίστοιχων περιορισμών.

Ας μας συγχωρήσουν οι αναγνώστες την ειρωνεία, αλλά οι ιμπεριαλιστές δεν κάνουν μπίζνες με... ζαρζαβατικά -και αυτό το γνωρίζουν πρώτα και πάνω απ' όλα οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές. Αυτά που διακυβεύονται είναι γεωπολιτικά συμφέροντα στην περιοχή αλλά και παγκόσμια και αυτό που κυριαρχεί στις σχέσεις τους είναι ο ανταγωνισμός και όχι η συνεργασία. Ανταγωνισμός μεταξύ τους αλλά κατά βάση με τις ΗΠΑ, καθώς διαβλίνουν τον κίνδυνο να χάσουν τα ερεί-

σματα και τις σχέσεις που διατηρούσαν με χώρες της Μέσης Ανατολής.

Όλες οι χώρες που πρωτοστατούν σ' αυτή την κίνηση δεν ξύπνησαν με φιλοπαλαιστινιακά αισθήματα, ούτε τους έπιασε ο πόνος για την εθνοκάθαρση στη Δυτική Όχθη. Δεν τους καίγεται καρφί για το πόσους νέους παράνομους οικισμούς θα δημιουργήσουν οι σιωνιστές. Άλλωστε, μιλάμε για τον βρετανικό ιμπεριαλισμό, που πούλησε στην κυριολεξία την παλαιστινιακή γη στους σιωνιστές, που δημιούργησε τους όρους για τη μεγάλη Νάκμπα του 1948. Και, ας μην ξεχνάμε, το σύνθημα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη», η παλαιστινιακή σημαία και η κεφίγια εξακολουθούν να απαγορεύονται στις χώρες αυτές. Δεν προβλέπεται να σταματήσουν τη συνεργασία τους με το Ισραήλ, ειδικά στον τομέα της ασφάλειας. Ο καθηγητής Διεθνών Σχέσεων στο Πανεπιστήμιο Μπεν Γκουριόν, Σάρρον Πάρντο, είναι σαφής: «Οι πολιτικές διαφωνίες μπορεί να είναι βαθιές, αλλά ο διάλογος συνεργασίας στον τομέα της ασφάλειας εμφανίζεται

πολύ πιο ανθεκτικός από ποτέ».

Ακόμα πιο συγκεκριμένος, ο Γερμανός κεντροδεξιός ευρωβουλευτής Νίκλας Χέρμποςτ δηλώνει πως «είναι προς το συμφέρον της Ευρώπης να διατηρεί μια σταθερή και αξιόπιστη σχέση με το Ισραήλ». Εξάλλου, οι συμφωνίες των τελευταίων μηνών τον επιβεβαιώνουν: Η Γερμανία αναπτύσσει τον «κυβερνοθόλο» της με ισραηλινή τεχνολογία. Ελλάδα, Κύπρος, Ιταλία υπογράφουν συμφωνίες δισεκατομμυρίων με το Ισραήλ.

Από την άλλη, πώς μπορεί να εξηγηθεί η στάση των ΗΠΑ; Ο Τραμπ γνώριζε για την κίνηση της Βρετανίας, αλλά δεν έκανε κάτι για να στηρίξει τον «φίλο του τον Μπίμπι» και αυτό αναζωπύρωσε τα σενάρια περί ρήξης στις σχέσεις ΗΠΑ-Ισραήλ. Το βέβαιο είναι πως οι ΗΠΑ θα συνεχίσουν να στηρίζουν το Ισραήλ. Γι' αυτούς είναι λεπτομέρεια αν στο τιμόνι θα βρίσκεται ο Νετανιάχου ή κάποιος άλλος (γνωστή η ρήση «άσπρη γάτα, μαύρη γάτα...»). Οι εκλογές είναι κοντά και μένει να δούμε πόσο αποτελεσματικό είναι το πριόνισμα του Νετανιά-

Ποια σχέση μπορεί να έχουν η κινηματογραφική Οδύσσεια του Νόλαν με την προσπάθεια χιλιάδων απελπισμένων Αφρικανών, στην πλειοψηφία τους Μαροκινών, να περάσουν στην ισπανική κτήση θύλακα της Θέουτα, εκτός από την κοινή μοίρα εκείνων που χάνονται στο ταξίδι και στα κύματα προσπαθώντας να ξεφύγουν από ανθρώπινα δεινά; Από πρώτη όψη, καμιά. Αν δεν σταθείς μόνο στη δύναμη της εικόνας και στις διάφορες κριτικές για το περιεχόμενο, τους πρωταγωνιστές και τη σκηνοθεσία και ψάξεις περισσότερο με αφορμή σκηνές της ταινίας που γυρίστηκαν σε μια ακτή της δυτικής Αφρικής, μπορεί να ανακαλύψεις βαθύτερες συσχετίσεις και ερμηνείες για τα τραγικά γεγονότα.

Η Ντάχλα, μια εκπληκτική χερσόνησος με αστραφτερή λευκή άμμο στο νότιο άκρο της Δυτικής Σαχάρας, είναι το «στολίδι του στέμματος» της μαροκινής κατοχής σε αυτή τη μεγάλη έκταση της βορειοδυτικής Αφρικής η οποία έχει μια ακτογραμμή 1.100 χιλιομέτρων στον Ατλαντικό. Ύστερα από μια εκατονταετή ισπανική κυριαρχία μέχρι την πώση της δικτατορίας του Φράνκο έγινε από το 1975 λεία και εκ νέου αποικία του Μαρόκου. Το τελευταίο προσάρτησε σχεδόν το 80% μια έκτασης 266.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και σχεδόν το σύνολο της ακτογραμμής. Η γη είναι πλούσια σε φωσφορικά άλατα και άλλα ορυκτά, η θάλασσα σε κοπάδια σαρδέλας και άλλα αλιεύματα και ο ήλιος μαζί με τον άνεμο βοηθούν στην παραγωγή ανανεώσιμης ενέργειας. Σε αυτή την περιοχή πριν τον συστηματικό εποικισμό των Μαροκινών ζούσαν οι Σαχράουι. Ένας νομαδικός αραβο-βερβέριος λαός, σημαντικό τμήμα του οποίου αναγκάστηκαν να γίνουν πρόσφυγες, να μετακινηθούν σε καταυλισμούς στην γειτονική Αλγερία ή να μεταναστεύσουν στα Κανάρια νησιά, στην

χού. Αρκεί να αναφέρουμε τα δημοσιεύματα της εφημερίδας Haaretz ότι ήταν ενήμερος για την επίθεση της 7ης Οκτωβρίου 2023, αλλά δεν έκανε τίποτε για να την αποτρέψει, αλλά και τον κατακερματισμό των δεξιών κομμάτων. Συνολικά 38 κόμματα θα συμμετέχουν στις επόμενες εκλογές, γεγονός που, αν μη τι άλλο, δυσκολεύει τις συνεργασίες μεταξύ τους.

Ας μην προτρέχουμε, όμως. Αυτό που μέχρι στιγμής είναι σίγουρο είναι πως οι σιωνιστές συνεχίζουν να δολοφονούν. Την ημέρα που η Βρετανία ανακοίνωσε τις «κυρώσεις», και μόνο αυτή, 30 Παλαιστίνιοι συνελήφθησαν για «τρομοκρατική δραστηριότητα». Οι κατοχικές δυνάμεις για να εξαναγκάσουν τους Παλαιστίνιους να φύγουν από χωριό στη βόρεια κοιλάδα του Ιορδάνη κατέστρεψαν εδώ κι έναν μήνα τον αγωγό ύδρευσης και έχουν μπλοκάρει τον δρόμο προς την περιοχή. Στη Γάζα, άλλη μια μαζική κηδεία 100 βρεφών και παιδιών αποδεικνύει ότι οι 75.000 νεκροί είναι τραγικά υποτιμημένο ως νούμερο. Τα ερείπια δεν θα μπορούν να κρύψουν για πολύ ακόμα τα εγκλήματα των σιωνιστών. Ο παλαιστινιακός λαός αντέχει και κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει νέα έκρηξη.

Ισπανία και αλλού. Σήμερα, περίπου 200.000 Σαχραουίτες ζουν σε στρατόπεδα προσφύγων κοντά στην αλγερινή πόλη Τιντούφ, στα σύνορα με τη Δυτική Σαχάρα. Το «Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Σαγκία ελ Άμρα και του Ρίο ντε Όρο», όπως είναι το πλήρες όνομα του Πολισάριο, ιδρύθηκε το 1973 με στόχο να αποτινάξει την ισπανική κυριαρχία και συνέχισε με μεγαλύτερη ένταση τον αγώνα ενάντια στην μαροκινή κατοχή. Το 1976 ανακήρυξε την ανεξαρτησία της Αραβικής Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Σαχάρα. Για δεκαετίες ο ΟΗΕ και ένας μεγάλος αριθμός κρατών, κυρίως του Τρίτου Κόσμου, αναγνωρίζει το Μέτωπο ως νόμιμο εκπρόσωπο του λαού των Σαχράουι και περισσότερα από 100 διεθνή ψηφίσματα υποστηρίζουν το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του. Αν και η συμφωνία εκκευρίας που τέθηκε σε ισχύ το 1991 προέβλεπε την διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την ανεξαρτησία, το αντιδραστικό καθεστώς του Ραμπάτ όχι μόνο δεν έχει δεχθεί να πραγματοποιηθεί αλλά αντίθετα συνεχίζει την πολιτική εποικισμού, καταστολής και βίαιης ενσωμάτωσης. Μια από τις τακτικές που ακολουθεί το Μαροκινό καθεστώς για την εμπέδωση της κυριαρχίας του είναι η προώθηση του διεθνούς τουρισμού, αθλητικών εκδηλώσεων, κινηματογραφικών και πολιτιστικών φεστιβάλ και διεθνών γυρισμάτων ταινιών, όπως στην περίπτωση της «Οδύσσειας» δίνοντας επιδοτήσεις και άλλα ανταλλάγματα. Για την επιλογή του Νόλαν να μετατρέψει σε κινηματογραφική σκηνή μια ακτή της Ντάχλα υπήρξαν έντονες τοπικές και διεθνείς αντιδράσεις.

Τα χρήματα που ξοδεύει απλόχερα η μαροκινή ελίτ για την παρουσία χιλιάδων στρατιωτών, για την επιτήρηση του τείχους-αναχώματος 2.700 χιλιομέτρων, για αγορές στρατιωτικού εξοπλισμού και για γιγαντιαίες επενδύσεις σε έργα υποδομής στην κατεχομένη Δυτική Σαχάρα τα στερεί από τα εκατομμύρια φτωχών Μαροκινών, ιδιαίτερα των νέων που δεν βρίσκουν δουλειά και δεν μπορούν να σπουδάσουν. Η ανεργία επίσημα ανέρχεται στο 10,8% αλλά στην πραγματικότητα είναι πολύ μεγαλύτερη ανάμεσα στους νέους και στις γυναίκες. Η ανεργία των νέων έχει φτάσει σχεδόν το 40%, ενώ περίπου το ένα τέταρτο των Μαροκινών κάτω των 30 ετών, περίπου 2,9 εκατομμύρια άνθρωποι, -δεν βρίσκονται ούτε στην εκπαίδευση, ούτε στην εργασία. Η ανεργία μεταξύ των αποφοίτων πανεπιστημίων ανέρχεται στο 25%. Τόσο στις πόλεις όσο και στην ύπαιθρο είναι έντονα τα φαινόμενα ακραίας φτώχειας και ανισοτήτων. Παρά την εκτεταμένη κρατική καταστολή είναι συχνές οι εξεγέρσεις των νέων καθώς και τα κύματα φυγής. Σύμφωνα με έρευνα του ΟΗΕ η μεταναστευτική διασπορά των Μαροκινών είναι μεταξύ των μεγαλύτερων παγκόσμια σε σχέση με τον πληθυσμό και κάθε χρόνο κατά μέσο όρο περισσότεροι από 61 χιλιάδες εγκαταλείπουν την χώρα. Οι δείκτες οικονομικής ανάπτυξης που συνηθίζει να διαφημίζει το καθεστώς είναι, όπως συνήθως, παραπλανητικοί. Μια μειοψηφική ελίτ στο κέντρο της οποίας βρίσκεται η βασιλική οικογένεια λεηλατεί τον πλούτο. Η τελευταία ελέγχει μέσω μιας εταιρίας επενδύσεων πέντε μεγάλες εταιρίες η αξία των οποίων αποτι-

Δυτική Σαχάρα και Θέουτα

Η Σκύλα και η Χάρυβδη

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα κείμενο καταγγελίας για τα γυρίσματα της Οδύσσειας από την σελίδα του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Δυτικής Σαχάρας

festivalsahara.org/en/news/the-odyssey-nightmare-christopher-nolan/

και ένα άρθρο για την μαζική έξοδο των Μαροκινών από το Sahara Press Service www.spsrasd.info/en/2026/08/05/17152.html

μάται σε 17,5 δις δολάρια. Η Al Mada είναι η μεγαλύτερη εταιρία στο Μαρόκο με επενδύσεις σε πολλές αφρικάνικες χώρες και ο Μοχάμεντ Στ' θεωρείται ο πλουσιότερος μονάρχης στην ήπειρο.

Η 30η Ιουλίου γιορτάζεται μεγαλοπρεπώς, ως «Ημέρα του Θρόνου», καθώς την ίδια ημερομηνία το 1999 ο Μοχάμεντ χρίστηκε επίσημα βασιλιάς. Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος απηύθυνε ομιλία προς το έθνος απαριθμώντας τις επιτυχίες του. Ήταν τόσο «πειστικός» που λίγο μετά το τέλος της δεκάδες χιλιάδες νέοι Μαροκινόι, ορισμένοι ανήλικοι, εγκατέλειψαν την χώρα με προορισμό την Θέουτα και μέσω αυτής την Ισπανία! Τους ακολούθησαν πρόσφυγες και από άλλες αφρικάνικες χώρες. Άλλοι μέσω της θάλασσας και άλλοι παραβιάζοντας τους φράκτες. Τουλάχιστον 72.000 μετανάστες πέρασαν από το Μαρόκο στη Θέουτα στο διήμερο 30 και 31 Ιουλίου. Γύρω στους 100 από αυτούς έχασαν την ζωή τους, οι περισσότεροι από πνιγμό. Η πλειοψηφία τους αναγκάστηκε να γυρίσει στο Μαρόκο αλλά ακόμη 5.000 περίπου παραμένουν στους δρόμους και στις παραλίες της Θέουτα, μεταξύ των οποίων έως και 1.400 παιδιά. Οι εικόνες ταξίδεψαν σε όλο τον κόσμο και προξένησαν συγκίνηση, εσωτερική αντιπαράθεση στην Ισπανία και αντιδράσεις από ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, οι οποίες διαπιστώνουν πως το φρούριο που έχουν στήσει καθώς και οι «εξωτερικές φρουρές» στη βόρεια Αφρική δεν μπορούν να σταματήσουν τους ανθρώπους που βρίσκονται σε απελπισία.

Το αντιδραστικό καθεστώς του Μαρόκο μπορεί να έδειξε πως δυσανασχετεί για το στραπατσάρισμα της εικόνας του αλλά είναι κοινό μυστικό πως από καιρό χρησιμοποιεί τη γεωγραφική θέση του και τους ξεριζωμένους Αφρικανούς ως διαπραγματευτικό χαρτί στα ελεεινά παζάρια με τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις. Ενθαρρυνόμενο από την ανοικτή υποστήριξη της Ουάσιγκτον στην αποικιακή πολιτική του στην Δυτική Σαχάρα και ενισχυμένο με εξοπλιστικά προγράμματα επιδιώκει να γίνει αναμεταδότης των αμερικανικών φιλοδοξιών και της κοινής στρατηγικής των ΗΠΑ με το Ισραήλ στην Αφρική. Γι αυτό φρόντισε να ενταχθεί πλήρως στις Τραμπικές «Συμφωνίες του

Αβραάμ», να συμμετάσχει στην αστυνομική φρουρά της γενοκτονίας των Παλαιστίνιων στην Γάζα (στην Τραμπική «Διεθνή Δύναμη Σταθεροποίησης») και να αναπτύξει πολύπλευρες συνεργασίες με το σιωνιστικό κράτος σε πλήρη αντίθεση με την θέληση του μαροκινού λαού. Ορισμένοι αναλυτές συνδύασαν αυτές τις στενές συμμαχίες με υποψίες πως η μαζική έξοδος υποκινήθηκε από τις κρατικές υπηρεσίες του Μαρόκου και του Ισραήλ με σκοπό να πλήξουν την ισπανική κυβέρνηση για την στάση της απέναντι στην γενοκτονία στην Γάζα. Επισήμαναν μάλιστα την χρονική σύμπτωση της επίσκεψης του Ισπανού πρωθυπουργού, Σάντσεθ, στην Αλγερία, παραδοσιακή αντίπαλο του Μαρόκου. Στην πραγματικότητα όμως η Ισπανία τόσο ιστορικά όσο και στις ημέρες μας είναι συνένοχη για τη δυστυχία τόσο του λαού της Δυτικής Σαχάρας όσο και του Μαρόκου συνεργαζόμενη σταθερά με το δικτατορικό μοναρχικό καθεστώς του Ραμπάτ. Ήταν μάλιστα ο ίδιος ο Σάντσεθ που δήλωσε πριν λίγα χρόνια πως το μαροκινό αποικιακό σχέδιο για δήθεν αυτονομία της Δυτικής Σαχάρας είναι ρεαλιστικό!

Οι αναγκασμένοι από την φτώχεια και τους πολέμους μετανάστες χρησιμοποιούνται από τα κράτη και τις κυβερνήσεις ως εργαλείο εξωτερικής πολιτικής και «όπλο» για πολιτικούς εκβιασμούς. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως μπροστά σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο μπορεί κανείς να ζητά από αντιδραστικά καθεστώτα, σαν αυτό του Μαρόκου, να είναι συνεπή στον ρόλο τους ως εξωτερικού φρουρού των συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ακόμη περισσότερο να υπερασπίζεται τις ισπανικές αποικιακές κτήσεις επειδή υπάρχουν Αμερικανοί ή και Ισραηλινοί παράγοντες που ζητούν την επιστροφή τους στο Μαρόκο για δικούς τους γεωπολιτικούς σκοπούς. Στο διεθνές απάνθρωπο παιχνίδι εκμετάλλευσης των μεταναστών και των προσφύγων καμία κυβέρνηση, κανείς ιμπεριαλισμός και κανένα αστικό κράτος δεν είναι αθώοι. Όπως και στην ομηρική Οδύσσεια, ακόμη και όταν κάποιος καμώνονται τους συμπονετικούς, στην πραγματικότητα λειτουργούν απέναντί τους με τον ίδιο τρόπο. Και αυτοί οι δύστυχοι βρίσκονται διαρκώς ανάμεσα στη Σκύλα και στη Χάρυβδη!

Σύνοδοι Σαγκάης και BRICS

Αμφισβήτηση πρωτοκαθεδρίας των ΗΠΑ-Δύσης

Μια βδομάδα μετά την έναρξη της αμερικανικής εκστρατείας για την οικονομική απομόνωση του Ιράν πραγματοποιήθηκε η 25η Σύνοδος του Οργανισμού της Σαγκάης (SCO) στο Μπισκέκ του Κιργιστάν (31/8-1/9) και σε δυο βδομάδες ακολούθησε η σύνοδος των BRICS στο Νέο Δελχί (12-13/9), δίνοντας την ευκαιρία στους πρωταγωνιστές, Ρωσία και Κίνα, να παρουσιάσουν το δικό τους ψεύτικο αφήγημα του «πολυπολικού» κόσμου, μέσα από το οποίο αμφισβητούν την πρωτοκαθεδρία της Δύσης.

Μέσα από τις συνόδους οι δυο μεγάλοι ιμπεριαλιστές της Ανατολής, διατηρώντας τις ιδιαίτερες επιδιώξεις τους ο καθένας, έστειλαν το μήνυμα προς ΗΠΑ ότι και μπορούν να συσπειρώνουν χώρες κάτω από ένα δικό τους πλαίσιο γεωπολιτικής και εμπορικής συνεργασίας και μπορούν να θέτουν διευρυμένα πεδία περαιτέρω συνεννόησης και πολιτικής σύγκλισης, παρά τις επιμέρους αντιθέσεις και διαφορές χωρών εντός και των δυο σχημάτων.

Πούτιν και Σι επιδιώκουν να εντάξουν στη δική τους τροχιά αντιπαράθεσης και ανταγωνισμού με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό μια σειρά χώρες στο φόντο και των πολεμικών μετώπων που έχουν ανοίξει και να προβάλουν ισχύ και επιρροή, διαμορφώνοντας τη βάση για χτίσιμο συμμαχιών και μετατόπιση συσχετισμών τόσο στον ασιατικό χώρο όσο και παγκόσμια.

Διακήρυξη στο Μπισκέκ

Η Διακήρυξη του Μπισκέκ υπογράφηκε από τις 10 χώρες του συνασπισμού (Ρωσία, Κίνα, Ινδία, Ιράν, Πακιστάν, Λευκορωσία, Καζακστάν, Κιργιστάν, Τατζικιστάν, Ουζμπεκιστάν) και καταδίκασε τον πόλεμο ΗΠΑ και Ισραήλ κατά του Ιράν, καθώς και τις δυτικές κυρώσεις εναντίον μελών του Οργανισμού, οι οποίες «*παραβιάζουν τις αρχές και*

τους κανόνες του διεθνούς δικαίου και του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών και δημιουργούν σοβαρούς κινδύνους για τη διεθνή ειρήνη, την ασφάλεια και τη σταθερότητα», όπως διατυπώθηκε.

Στη δήλωση προστέθηκε: «*Τα κράτη μέλη εκφράζουν τα ειλικρινή συλλυπητήριά τους προς τον λαό και την κυβέρνηση της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν για τον τραγικό θάνατο του Ανώτατου Ηγέτη Σεϊντ Αλί Χαμενεϊ, καθώς και προς τις οικογένειες των θυμάτων*».

Τα μέλη της SCO επιβεβαίωσαν επίσης «*την υποστήριξή τους στην κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν και στην επίλυση της σύγκρουσης αποκλειστικά μέσω πολιτικών και διπλωματικών μέσων*».

Επιπλέον, στη δήλωση καταδικάζονται οι επιθέσεις του Ισραήλ κατά της Παλαιστίνης, που «*έχουν αποσταθεροποιήσει τη Δυτική Ασία*», κάνοντας λόγο για «*μια συνολική και δίκαιη επίλυση του παλαιστινιακού ζητήματος*», υπονοώντας την αντιδραστική λύση των δύο κρατών.

Χωρίς να αναφέρονται συγκεκριμένα στις αμερικανικές κυρώσεις κατά του Ιράν και των χωρών που διατηρούν εμπορικές σχέσεις με αυτό, καθώς και στις δυτικές κυρώσεις κατά της Ρωσίας λόγω του πολέμου της εναντίον της Ουκρανίας, τα μέλη της SCO δήλωσαν επίσης στη διακήρυξή τους ότι «*αντιτίθενται σε οποιαδήποτε μονομερή καταναγκαστικά μέτρα που αντιβαίνουν στους κανόνες του ΟΗΕ και του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και θα μπορούσαν να έχουν αρνητικές επιπτώσεις στην παγκόσμια οικονομία*».

Οι ηγέτες των χωρών μελών καθώς και οι 17 χώρες - εταίροι διαλόγου, μεταξύ αυτών η Τουρκία, η Αίγυπτος, η Σαουδική Αραβία, το Κατάρ, μέσα από διμερείς επαφές και συναντήσεις επιβεβαίωσαν την επιθυμία τους για ανάπτυξη και ενίσχυση των σχέσεων και στενότερη συνεργασία, σε ένα περιβάλλον

άγριου ανταγωνισμού και σε αντιπαράθεση με την επιθετική πολιτική της διοίκησης Τραμπ που τινάζει στον αέρα σχέσεις και ισορροπίες και ασκεί αφόρητες πιέσεις.

Οι ιδιαίτερες επιδιώξεις

Ο Σι στην ομιλία του, με υπονοούμενα κατά των ΗΠΑ, τόνισε την ανάγκη «*να εμποδίσουμε εξωτερικές δυνάμεις να παρεμβαίνουν στις εσωτερικές υποθέσεις*», προβάλλοντας το «*πνεύμα της Σαγκάης*», ένα πλαίσιο «*συνεργασίας, αμοιβαίου οφέλους και σεβασμού*», και παρουσιάστηκε ξανά ως εγγυητής της παγκόσμιας ασφάλειας και σταθερότητας, τονίζοντας ότι η Κίνα είναι έτοιμη να αναλάβει ρόλο διαμεσολαβητή σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή. Επιπλέον, από τη μεριά του Πεκίνου ο Οργανισμός χρησιμοποιείται ως όχημα του κινεζικού δρόμου και μεγαλύτερης διείσδυσης στον χώρο της Κεντρικής Ασίας.

Παράλληλα ο Πούτιν παρουσιάστηκε με Κίνα και Ινδία δίπλα του, έκανε επίδειξη της ρωσικής αντοχής, διατηρώντας την εμβέλεια στρατιωτικής και ιστορικής επιρροής σε ασιατικά κράτη, και υπερθεμάτισε στην ανάπτυξη των εμπορικών συναλλαγών με τη χρήση εθνικών νομισμάτων, δείχνοντας ότι δεν τρομάζουν οι απειλές Τραμπ για κυρώσεις σε χώρες που συνεργάζονται με το Ιράν, ενώ επιβεβαίωσε τη διατήρηση και διεύρυνση της στήριξης στην Τεχεράνη, με τον Πεξεσκιάν να μιλά για ανάγκη κοινής αντίστασης στις μονομερείς πρακτικές των ΗΠΑ.

Η Ινδία, χώρα που συμμετέχει στην αμερικανική στρατηγική συνεργασία QUAD στον ΙνδοΕιρηνικό μαζί με Ιαπωνία και Αυστραλία, παρά τις αντιθέσεις της με Κίνα και Πακιστάν, εξακολουθεί να διατηρεί παράλληλες και πολυμερείς σχέσεις, αντιστεκόμενη στις αμερικανικές πιέσεις και τον πόλεμο δασμών, ενώ στο περιθώριο των επαφών ο Μόντι ζή-

τησε από τον «*φίλο*» του Πούτιν να βρει μια διέξοδο στη ουκρανική σύγκρουση.

Παρότι στο εσωτερικό του Οργανισμού υπάρχουν σημαντικές αποκλίσεις (π.χ. στάση Ινδίας στο Ουκρανικό, οικονομικοί ανταγωνισμοί, συνοριακές διαφορές και ιστορική εχθρότητα), η παρουσία του Μόντι δίπλα στον Πούτιν και Σι Τζινπινγκ ενισχύει την αντιδυτική εικόνα και την ικανότητα συγκέντρωσης ετερόκλητων δυνάμεων κάτω από μια πολιτική ομπρέλα, παρόλο που υπάρχει μεγάλη απόσταση να ονομαστεί αυτό πολιτικοστρατιωτική συμμαχία.

Αντίστοιχα, στη σύνοδο των BRICS, που ο Σι βρέθηκε στο Νέο Δελχί ύστερα από 7 χρόνια, συναντήθηκαν ξανά οι τρεις ηγέτες και, ενώ δεν υπήρχε καμιά αναφορά στον πόλεμο στην Ουκρανία, ζητήθηκε η μέγιστη αυτοσυγκράτηση στη Μέση Ανατολή, «*φωτογραφήθηκαν*» χωρίς να κατονομάζονται οι ΗΠΑ, καταδικάστηκαν τα μονομερή μέτρα εξαναγκασμού και δασμών και υποστηρίχτηκε η απρόσκοπτη ροή στις αλυσίδες εφοδιασμού και ενέργειας.

Ωστόσο, στη σύνοδο αυτή εκδηλώθηκαν σε μεγαλύτερο βαθμό οι διαιρέσεις καθώς μπλοκαρίστηκε η έκδοση κοινού ανακοινωθέντος από τα ΗΑΕ, λόγω των δεσμών τους με το Ισραήλ, όπως αποκάλυψε ο Αραγτσι, αποδεικνύοντας ότι ο πόλεμος στο Ιράν θέτει σε δοκιμασία τη συνοχή του μπλοκ.

Συνοψίζοντας, θα λέγαμε ότι η εμπρηστική πολιτική των ΗΠΑ, οι επιθέσεις που ξεδιπλώνονται, οι συγκρούσεις, οι απειλές και οι εκβιασμοί μεγάλωνουν τη δυσπιστία, την απώλεια εμπιστοσύνης, την ανασφάλεια και τη δυσαρέσκεια μιας σειράς ενδιάμεσων περιφερειακών δυνάμεων και εξαρτημένων χωρών που αναζητούν το «*αντίβαρο*» και αυξάνεται παράλληλα η «*αξία*» οργανισμών όπως η Σαγκάη και οι BRICS, μέσω των οποίων επιδιώκεται και η κεφαλαιοποίηση αυτής της κατάστασης από τον ρωσικό και κινεζικό ιμπεριαλισμό!

Ουκρανία

Ο πόλεμος διευρύνεται σε χώρο και βαθαίνει

Η ραγδαία επιδείνωση των γερμανο-ρωσικών σχέσεων προκαλεί μεγαλύτερη όξυνση και τροφοδοτεί με περισσότερο εύφλεκτο υλικό τον πόλεμο στην Ουκρανία, τη στιγμή που όποιες συναντήσεις-συζητήσεις για «*ειρήνευση*» παραπέμπονται για... αργότερα.

Είναι φανερό ότι, αν από τη μια υπάρχουν μερίδες που αμφισβητούν την αποτελεσματικότητα των επιλογών των τελευταίων χρόνων (όπως αυτό αντανάκλαστηκε και με την άνοδο της AfD), υπάρχουν ισχυρές μερίδες στα ηγετικά κλιμάκια της ιμπεριαλιστικής Γερμανίας που συνεχίζουν να τάσσονται υπέρ της όξυνσης των σχέσεων με τη Ρωσία, αφήνοντας πίσω τους την περιβόητη Ostpolitik. Είναι χαρακτηριστικό της διαπάλης που γίνεται (και) στην αστική τάξη και το πολιτικό προσωπικό της Γερμανίας το εξής: Ενώ μέσα στο καλοκαίρι η γερμανική δικαιοσύνη είχε κατηγορήσει ανοιχτά Ουκρανούς για τη δολιοφθορά του αγωγού Stream 2, αμέσως μετά η

γερμανική πολιτική ηγεσία κατηγορήσε ανοιχτά τη Ρωσία για «*απόπειρα*» επίθεσης με drone στο αεροδρόμιο της Λιψίας ενάντια σε αεροπλάνα που θα μετέφεραν στρατιωτικό υλικό στην Ουκρανία. Μάλιστα, ο Γερμανός υπουργός Εσωτερικών δημοσιοποίησε στοιχεία που, κατά τη γερμανική πλευρά, δείχνουν ξεκάθαρα ρωσική εμπλοκή. Ως άμεση απάντηση η Γερμανία έκλεισε το ρωσικό προξενείο στη Βόννη (έχει τώρα απομείνει μόνο η ρωσική πρεσβεία στο Βερολίνο) και διέκοψε τη λειτουργία του πολιτιστικού κέντρου Russian House στο Βερολίνο. Ταυτόχρονα, προανήγγειλε μια σειρά επιπλέον οικονομικών κυρώσεων από τις πρόσφατες που έχει αποφασίσει-υλοποιήσει η ΕΕ.

Η Ρωσία, αφού χαρακτήρισε ως προβοκάτσια τη γερμανική κατηγορία για το επεισόδιο στη Λιψία, ανταπάντησε με το κλείσιμο του Γενικού Προξενείου της Γερμανίας στην Αγία Πετρούπολη και τη διακοπή λειτουργίας των εναπομεινάντων παραρτημάτων

του Ινστιτούτου Γκαίτε σε Μόσχα, Αγία Πετρούπολη και Εκατερίνενμπουργκ. Ακόμη, η ρωσική πλευρά χαρακτήρισε τις γερμανικές κατηγορίες ως «*έναρξη πολέμου*», ανεβάζοντας τόνους στην επιθετική ρητορική της σε βάρος της Γερμανίας.

Παρά τις διαψεύσεις και την άρνηση ανάληψης ευθύνης από τη Ρωσία, τόσο στο Βερολίνο όσο και στις υπόλοιπες σημαίνουσες πρωτεύουσες της Ευρώπης (Παρίσι, Βρυξέλες και Λονδίνο) έχουν δυναμώσει η υπαρκτή εδώ και μήνες επιχειρηματολογία και άποψη ότι το επεισόδιο στη Λιψία είναι ένα μέρος μόνο του ρωσικού υβριδικού πολέμου σε βάρος της Ευρώπης. Γίνεται λόγος για επιχειρήσεις κάτω από το όριο μιας συμβατικής επίθεσης, αλλά για χρήση διαφορετικών μέσων πρόκλησης ανασφάλειας, οικονομικού κόστους ή πολιτικής αποσταθεροποίησης. Τέτοια μέσα είναι κυβερνοεπιθέσεις, εμπρησμοί, σαμποτάζ, κατασκοπεία, παρεμβάσεις σε κρίσιμες υποδομές, επιχειρήσεις με drones και άλλα.

Ουσιαστικά, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ερμηνεύουν το συγκεκριμένο (και όχι μόνο) περιστατικό ως ένα μήνυμα της Ρωσίας ότι μπορεί να μεταφέρει τον πόλεμο ή έστω την αίσθηση κινδύνου στην καρδιά της ευρωπαϊκής ηπείρου.

Παρόλο που η ρωσική πλευρά αρνείται κάθε ανάμιξη, είναι γεγονός ότι το τελευταίο διάστημα έχουν συμβεί πολλά «*ύποπτα*» περιστατικά σε διάφορες χώρες κυρίως της ανατολικής Ευρώπης αλλά και των Βαλκανίων. Ενδεικτικά να θυμίσουμε περιπτώσεις πυραύλων ή drones που προκάλεσαν πανικό σε Πολωνία και Ρουμανία. Την πρόσφατη πυρκαγιά (ή εμπρησμό;) σε δύο στρατιωτικά εργοστάσια στη Βουλγαρία και φυσικά το drone στη Λιψία. Ακόμη και την έκρηξη πυραύλου κοντά σε τρένο που πήγαινε από την Ουκρανία στην Πολωνία κοντά στα σύνορα, τρένο που μετέφερε τον Μπόρις Τζόνσον, τον Πετρέους και μέλη της γερμανικής Μπούντεσταγκ.

Το τελευταίο διάστημα έχουν πλη-

Μέση Ανατολή

Νέα πεδία σύγκρουσης, νέα αδιέξοδα, νέοι κίνδυνοι

Με νέα πεδία αντιπαράθεσης φορτώνεται συνεχώς η κατάσταση στη Μέση Ανατολή, ενώ παρατείνονται τόσο τα αδιέξοδα όσο και οι προσπάθειες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να αναιρέσει, εν μέρει ή συνολικά, τις αποτυχίες του σε σχέση με τους στόχους της επίθεσής του στο Ιράν.

Οι ΗΠΑ επιλέγουν να συνδυάσουν μια ασφυκτική οικονομική πίεση, περιφερειοποιώντας, όπως δηλώνει στο Middle East Eye η Σίνα Τούσι από το Κέντρο Διεθνούς Πολιτικής, «την οικονομική απομόνωση του Ιράν», και μια σημαντική στρατιωτική παρουσία πέριξ του Περσικού Κόλπου με διπλό σκοπό από τη μια την ένταση του ναυτικού αποκλεισμού των δεξαμενόπλοιων του Ιράν και από την άλλη τη δημιουργία συνθηκών «ασφαλούς διέλευσης» για τα πλοία όλων των υπόλοιπων χωρών.

Ειδικά όσον αφορά το πρώτο σκέλος, τα ΗΑΕ, πριν ακόμα επισημοποιηθούν οι κυρώσεις, αποφάσισαν την αναστολή «όλων των δραστηριοτήτων, των εμπορικών ανταλλαγών και των χρηματοοικονομικών συναλλαγών με την Τεχεράνη μέχρι νεωτέρας». Επίσης, με τα μέχρι τώρα στοιχεία, έχουν στοχοποιηθεί και αποκλείεται από την προσβασιμότητα στο δολάριο και το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα, πέρα από το σύνολο των τραπεζικών ιδρυμάτων του Ιράν, η VTB Bank (Ρωσία) και η Golden Global Bank (Τουρκία), τα υποκαταστήματά της δεύτερης μεγαλύτερης αιγυπτιακής τράπεζας Banque Misr στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Δεκάδες ανταλλακτήρια και επενδυτικές εταιρείες με έδρα τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (ΗΑΕ), την Κίνα και την Τουρκία έχουν δεχθεί επίσης κυρώσεις επειδή λειτουργούσαν «ως σκιώδη τραπεζικά δίκτυα για το ξέπλυμα των ιρανικών εσόδων».

Είχαμε εκτιμήσει ότι αυτές οι κινήσεις των ΗΠΑ, με δεδομένη την επιδεινούμενη οικονομική κατάσταση στο Ιράν, ήταν πιθανό να οδηγήσει την ιρανική ηγεσία στην επιλογή να αυξήσει το πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό κόστος για τις ΗΠΑ. Έτσι είχαμε τα πλήγματα των «Φρουρών της Επανάστασης» εναντίον δύο αντιτορπιλικών των ΗΠΑ στις αρχές του Σεπτέμβρη, που άνοιξαν νέο κύκλο

κλιμάκωσης των εκατέρωθεν επιθέσεων: των ΗΠΑ σε ιρανικά τάνκερ και του Ιράν ξανά σε αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις.

Η ιρανική ηγεσία, ρισκάροντας την κλιμάκωση, δείχνει από τη μια την ισχυρή πίεση που αισθάνεται αλλά και τις δυνατότητές της, που αυξάνονται καθοριστικά με τη βοήθεια κυρίως της Ρωσίας αλλά και της Κίνας.

Επιπλέον, όπως σωστά συμπληρώνει στη δήλωσή της η Σίνα Τούσι, το Ιράν από την πλευρά του «προσπαθεί να περιφραιοποιήσει περαιτέρω το κόστος της ίδιας απομόνωσης». Φαίνεται ότι στην αντιπαράθεση που συνεχίζεται στους κόλπους τις ιρανικής ηγεσίας επικρατεί, μέχρι στιγμής, η πλευρά που δεν μπορεί να δει άλλη τακτική εκτός από την κλιμάκωση και την επέκταση του κόστους για τις ΗΠΑ. Καθόλου τυχαία το τελευταίο δεκάημερο είχαμε το άνοιγμα ενός νέου μετώπου αντιπαράθεσης, με τους Χούθι να καταλαμβάνουν την -στρατηγικής θέσης- παραλιακή πόλη και λιμάνι Μόχα και την πόλη Ντουμπάμπ, καθώς και τα νησιά Πέριμ και Χανίς στην Ερυθρά Θάλασσα, αποκτώντας έτσι τον έλεγχο ολόκληρης της δυτικής ακτής της Υεμένης και του κρίσιμου θαλάσσιου περάσματος, του στενού Μπαμπ ελ Μαντέμπ. Χρειάστηκε γι' αυτό πρώτα να ξεφτιλίσουν τις στρατιωτικές δυνάμεις της επίσημης φιλοσαουδαρβικής κυβέρνησης της Υεμένης, που στην πράξη είχαν το 20% του δυναμικού που εμφανιζόταν στα χαρτιά!

Δεν είναι η πρώτη φορά που συναντούμε τέτοιες καταστάσεις πλήρους σήψης και παρακμής τέτοιων μηχανισμών στη Μέση Ανατολή. Θυμίζουμε τη διάλυση του πολλαπλάσιου σε δυναμικό ιρακινού στρατού από τις δυνάμεις του ΙΣΙΣ αλλά και, πιο πρόσφατα, την παράδοση μέσα σε λίγες εβδομάδες του συριακού στρατού στις δυνάμεις του ισλαμιστή Αλ Τζολάνι.

Στην τωρινή περίπτωση, οι κινήσεις των Χούθι δεν αποκάλυψαν μόνο το μέγεθος της «φούσκας» ενός στρατού - μαριονέτα της σαουδαρβικής μοναρχίας και τις αντιθέσεις Σαουδικής Αραβίας και ΗΑΕ (που απέσυραν λίγο καιρό πριν και εν μέσω αλληλοκατηγοριών τα στρατεύματά τους που έδρευαν στην Υεμένη). Η

άρνηση της Σαουδικής Αραβίας να αναχαιτίσει με αεροπορικές επιδρομές την προέλαση των Χούθι ανέδειξε επιπλέον την αδυναμία ή και τον φόβο της Σαουδικής Αραβίας να ανοίξει μέτωπο με τους Χούθι, ενώ έθεσε σε σοβαρή δοκιμασία την πραγματική υπόσταση της Συμφωνίας της Μέκκας, δεύτερη φορά μάλιστα μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα.

Η άρνηση, των ΗΠΑ αυτή τη φορά, να παράσχουν στρατιωτική βοήθεια στη Σαουδική Αραβία είναι ερώτημα αν οφείλεται μόνο στην επιλογή τους να μην ανοίξουν ένα νέο μέτωπο, όπως δήλωναν ορισμένοι Αμερικανοί αξιωματούχοι, ή αν πρόκειται και για μια υπολογισμένη κίνηση ευθείας υπονόμευσης του κύρους της Συμφωνίας της Μέκκας.

Όπως και να έχει, το κλείσιμο του στενού Μπαμπ ελ Μπαντέμπ δημιουργεί επιπρόσθετες επιπλοκές τόσο στην ενεργειακή τροφοδοσία όσο και στο εμπόριο των παγκόσμιων αγορών. Μπορεί η απαγόρευση που επέβαλαν οι Χούθι να αφορά μόνο πλοία σαουδαρβικών συμφερόντων, αλλά οι εξελίξεις μεγάλωνουν την απαξίωση αυτού του θαλάσσιου περάσματος, που, σημειωτέον, βαίνει κλειμακούμενη από πέρυσι.

Η επίθεση που δέχτηκε (μάλλον) από τις φιλοϊρανικές πολιτοφυλακές το ίδιο χρονικό διάστημα ο σημαντικός σαουδαρβικός αγωγός Ανατολής-Δύσης ήταν ακόμη μεγαλύτερο πλήγμα για τις εξαγωγές πετρελαίου της αντιδραστικής μοναρχίας, που βλέπει τις ενεργειακές οδούς της να κλείνουν δραματικά.

Με αυτές τις εξελίξεις, δεν πρέπει να παραξενεύουν κανέναν οι προσπάθειες των ΗΑΕ να βρουν, στο περιθώριο της πρόσφατης Συνόδου των BRICS στο Νέο Δελχί, πεδία συνεννόησης με το Ιράν. Βέβαια, οι τραυματισμένες σχέσεις του Ιράν με τις μοναρχίες του Κόλπου δεν θα είναι εύκολο να επουλωθούν, όπως δείχνει και η αναβολή της συνάντησής τους που ήταν προγραμματισμένη για τις 14/9.

Το ίδιο δεν πρέπει να παραξενεύουν και οι αποκαλύψεις Ισραηλινών αξιωματούχων για μυστική συνάντηση, σε γερμανικό έδαφος, των ΗΠΑ και του Ισραήλ με τις μοναρχίες του Κόλπου (Σαουδική Αραβία, ΗΑΕ, Μπαχρέιν, Κουβέιτ, Κατάρ, Ιορδανία) και την Αίγυπτο. Που φανερώ-

νουν με τη σειρά τους τον στόχο των ΗΠΑ να αντιμετωπίσουν την αμφισβήτηση των επιλογών τους αλλά και τις συνεχείς προσπάθειές τους να στρατεύσουν τις τοπικές αντιδραστικές κλίκες στα μελλοντικά σχέδιά τους.

Εν τω μεταξύ, πληθαίνουν οι τροχοδεικτικές βολές των ΗΠΑ προς τη Ρωσία για την ενεργό εμπλοκή της στο πλευρό του Ιράν. Στις αρχές του Σεπτέμβρη οι Financial Times δημοσίευσαν πληροφορίες πως η Ρωσία ετοιμάζεται να εξοπλίσει το Ιράν με υπερηχητικούς πυραύλους για επιθέσεις κατά εγκαταστάσεων και πλοίων. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, τον γύρο του διαδικτύου κάνουν οι αποκαλύψεις, αυτή τη φορά του CNNi, σύμφωνα με τις οποίες ρωσικοί δορυφόροι καταγράφηκαν να περνούν πάνω από στρατιωτικές εγκαταστάσεις των ΗΠΑ στην περιοχή σε χρονικές περιόδους που συνέπιπταν με την προετοιμασία ιρανικών επιχειρήσεων.

Σε μια παράλληλη εξέλιξη, η Κίνα προειδοποιεί ότι θα διαφυλάξει τα συμφέροντά της, καλώντας «όλα τα μέρη» να ξαναγυρίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Επιπλέον, η κίνησή της να ξαναμπει και μάλιστα επιθετικά στην αγορά του αργού, κίνηση που συνέβαλε στην εκτίναξη των τιμών του πετρελαίου, ελέγχεται αν ήταν αποτέλεσμα ανάγκης ή επιλογής, που μ' αυτήν επιχειρεί να στριμώξει τις ΗΠΑ. Σε μια συγκυρία που πολλοί αναλτές προειδοποιούν για τον κίνδυνο ενός παγκόσμιου πληθωριστικού σοκ με βάση τη συνεχή άνοδο τις τιμές του πετρελαίου, που συνδυάζεται με την ανυπαρξία οποιασδήποτε λύσης στον ορίζοντα.

Για τη διοίκηση Τραμπ, ενόσω πλησιάζουν και οι ενδιάμεσες εκλογές, που αποτελούν ένα είδος ενδιάμεσης αξιολόγησης των πεπραγμένων της από την ιμπεριαλιστική αστική τάξη των ΗΠΑ, τα προηγούμενα δεν είναι καλά νέα. Επιτείνουν τον «εκνευρισμό» της, μεγάλωνουν τα αδιέξοδά της και αυξάνουν την πιθανότητα τυχοδιωκτισμών κάθε είδους. Διότι, όπως το έχουμε ξαναγράψει, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν είναι διατεθειμένος να φύγει από την περιοχή γενικά και πολύ περισσότερο να βγει από αυτή την κατάσταση κουβαλώντας αποτυχίες και με το κύρος του τραυματισμένο.

► θύνει και στη Μόσχα «φωνές» που απαιτούν πιο σκληρή στάση από τον Πούτιν εναντίον όλων αυτών που βοηθούν ανοιχτά την Ουκρανία και της παρέχουν τα μέσα για τις επιθέσεις της βαθιά στο ρωσικό έδαφος. Δεν έλειψαν, μάλιστα, τελευταία και επίσημες δηλώσεις ανώτατων Ρώσων αξιωματούχων που θεωρούν ότι είναι νόμιμη άμυνα η ρωσική επίθεση σε ευρωπαϊκό έδαφος, από τη στιγμή που οι χώρες της Ευρώπης έχουν γίνει οργανικό τμήμα του πολέμου στην Ουκρανία με τη βοήθεια που της δίνουν.

Και αυτή τη ρωσική κατηγορία-απειλή επιβεβαιώνουν σημαίνοντες επικεφαλής ιμπεριαλιστικών χωρών και οργανισμών της Δύσης. Ο Μερτς, ο Μακρόν, ο Μπέρναμ, η Κάλας, ο Ρούτε, το αμερικανικό Πεντάγωνο και ο υφυπουργός Πολέμου των ΗΠΑ, ο καθένας με τον τρόπο του, μετά την ανοιχτή κατηγορία σε βάρος της Ρωσίας από τον Μερτς για το γεγονός στη Λιψία, δήλωσαν ότι «ο πόλεμος γίνεται όλο και πιο αδίστακτος και καταστροφικός και δεν

πλησιάζει στο τέλος του» ή ότι «ο κόσμος πρέπει να είναι προετοιμασμένος για μια παρατεταμένη σύγκρουση Ρωσίας-Ουκρανίας».

Όλες αυτές οι χώρες δήλωσαν ότι όχι μόνο θα συνεχίσουν αλλά θα αναβαθμίσουν την ποικίλη στρατιωτική και οικονομική βοήθεια προς την Ουκρανία. Η Γερμανία ανοιχτά δήλωσε ότι σε εργοστάσιο κοντά στο Μόναχο και αλλού ξεκινά μαζική παραγωγή 5.000 και πλέον drones μεσαίου και μεγάλου βεληγεκούς. Ο Ρούτε θυμίζει στους Ευρωπαίους «συμμάχους» τη δέσμευση των χωρών του NATO για παροχή δανείου 70 δισ. ευρώ στην Ουκρανία. Ο υπουργός Άμυνας της Ουκρανίας δήλωσε ότι η χώρα του θα προμηθευτεί τα επόμενα χρόνια 1.000 πυραύλους μέσω δανείου της ΕΕ. Η επικεφαλής της Εξωτερικής Πολιτικής της ΕΕ, Κάλας, προανήγγειλε τη συγκρότηση ομάδας υψηλού επιπέδου πρώην πολιτικών και στρατιωτικών ηγετών από διάφορες χώρες της ΕΕ, τη Μ. Βρετανία και την Ουκρανία για την αντιμετώπιση

των τρεχουσών και επικίνδυνων ρωσικών απειλών.

Μέσα σ' αυτό το πλέγμα της όξυνσης των σχέσεων Ρωσίας-Δύσης όλο το τελευταίο διάστημα, οι όποιες συναντήσεις και συζητήσεις με επίδικο την «ειρήνευση» απέτυχαν. Ίσως, βέβαια, τόσο η επίσκεψη του επικεφαλής της CIA όσο και αυτή των απεσταλμένων του Τραμπ, Γουίτκοφ και Κούσνερ, στη Μόσχα, πέραν των άλλων, είχαν ως σκοπό περισσότερο να προλάβουν μια ανεξέλεγκτη όξυνση παρά να στρώσουν το έδαφος σε μια συμφωνία ειρήνευσης.

Ο Ζελένσκι μετά τη συνάντηση με Γουίτκοφ-Κούσνερ δήλωσε ότι η Ρωσία θέλει να συνεχίσει τον πόλεμο. Ο Πούτιν, πάντα διπλωματικά «ανοιχτός», απαιτεί από τον Ζελένσκι να επισκεφτεί τη Μόσχα αν θέλει ειρήνη. Ο τελευταίος απαντά ότι θα ήταν καλή ιδέα να συναντηθούν με τον Ρώσο ηγέτη στη συνάντηση των G20 στο Μαϊάμι των ΗΠΑ την άνοιξη. Όλα αυτά σημαίνουν ότι και οι όποιες σκέψεις για συ-

νομιλίες μετατίθενται για πολύ αργότερα... και βλέπουμε.

Τέλος, στο καθαυτό μέτωπο, η συνεχιζόμενη ρωσική προέλαση συναντά ισχυρή αντίσταση από τον ουκρανικό στρατό στις πόλεις-φρούρια Κραματόρσκ και Σλοβιάνσκ. Η ρωσική πλευρά, παρά την υπεροχή της, δεν έχει κατορθώσει να ολοκληρώσει τις στρατιωτικές της επιτυχίες με την κατάληψη ολόκληρου του Ντονμπάς. Οι φονικές μάχες στο κυρίως μέτωπο συνεχίζονται αμείωτα, όπως και οι επιθέσεις και από τις δύο πλευρές σε ενεργειακές, στρατιωτικές, βιομηχανικές και εμπορικές εγκαταστάσεις του αντιπάλου, τροφοδοτώντας συνεχώς τον πόλεμο φθοράς.

Οι λαοί της Ρωσίας, της Ουκρανίας σφαγιάζονται και υποφέρουν, ενώ τα αποτελέσματα της συνεχούς τροφοδότησης του ουκρανικού μετώπου τα βιώνουν και όλοι οι ευρωπαϊκοί λαοί, κυρίως σε οικονομικό επίπεδο για την ώρα.

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η άλλη(;) πλευρά του... πλάσματος

Δεν υπάρχει φυσικά μόνο η κομπογιαννίτικη χρήση του πλάσματος από το ανθρώπινο αίμα για σκοπούς όπως η ανανέωση του οργανισμού κλπ αλλά και η πραγματική θεραπευτική του χρήση.

Μόνο που και η τελευταία -καμία σχέση δεν έχει με τις υποσχέσεις των σύγχρονων Μεφιστοφελήδων περί αιώνιας νιότης. Δυστυχώς υπόκειται και αυτή στους όρους λειτουργίας του σημερινού συστήματος.

Συγκεκριμένα του άγριου οικονομικού και γεωπολιτικού ανταγωνισμού.

Έτσι ο τίτλος της γνωστής ταινίας «Ακόμα και τη βροχή», που αναφέρονταν στην απαγόρευση χρήσης του βρόχινου νερού από τις πολυεθνικές του νερού στην Λατινική Αμερική, μπορεί άνετα να αντικατασταθεί από το «Ακόμα και το πλάσμα του αίματος».

Κύριοι πρωταγωνιστές αυτής της ιστορίας η Κίνα και οι ΗΠΑ.

Όπως γράφει η Ναυτεμπορική, -πάντα πολύ καλά ενημερωμένη για ζητήματα που αφορούν την Κίνα, «Ρεπορτάζ του CNN αποκαλύπτει πώς το ανθρώπινο πλάσμα μετατρέπεται σε ένα απροσδόκη-

το πεδίο γεωπολιτικού ανταγωνισμού, αναγκάζοντας την Κίνα να δώσει μια απεγνωσμένη μάχη αυτάρκειας για να μην εξαρτάται η επιβίωση των ασθενών της από το αίμα του μεγαλύτερου ανταγωνιστή της: των Ηνωμένων Πολιτειών»

Και ακολούθως παρουσιάζει μία χαρακτηριστική από τις περιπτώσεις του προβλήματος:

«Παρακολουθώντας το υπόλευκο υγρό να ρέει στη φλέβα της μητέρας της, η Γκε Λαν νιώθει το βάρος κάθε σταγόνας. Η μητέρα της, η οποία αναρρώνει από χειρουργική επέμβαση για καρκίνο του στομάχου, βασίζεται σε καθημερινές εγχύσεις πλάσματος (ανθρώπινη αλβουμίνη) για την αποκατάσταση των επιπέδων πρωτεΐνης στο αίμα. Με τιμή περίπου 46 δολάρια για φιαλίδιο των 10 γραμμαρίων, το εισαγόμενο παράγωγο αίματος αποτελούσε το πλέον δαπανηρό σκεύασμα στη θεραπεία της».

«Ελπίζω απλώς να αναρρώσει σύντομα», δήλωσε η 44χρονη γυναίκα στο CNN. «Ανησυχώ για το οικονομικό κόστος, αλλά δεν υπάρχει άλλη επιλογή»

Μέσα σε διάστημα δύο μηνών, η ασθενής χρειάστηκε 72 φιαλίδια, ποσό-

τητα που ισοδυναμούσε με εισοδήματα επτά μηνών για την Γκε, η οποία εργάζεται ως υπάλληλος τοπικού καταστήματος στην επαρχία Χενάν της κεντρικής Κίνας. Δίχως την οικονομική συνδρομή της αδελφής της, δήλωσε αδυναμία κάλυψης της θεραπείας, η διακοπή της οποίας θα μπορούσε να επιφέρει επιδείνωση στην υγεία της μητέρας της.

Η έγκυρη οικονομική εφημερίδα μας ενημερώνει ακόμα ότι «Η Κίνα αποτελεί τον μεγαλύτερο καταναλωτή ανθρώπινης αλβουμίνης παγκοσμίως. Πρόκειται για την πλέον άφθονη πρωτεΐνη στο πλάσμα, η οποία χρησιμοποιείται ευρέως στην αντιμετώπιση κρίσιμων τραυμάτων, όπως τα εγκαύματα, και στην αποκατάσταση των επιπέδων πρωτεΐνης στο αίμα σε περιπτώσεις χρόνιων παθήσεων, όπως οι ηπατικές ασθένειες».

Και αυτό μετά τους πολύ αυστηρούς όρους που έχουν θέσει οι κινέζικες αρχές αφού είχε προηγηθεί το μεγάλο «σκάνδαλο του αίματος» τη δεκαετία του '90 με τις εκτεταμένες κατά χιλιάδες μολύνσεις από τον ιό HIV (που προκαλεί το AIDS). Τότε που μαζικά και με αντάλλαγμα ενός χρηματικού ποσού κλήθηκαν

εκατομμύρια αγρότες και πρώην αγρότες (από αυτούς που κατέκλυζαν τις πόλεις ως μελλοντικοί προλετάριοι) να δώσουν αίμα για να καλυφτούν οι τεράστιες ανάγκες σε αλβουμίνη.

«Τέντωσε το χέρι σου, σφίξε τη γροθιά σου και θα έχεις 50 γουάν στην τσέπη» παρότρυναν τότε τους εξαθλιωμένους οι κινέζικες αρχές.

Το ότι τα δύο συστήματα (Κίνας-ΗΠΑ) στην πραγματικότητα είναι ένα φαίνεται και από το γεγονός ότι στις ΗΠΑ (σε αντίθεση με την ΕΕ που βασίζεται στον εθελοντισμό) η συγκέντρωση της αλβουμίνης γίνεται μέσα από ένα δίκτυο επαγγελματιών δοτών (συστηματικών και μόνιμων) που με αντάλλαγμα επίσης ένα χρηματικό ποσό δίνουν το αίμα τους από το πλάσμα του οποίου βγαίνει η εν λόγω ουσία. Έτσι καταφέρνουν οι ΗΠΑ να έχουν απόθεμα και να κατέχουν το 70% της αλβουμίνης που παράγεται σε όλο τον κόσμο!

«Παρότι γνωρίζω ότι η πράξη μου μπορεί να σώσει μια ζωή, τις περισσότερες φορές απλώς αγωνιώ για το επόμενο γεύμα μου ή για το αν έχω τη δυνατότητα να ταΐσω τις γάτες μου», δήλωσε φοιτητής δότης.

Το υπόλοιπο 30% καλύπτεται από μη αμερικανικούς φαρμακευτικούς κολοσσούς όπως η CSLBehring (Αυστραλία/ΗΠΑ), Grifols (Ισπανία) (Ιαπωνία - εξαγόρασε τη Shire.)

Άλλοι σημαντικοί παίκτες στον κλάδο είναι η Octapharma και η Kedrion. Ο ανταγωνισμός μεταξύ τους εστιάζει στην εξαγορά και επέκταση κέντρων συλλογής πλάσματος, στην ανάπτυξη πιο αποδοτικών τεχνολογιών διαχωρισμού (fractionation) και στη δημιουργία υποδόριων σκευασμάτων που επιτρέπουν τη θεραπεία στο σπίτι. Τελευταία παρουσιάζεται μεγάλη ζήτηση στον τομέα των ανοσοσφαιρινών. Οι ανοσοσφαιρίνες χρησιμοποιούνται για τη θεραπεία αυτοάνοσων νοσημάτων και πρωτοπαθών ανοσοανεπαρκειών. Η ζήτησή τους αυξάνεται ραγδαία παγκοσμίως ιδιαίτερα με την άνοδο της Κίνας και της περιοχής της νοτιοανατολικής Ασίας, αναγκάζοντας τις εταιρείες να ανταγωνίζονται για κάθε λίτρο διαθέσιμου πλάσματος.

Η Κίνα στα πλαίσια και της πολιτικής αυτάρκειας του Σι Τζι-Πινγκ βρήκε τη λύση παράγοντας συνθετική αλβουμίνη από (τι άλλο;) από ρύζι. Μόνο που η δράση της μάλλον περιορίζεται θεραπευτικά στις περιπτώσεις κυρώσεων ήπατος ενώ στον ορίζοντα αναδύονται νέες θεραπείες (βλαστοκύτταρα κλπ).

Είναι έτσι υποχρεωμένη η Κίνα να εξαρτάται από τις ΗΠΑ για το πλάσμα αίματος.

Οι τελευταίες σε μία φάση όξυνσης του ανταγωνισμού έχουν ένα ατού αλλά θα πρέπει να απαντήσουν στο δίλημμα αν θα θυσιάσουν έναν πολύ σημαντικό πελάτη που είναι και ταυτόχρονα ανταγωνιστής!

Έχουν και οι ιμπεριαλιστές τα προβλήματά τους διαφορετικά βέβαια από της Γκε Λαν και της μητέρας της...

Ανοικονόμητες ματιές: Ξεπέρασε το 5% το ποσοστό αποδόσεων για τα αμερικάνικα δεκαετή κρατικά ομόλογα. Πράγμα που όπως λένε οι «ειδικοί» οδηγεί στο «όλα είναι πιθανά». Προετοιμάζουν το κλίμα ώστε ο πανικός να μην είναι ανεξέλεγκτος;

Volkswagen

100.000 θέσεις εργασίας στον βωμό της κερδοφορίας

100.000 θέσεις εργασίας. Αυτό κρύβεται πίσω από το επανομαζόμενο «Future Plan 2030» της Volkswagen. Αυτός είναι ο αριθμός των απολύσεων που κρύβεται πίσω από τον «μετασχηματισμό» που επιδιώκει η διοίκηση της Volkswagen.

Ηδη εδώ και μερικούς μήνες είχαν ανακοινώσει πλάνο για 50.000 απολύσεις και πλέον σχεδιάζουν 100.000. Για να γίνει πλήρως κατανοητό το μέγεθος της κατάστασης, αν περάσουν στο συνολό τους οι απολύσεις, αυτό θα είναι το 15% του εργατικού δυναμικού ολόκληρου του ομίλου. Την ίδια στιγμή, 4 εργοστάσια στη Γερμανία απειλούνται με οριστικό κλείσιμο.

Στους εργαζομένους το παρουσιάζουν ως αναδιάρθρωση και αναγκαίο μετασχηματισμό. Στην πραγματικότητα όμως είναι ξεκάθαρο ότι η κερδοφορία δεν ικανοποιεί τους επενδυτές και τους υπόσχονται ότι ο όμιλος θα γίνει πιο ανταγωνιστικός στην αγορά. Οι δασμοί από την Αμερική και το γεγονός ότι έχουν μείνει πίσω στον ανταγωνισμό με την Κίνα στην ηλεκτροκίνηση οδήγησαν τα κέρδη τους να είναι «μόνο» 9 δισ. ευρώ, ποσό που αξιολογούν πολύ χαμηλότερο από τον στόχο των 29 δισ. που έχουν βάλει. Και για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος πρέπει να περάσουν πάνω από 100.000 εργάτες τους οποίους «φιλοδοξούν» να πετάξουν στον δρόμο.

Μπορεί λοιπόν τα υψηλά στελέχη της εταιρείας να μιλούν στους εργάτες για μάχη επιβίωσης της εταιρείας, αλλά η πραγματικότητα απέχει απ' αυτό. Οι απολύσεις γίνονται για τα κέρδη τους. Την ώρα που η Volkswagen σχεδιάζει

μαζικές περικοπές θέσεων εργασίας, η διοίκησή της ανοίγει ταυτόχρονα τον δρόμο προς την πολεμική βιομηχανία, εξετάζοντας τη μετατροπή μέρους της παραγωγικής της υποδομής σε παραγωγή πολεμικών συστημάτων. Ήδη υπάρχει το παράδειγμα του Όσναμπρουκ, που σε εκείνο το εργοστάσιο από το 2027 θα σταματήσει η παραγωγή αυτοκινήτων και το πλάνο είναι να μεταβιβαστεί στο κρατίδιο της Κάτω Σαξονίας και στην ισραηλινή εταιρεία Rafael Advanced Defense Systems, γνωστή για την κατασκευή του Iron Dome, Arrow και David's Sling στο Ισραήλ.

Αυτή η κίνηση δείχνει ξεκάθαρα την κατεύθυνση που ακολουθεί πλέον το κεφάλαιο στη Γερμανία και όχι μόνο. Οι ίδιοι που αφήνουν την αυτοκινητοβιομηχανία να συρρικνώνεται, που μιλούν για «υπεράριθμους» εργαζομένους και που προωθούν την προοπτική δεκάδων χιλιάδων θέσεων εργασίας λιγότερων, είναι ταυτόχρονα έτοιμοι να διοχετεύσουν τεράστιους δημόσιους πόρους στην πολεμική βιομηχανία, γιατί εκεί είναι επένδυση.

Το συνδικάτο της IG Metall, θεωρητικά το πιο ισχυρό της χώρας, είναι σε διαπραγματεύσεις για το πώς και πόσες απολύσεις θα γίνουν. Επιπλέον, αναγκάζει την ανάγκη η εταιρεία να γίνει πιο ανταγωνιστική, καλωσορίζει τις επενδύσεις στην πολεμική βιομηχανία και επιδιώκει περισσότερα τέτοια συμβόλαια, καθώς εκεί βλέπει τον δρόμο για να σωθούν όσο περισσότερες θέσεις εργασίας.

Η απάντηση σε όλο αυτό δεν μπορεί να είναι ακόμα μια σειρά διαπραγματεύσεων πίσω από κλειστές πόρτες για να μοιραστούν οι απολύσεις πιο δίκαια, ούτε η ένταξη του εργατικού δυναμικού στην πολεμική βιομηχανία γιατί δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική μπροστά στην ανεργία. Η απάντηση σε αυτή την επίθεση βρίσκεται στην οργάνωση, στην απεργία και στους μαζικούς εργατικούς αγώνες. Ήδη οι εργαζόμενοι και το συνδικάτο, κάτω από την πίεση των εξελίξεων, προετοιμάζουν νέες κινητοποιήσεις, με παγγερμανική ημέρα δράσης να έχει προγραμματιστεί για τις 21 Σεπτεμβρίου.

Σύντομη μνεία στον Σλιμάν Μανσούρ

Αν κάτι μας έχει κάνει σαφές η Παλαιστινιακή Αντίσταση είναι πως στην Παλαιστίνη υπάρχει μεγάλο πλήθος καλλιτεχνών που ανταποκρίνονται σε ένα υψηλό ποιοτικό επίπεδο. Το οξύμωρο είναι πως μες στον διαρκή θάνατο που караδοкеί -ειδικά τα τελευταία χρόνια- ένας λαός αναζητά τη ζωή και την προσεγγίζει μέσα από την τέχνη και τον αγώνα του. Ίσως ακριβώς γι' αυτό τον λόγο καταφέρνει και βγάζει συνεχώς καλλιτέχνες που υμνούν τη δική τους (δύσκολη) ζωή και (δυσκολότερη ακόμα) αντίσταση.

Είναι κρίμα να ανακαλύπτει κανείς έναν καλλιτέχνη αφού πέθανε ή ακόμα χειρότερα από την είδηση θανάτου του. Όμως η μείλικτη πραγματικότητα του ιμπεριαλισμού και των κατά τόπους φονιάδων του φέρνει έτσι τα πράγματα σ' αυτή τη γωνιά του πλανήτη, που επιβεβαιώνεται διαρκώς η «ιδιοκτησία» ενός έργου τέχνης από το κοινό, μιας και το καλλιτεχνικό σώμα έχει σύντομη παρουσία.

Μια τέτοια περίπτωση ήταν ο Σλιμάν

Μανσούρ που πέθανε στα 79 του χρόνια στα τέλη του Αυγούστου. Γηραιότερος από το Ισραήλ. Η ιστορία του έργου του τραβάει δεκαετίες και αποτελεί στοιχείο της εθνικής καλλιτεχνικής ταυτότητας της Παλαιστίνης, βάζοντας τη δική του πινελιά σε αυτό που συλλογικά έχει αποτελέσει ως τώρα την παλαιστινιακή τέχνη της αντίστασης.

Το έργο του έχει στοιχεία από τον σουρεαλισμό και τον συμβολισμό, χωρίς όμως να υιοθετεί και το αντιδραστικό ιδεολόγημα που συχνά συμβάδιζε με αυτά τα ρεύματα. Τα σύμβολα αξιοποιούνται ως αλήθειες της παλαιστινιακής ζωής και υπόθεσης και σταθερές της Παλαιστίνης εντός της κατοχής. Έτσι βλέπουμε την Ιερουσαλήμ, την πορτοκαλιά και γενικά το «φυτολόγιο» της Παλαιστίνης, που δείχνουν όχι μόνο τις ρίζες στη γη εκείνη, αλλά και την αντίσταση στα εισαγόμενα είδη (πρακτική που αποτελεί συνήθεια του σιωνισμού για «εξευρωπαϊσμό» της περιοχής). Φυσικά, δεν λείπουν φιγούρες, όπως η μητέρα που ανα-

θρέφει την επόμενη γενιά, ο εργάτης ή ο ακθοφόρος που αναδεικνύουν και τον εργατικό χαρακτήρα και τα βάρη του να είναι κανείς Παλαιστίνιος.

Συνολικά εντάχθηκε στα καλλιτεχνικά κινήματα της χώρας του με τρόπο οργανικό, καθώς αξιοποίησε την τέχνη του στην κατεύθυνση της Τέχνης της Αντίστασης. Έτσι, όχι μόνο τα σύμβολά του αποτελούσαν διαχρονικά στοιχεία της αντίστασης, αλλά και η ίδια η τεχνική που υιοθέτησε ένα ολόκληρο καλλιτεχνικό ρεύμα κατά την Πρώτη Ιντιφάντα, υιοθέτησε τη στροφή στην αυτάρκεια, μποικοτάροντας τα ισραηλινά προϊόντα: λάσπη, άχυρο, ξύλο, φυσικές μπογιές, δέρμα και χέννα αποτέλεσαν τις πρώτες ύλες της κατασκευής. Αυτή η στροφή δήλωνε και τις δυσκολίες, αλλά και την ανάγκη για «απεύθυνση» στα υλικά που ήταν άμεσα διαθέσιμα.

Το έργο του εκτέθηκε σε πολλές εκθέσεις και γκαλερί σε όλο τον κόσμο, αλλά πολύ χαρακτηριστική της λαϊκότητάς του ήταν η περίπτωση της Καμήλας των Δεινών, του πιο γνωστού ίσως πίνακά του,

που κυκλοφόρησε ανά τα χρόνια σε διάφορες παραλλαγές. Εκεί, ένας ακθοφόρος φαίνεται να κουβαλάει στο κεφάλι του με ένα σχοινί ολόκληρη την Ιερουσαλήμ. Ο πίνακας τυπωνόταν για μια ολόκληρη περίοδο σε αφίσες και είχε μπει σε κάθε παλαιστινιακό σπίτι· σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, που όλοι σχολίαζαν το έργο: «του λείπει αυτό ή εκείνο», «το σχοινί θα έπρεπε να είναι πλατύ». Το αποτέλεσμα ήταν οι μετέπειτα διορθώσεις και παραλλαγές αυτού του πίνακα.

Η σημερινή κατάσταση έχει ωθήσει τους Παλαιστίνιους να δίνουν αγώνα για την επικοινωνία με τον έξω κόσμο. Πολλές έχουν υπάρξει οι προσπάθειες να έρθουν τα έργα τους σε επαφή με όσους λαούς αντιστέκονται και δείχνουν την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστινιακή Αντίσταση. Εκθέσεις, εκδόσεις, μεταφράσεις, καλλιτέχνες από όλο τον κόσμο συμβάλλουν σε αυτήν την προσπάθεια, καθώς η τέχνη, εκτός από στοιχείο αγώνα, εξασφαλίζει και κάτι άλλο επίσης βασικό· να παραμείνει η φωνή τους ζωντανή!

1917-1953: Η Ιστορία διδάσκει και εμπνέει Τρίτη έκδοση

Η τρίτη έκδοση του βιβλίου του Βασίλη Σαμαρά 1917-1953: Η Ιστορία διδάσκει και εμπνέει κυκλοφορεί αυτές τις μέρες από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών.

Η πρώτη έκδοση του βιβλίου κυκλοφόρησε το 1995, από τις εκδόσεις Σημαία. Το κείμενο είχε ψηφιστεί ως απόφαση από την 4η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ) το 1992, στο πλαίσιο της υπεράσπισης του κομμουνιστικού κινήματος από την αντικομμουνιστική λαίλαπα που συνόδευσε τις ανατροπές στην ΕΣΣΔ και τις χώρες του Ανατολικού Συνασπισμού.

Η δεύτερη έκδοση κυκλοφόρησε το 2000, από τις εκδόσεις Προλεταριακή Σημαία με ένα επιπλέον εισαγωγικό σημείωμα του συγγραφέα.

Στον πρόλογο της τρίτης έκδοσης διαβάζουμε:

Εδώ, λοιπόν, το πρόβλημα, εδώ και το ζητούμενο. Η πάλη για την ανασύσταση, ανασυγκρότηση εκείνης της δύναμης που ιστορικά έχει αποδείξει ότι μπορεί να ορθώσει φραγμούς στην εγκληματική δράση των τεράτων αυτού του συστήματος. Την ανασύσταση του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Δεν είναι μια εύκολη υπόθεση, ούτε μπορεί να απαντηθεί από τη μια στιγμή στην άλλη. Έχει πολύ δρόμο μπροστά της και πολλά ζητήματα τα οποία καλείται να αντιμετωπίσει. Αποτελεί, ωστόσο, τον όρο για να ξαναβρεί η Ιστορία τον βηματισμό της.

Για μια προσθήκη

Στην υπηρεσία αυτού του αγώνα γράφηκε και αυτό το βιβλίο και στη βάση αναγκαιοτήτων που υπαγορεύονταν

από τις τότε συνθήκες. Στην τωρινή του έκδοση θεώρησα σκόπιμη και χρήσιμη μια προσθήκη (βλέπε στις τελευταίες σελίδες).

Τον Φεβρουάριο του 2011 κυκλοφόρησε από την «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» ένα βιβλίο όπου διάφοροι συγγραφείς αναφέρονταν στις «Δίκες της Μόσχας». Ανάμεσά τους ο ιστορικός Γιώργος Μαργαρίτης, που η οπτική και οι απόψεις που εκθέτει παρουσιάζουν ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Αυτό συνίσταται πρώτον στο ότι ο Γιώργος Μαργαρίτης δείχνει να μην ενδίδει στην τρέχουσα κυρίαρχη αλλά και «βολική» στους καιρούς μας λογική της «δαιμονοποίησης». Δεύτερον, στο ότι επιχειρεί να διερευνήσει τα πραγματικά δεδομένα και τις συνθήκες μέσα στις οποίες εξελίχθηκαν τα γεγονότα που οδήγησαν σε αυτές τις δίκες. Αυτό είναι κάτι που οφείλει να του αναγνωριστεί, ανεξάρτητα από το κατά πόσο συμφωνεί ή διαφωνεί κανείς με τις απόψεις του.

Ρωγμή

Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Το στέκι ανακοίνωσε το πρόγραμμα προβολών του Σεπτεμβρίου, το οποίο ξεκίνησε την Πέμπτη 17/9 με το ντοκιμαντέρ Φασισμός Α.Ε. του Άρη Χατζηγεωργίου, με αφορμή την επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα.

Την Πέμπτη 24/9, θα προβληθεί η ταινία Ο Ταχυδρόμος, η οποία αποτυπώνει ένα στιγμιότυπο της ζωής του επαναστάτη Χιλιανού ποιητή Πάμπλο Νερούδα.

Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Την Τετάρτη 16/9 προβλήθηκε η ταινία Φασισμός Α.Ε. του Άρη Χατζηγεωργίου.

Την Παρασκευή 18/9, λειτούργησε μπαρ μετά την πορεία για την επέτειο από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Οι Προβολές στο στέκι Ανάστροφα ξεκίνησαν και πάλι τη Δευτέρα 7/9 με την ταινία Mandarines, που διαδραματίζεται το 1992 στην Αμπχαζία, όπου ο πόλεμος μαίνεται.

Την Παρασκευή 18/9, μετά τη διαδήλωση για την επέτειο από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, διοργανώθηκε μπαρ με αφιέρωμα στο χιπ χοπ.

Ζάλο

Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Την Παρασκευή 11/9 διοργανώθηκε ανοικτή σύσκεψη με οργανώσεις, συλλογικότητες και ανένταχτους αγωνιστές για τη συνδιοργάνωση της συγκέντρωσης για την επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα.

Αθήνα	Αθήνα	Θεσσαλονίκη	Γιάννενα	Ξάνθη	Πάτρα	Ηράκλειο
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια ektostonteixon.gr	Μιλτιάδου 3, Δάφνη IG: steki_apenanti FB: Στέκι Απεναντι	Συγγρού 24, 2ος όροφος steki-sfentona.blogspot.com	Κουγκίου 23	Μ.Βόγδου 20 rogmixanthi.blogspot.com	Πουκεβίλ 2 Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"	Μαστραχά 14 IG: zalosteki FB: Ζάλο

σχολία

Μεταφορές

Η United Airlines, μία από τις μεγαλύτερες αεροπορικές εταιρείες στον κόσμο, αποφάσισε την έναρξη μεταφοράς πολεμικού υλικού στο Ισραήλ με επιβατικές πτήσεις. Μαζί με ισραηλινούς τουρίστες.

Επίδομα

Σύμφωνα με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, Παύλο Μαρινάκη, «Δεν πρέπει να υπάρχει επίδομα ανεργίας πάνω από δύο μήνες», επικαλούμενος τα -χαμηλά κατά τον ίδιο- ποσοστά ανεργίας. Και να μη δίνεται Φλεβάρη.

Ψήφοι

Ο Αμερικανός πρόεδρος, Ντόναλντ Τραμπ, δήλωσε ότι θα δώσει 5.000 δολάρια σε κάθε ενήλικα Αμερικανό, αν οι Ρεπουμπλικάνοι διατηρήσουν τον έλεγχο του Κογκρέσου μετά τις ενδιάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου. Σε δυο μήνες.

Ακυβερνησία

Ο υπ. Δικαιοσύνης, Γ. Φλωρίδης, μιλώντας στην ΕΡΤ δήλωσε πως: «Στις επόμενες εκλογές υποχρεωτικά θα μπει ένα καίριο δίλημμα: Μια χώρα που βρίσκεται σε εθνική διακινδύνευση, εάν θα μείνει ακυβέρνητη ή θα κυβερνηθεί. Και αν θα μείνει ακυβέρνητη, μην έχουμε καμία αμφιβολία ότι θα γίνει το ντου από απέναντι, καμία αμφιβολία.»! Μαζί με πρωθυπουργό, ψηφίζει και στρατηγό.

Κυβέρνηση

Ο υπουργός Εξωτερικών της Πολωνίας, Ράντοσλαβ Σικόρσκι, δήλωσε ότι το ΝΑΤΟ θα νικούσε τη Ρωσία γρήγορα εάν «βγάζαμε τα γάντια». Με ντου.

Επίδομα II

Ο Βορίδης συμφωνεί με τον Μαρινάκη για το επίδομα ανεργίας, λέγοντας να μην σπρώχνουμε ανθρώπους να παίρνουν 1.000 ευρώ τον μήνα και να κάθονται. Με 1.000 το μήνα, σίγουρα πρέπει να δουλεύεις.

Είσοδος

Ο υπουργός Υγείας, Άδωνις Γεωργιάδης, παραδέχτηκε ότι υπάρχουν κενά στην αδειοδότηση των ιατρείων και έκανε λόγο για QR code στην είσοδο των ιατρείων, όπου οι πολίτες θα μπορούν να δουν αναλυτικά τις νόμιμες υπηρεσίες. Εναλλακτικά θα υπάρχει εικόνα αγίου.

Τίτλος

Σχετικά με τις συνθήκες θανάτου του Γιώργου Μαζωνάκη, σε ιδιωτικό ιατρείο στο Κολωνάκι, έπειτα από ανακοπή, η κατηγορούμενη για τρώς φέρεται να απέκτησε διδακτορικό τίτλο από ιδιωτικό ίδρυμα στη Χονολουλού της Χαβάης, το οποίο μάλιστα έχει καταδικαστεί για μη εγκεκριμένες ιατρικές πράξεις. Δεν είχε προλάβει να ανοίξει παράρτημα στην Αθήνα.

Χειμώνας

Για έναν «δύσκολο χειμώνα» έκανε λόγο ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Κυριάκος Πιερρακάκης, αναφερόμενος στο κόστος θέρμανσης που αναμένεται να επωμιστούν τα νοικοκυριά, συμπληρώνοντας ότι «η κυβέρνηση θα είναι δίπλα τον πολίτη». Για δυο μήνες, μέχρι τον Γενάρη.

Θεραπεία

Υπέρ της δημιουργίας ειδικών μονάδων αιμοκάθαρσης στα μεγάλα ξενοδοχεία τάχθηκε ο υπουργός Υγείας, Άδωνις Γεωργιάδης, τονίζοντας πως «μια τέτοια εξέλιξη θα ήταν ευχής έργον». Ευρωπαϊκή φάρμα.

Αξιολόγηση ΠΑΝΤΟΥ! Δικαιώματα ΠΟΥΘΕΝΑ!

Μπορεί η μάχη της αξιολόγησης να δίνεται, κυρίως, στην εκπαίδευση, ωστόσο κάθε άλλο παρά αφορά μονάχα τη μάχη που δίνεται στα σχολεία. Μια κρίσιμη μάχη, γιατί είναι «χώρος υποδοχής» της νέας γενιάς, που πρέπει να αποκτήσει κουλτούρα συμμόρφωσης στους «ανωτέρους».

Μεγάλο σχολείο, όμως, αποτελεί και η κοινωνία. Επιδιώκεται, επομένως, και αυτή να μολυνθεί με αυτή τη «νέα κουλτούρα της εποχής μας». Μια κουλτούρα που, ενώ μετράει πολλές δεκαετίες μόχθου (ιδιαίτερα στη χώρα των απεριόριστων δυνατοτήτων... αξιολόγησης, την Αμερική), πλάσεται σαν κάτι «σύγχρονο», «μοντέρνο» έως και «προοδευτικό». Κι όπου ο παραδοσιακός επιστάτης, επόπτης και επιθεωρητής, αντί για το παραδοσιακό μαστίγιο (πάντα χρήσιμο, βέβαια), επικαλείται «σύγχρονα» και «αδέκαστα συστήματα» επιτήρησης, με χρήση της «αλάνθαστης» επιστήμης και τεχνολογίας, των «αμερόληπτων» αλγορίθμων και, φυσικά, με «υπερόπλο» την τεχνητή νοημοσύνη (όταν δεν είναι η ίδια που... αξιολογεί!).

Όλα αυτά τα «θαυμαστά μέσα» επιτρέπουν την επέκταση του πεδίου δράσης της αξιολόγησης σε 24ωρη βάση και σε όλες σχεδόν τις ανθρώπινες δραστηριότητες. Από τους χώρους εργασίας μέχρι τα likes, τα αστέρια, τις κριτικές ή τον αριθμό των ακολούθων που «αξιολογούν» τα «προσωπικά μας» γούστα.

Ένα ασφυκτικό πλέγμα διαρκούς αξιολόγησης υφαίνεται και απειλεί να πνίξει τους εργαζόμενους ανθρώπους. Να τους πνίξει εργασιακά, ψυχολογικά, πολιτικά και ιδεολογικά. Οι πλατφόρμες αξιολόγησης σε όλο και περισσότερους χώρους εργασίας, στις υπηρεσίες, στα ξενοδοχεία, στα καταστήματα, στα εστιατόρια και, προφανώς, στον χώρο της εκπαίδευσης και της υγείας διευρύνονται διαρκώς. Βαθμολογούν προθέσεις, ταξινομούν συμπεριφορές, επιβάλλουν ακόμη και προληπτικές κυρώσεις, αξιολογούν την αφοσίωση των εργαζομένων στην «πολιτική της εταιρείας», στο πολιτικό-ιδεολογικό ευαγγέλιο της αγοράς και τη συμμόρφωση στα κυβερνητικά σχέδια δράσης.

Όλα αυτά είναι ενταγμένα σε μια ευρύτερη κοινωνική πρακτική, η οποία επιδιώκεται να επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο εργαζόμαστε, ζούμε, σκεφτόμαστε, συμπεριφερόμαστε, επικοινωνούμε και αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας. Δηλαδή, ως αντικείμενα ελέγχου, σύγκρισης, κατάταξης, πειθαρχίας και εξαναγκασμού, από τα οποία εξαρτάται η εργασιακή —και όχι μόνο— επιβίωσή μας.

Μέσα σε ένα δήθεν πνεύμα ισοτιμίας καλούμαστε όλοι να βαθμολογήσουμε και να βαθμολογηθούμε. Όστε να εξαλειφθούν οι «κακές πρακτικές» και να αναδειχθούν οι «βέλτιστες», να εντοπιστούν οι «βιώσιμες» επιλογές και επιθυμίες, για να διαπιστωθεί «τι πρέπει να μας αρέσει».

Τα εύλογα ερωτήματα «τι θεωρείται ωφέλιμο, τι επιζήμιο;», ποιος αξιολογεί, τι αξιολογεί, για ποιον αξιολογεί, με ποιο σκοπό και με ποια κριτήρια αξιολογεί, αποβάλλονται από τη συζήτηση ως «κακόβουλη κριτική» με «σκοτεινές» σκοπιμότητες. Γιατί ζούμε τάχα στον κόσμο των «αντικειμενικών δεδομένων και πληροφοριών» και όχι της άγριας καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας. Σε έναν ζοφερό κόσμο που επιχειρεί, μάλιστα, να ξεπεράσει τη βαθιά κρίση του με ακόμη μεγαλύτερη εκμετάλλευση, βαρβαρότητα και πολέμους.

Γιατί στον σημερινό «κόσμο της ευημερίας των αριθμών» οι απαντήσεις στα παραπάνω είναι προφανείς, όπως και ο «κακόβουλος» σκοπός της αξιολόγησης και οι «αναξιοπρεπείς και ανάξιες» για υπάλληλο συνέπειές της.

Το σύστημα, φυσικά, προσπαθεί να αποκρύψει αυτήν την αλήθεια, με το επιχείρημα ότι η αξιολόγηση είναι για όλους, αφού όλοι οφείλουμε να βελτιωθούμε σε ανθρώπους... συστημικών-εργοστασιακών ρυθμίσεων. Γιατί όσα παρουσιάζονται σαν «παρενέργειες» της αξιολόγησης σχεδιάστηκαν εξ αρχής ως στόχος.

Μας θέλουν «μηχανές απόδοσης» υπό επιτήρηση, αγχωμένους και ανασφαλείς. Μας θέλουν φοβισμένους και άβουλους, για να γίνεται το δικό τους. Μας θέλουν μοχθηρούς και φθονερούς για

λόγους ανταγωνισμού. Μας θέλουν εξουθενωμένους, μοιραίους και χωρίς κριτική σκέψη, για να περνάει η πολιτική τους. Μας θέλουν να κοροϊδεύουμε εαυτούς και αλλήλους, για να μας κοροϊδεύουν όλους μαζί. Θέλουν να είμαστε εύπιστοι και να θαμπωνόμαστε με το «φαίνεσθαι» του αφεντικού και να αγνοούμε καχύποπτα το «είναι» του συναδέλφου.

Είναι κακόγουστο αστέιο να ισχυρίζεται κανείς ότι χρειαζόμαστε περισσότερη αντικειμενικότητα, καλύτερους επιστημονικούς και αλγοριθμικούς κανόνες, λιγότερα «στερεότυπα» και «προκαταλήψεις». Είναι φανερό ότι οι «αρχές» της αξιολόγησης καθορίζονται πάντα... από τις Αρχές.

Είναι γελοίο, κυνικό και υποκριτικό εκ μέρους του συστήματος (και εξοργιστικό και υποτιμητικό για τους εργαζόμενους) να επικαλείται την ομαδικότητα, τη συνεργασία, την συμπερίληψη, την ευαισθησία, την αλληλοκατανόηση, την ανεκτικότητα, το ελεύθερο και κριτικό πνεύμα ή την ουσία της μάθησης και της δημιουργικής εργασίας κ.λπ., ενώ προωθεί τον ανταγωνισμό, τον κανιβαλισμό, τη βαθμοθηρία, τη στείρα μάθηση και εργασία, τους δείκτες επίδοσης και απόδοσης, τη βιτρίνα, τον αυστηρό έλεγχο και την αυστηρή τιμωρία.

Η αξιολόγηση της εμπειρίας του ασθενούς στα 114 νοσοκομεία και στις 706 κλινικές έφερε προσλήψεις... ασθενών. Ο πρόσφατος διαγωνισμός ΠΙ-ΣΑ, στην πραγματικότητα, έδειξε τα τραγικά αποτελέσματα της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών και της σχολικής μονάδας: Το 51,1% των μαθητών/τριών «αξιολογεί» αρνητικά τον βαθμό υποστήριξης και του ενδιαφέροντος που νιώθουν ότι λαμβάνουν μέσα στην τάξη από τους καθηγητές.

Μήπως οι εκπαιδευτικοί ασχολούνται πολύ με την αξιολόγησή τους και τη σχολική βιτρίνα αντί με την πραγματική ουσία του επαγγέλματός τους; Σε καμία περίπτωση, αναφωνούν οι αρμόδιοι ανευθυνούπεύθυνοι! Η υπουργός ανησυχεί για την «ποιότητα» των «αδιάφορων» εκπαιδευτικών και η κυβέρνηση ετοιμάζει «συνταγματικές» απολύσεις στο Δημόσιο.

Χαμογελάστε, σας αξιολογούν!